

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Kiếm Duyên

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Kiếm Duyên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	29
4. Chương 4	32
5. Chương 5	34
6. Chương 6	36
7. Chương 7	37
8. Chương 8	39
9. Chương 9	41
10. Chương 10	48
11. Chương 11	60
12. Chương 12	66
13. Chương 13	72
14. Chương 14: Phiên Ngoại 1	80
15. Chương 15: Phiên Ngoại 2	86

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Kiếm Duyên

Giới thiệu

Phiên ngoại Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt Thể loại: Cổ trang, huyền huyền, cung đình Editor: Phong Tử yêu miêu Không h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-kiem-duyen>

1. Chương 1

“Nghiễn Thai, Nghiễn Thai, người ở đâu? Mau ra đây, đừng náo loạn nữa.”

Từ trong tầng mây truyền ra tiếng gọi thâm tình, theo thanh âm dần dần tới gần, một thanh đại kiếm màu đen đang ở trong ngực hoa viên đủ loại kỳ hoa dị thảo bay tán loạn khắp nơi.

“Tiêu rồi tiêu rồi, rốt cục trốn ở chỗ nào thì tốt đây? Trên cây? Không đúng, nó màu xanh. Trong bụi cỏ? Cũng không đúng, nó cũng màu xanh nốt. A, chậu hoa này cũng không tệ. Mẹ nó, sao nhỏ vậy chứ, cắm vào vãn lộ đầu ra, không biết hỗn tiểu tử kia con mắt rất tinh sao?” Đại kiếm một bên thần tốc bay tán loạn, ở xung quanh nó thì vang lên tiếng tự nhủ trầm thấp.

Dạng tình huống này đúng là phi thường quỷ dị, một thanh phi kiếm có thể tự mình bay nhảy giả sử nói rằng không phải rất ngạc nhiên, như vậy phi kiếm có linh thức trốn tránh chính là rất hiếm thấy, mà phi

kiếm vừa bay vừa nói chuyện thế này, thì càng thêm hiếm thấy, ngoại trừ một ít đại thần ra, không mấy ai có thể có được phi kiếm cao minh vậy.

Không sai, thanh phi kiếm này tên là Nghiễn Thai, chính là kiếm của thảo long trên Vụ Ẩn Sơn, bởi vì yêu tinh hoàng ngư đứng đầu tìm được phương pháp đặc biệt luyện chế linh thức phi kiếm, nên Nghiễn Thai cùng mười một huynh đệ khác của nó đều có đủ “siêu năng lực” của linh thức phi kiếm. Ngư ngư cũng từng quả quyết, những phi kiếm linh tính này, tương lai chúng muốn tu luyện thành người, cũng không phải không thể.

Luận lý thuyết, phi kiếm như vậy, chủ nhân nâng niu còn không kịp, sao lại thả rong nó ở trong ngư hoa viên bị một tiếng hô hoán truy đuổi chạy trốn khắp nơi chứ? Yêu tinh thảo long đã đi nơi nào chẳng? Haiz, nói đến đây thì quả rất dài, Nghiễn Thai tràn ngập huyết lệ chua xót không nơi nói hết.

Quay trở lại ngày trước Nghiễn Thai ở trong hư không, nhiệt liệt hy vọng long bảo bảo xuất thế, tràn đầy nhiệt tình muốn tham dự lễ trưởng thành của bảo bảo Long Mặc, trong cả cuộc đời vĩ đại của đối phương lưu lại một trang huy hoàng, vì thế, nó còn vì thảo long Như Mặc không kịp lúc triệu hồi mình từ trong hư không đến xem long bảo bảo mà náo loạn bực bội.

Nhưng, Nghiễn Thai sao cũng không ngờ tới, bản thân vừa ra tới, chính là kiếm nhập long thủ, rốt cục không quay về được nữa. Long bảo bảo Long Mặc, sau vài lần hiếu kỳ nhìn nó, liền thân thủ nắm nó trong tay, từ đó về sau ăn ôm ngủ nắm chơi cầm, không chịu cùng nó một khắc chia lìa.

Nghiễn Thai đáng thương bị Long Mặc quán đến sắp hộc máu, ba lần bốn lượt yêu cầu Như Mặc tổng mình về hư không đi, hơn nữa còn phát thệ mình đi vào sẽ không bao giờ đi ra nữa. Nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết, đối diện với binh khí của mình cùng hải tử, Như Mặc sẽ có khuynh hướng lệch về ai.

Nên, Nghiễn Thai tới tận bây giờ, vẫn chưa thoát khỏi lòng bàn tay của Long Mặc, nó đây một phen một phen huyết lệ chua xót, cũng vẫn không có cơ hội kể lể với các huynh đệ trong hư không.

Kể đến lúc này Nghiễn Thai bằng cách nào thoát khỏi tay của Long Mặc, chuyện này thì phải kể từ ba ngày trước.

Ba ngày trước, Nghiễn Thai đang hữu khí vô lực bị Long Mặc ôm vào lòng, thời điểm muốn cùng nó ngủ trưa, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tiếp theo Long Triển cùng Như Mặc liền vén rèm đi vào, cuống quýt thúc giục Long Mặc rời giường.

Long Mặc ngồi dậy, dùng bàn tay nhỏ bé gãi gãi đầu, bất mãn nói: “Phụ thân, mẫu thân, các người làm gì thế a? Nghiễn Thai thật vất vả bị con ngoạn đến chẳng còn sức, cùng con ngủ trưa một giấc, các người lại vào đây phá đám.”

Như Mặc nghe thấy lời nói của hải tử, hổ thẹn cúi đầu: Ô ô ô, Nghiễn Thai, chủ nhân ta thực có lỗi với người, vì để hải tử mình vui vẻ, ta cứ nhiên ích kỷ hy sinh người, ô ô ô, ta không phải một chủ nhân hợp cách xứng chức, Nghiễn Thai người đừng trách ta nha.

Long Triển nhú mày, ở trên khuôn mặt non mềm của hải tử nhẹ nhàng nhéo một cái, cười nói: “Xú tiểu tử, càng ngày càng càn rỡ, nói chuyện với cha nương vậy sao. Được rồi, con khẩn trương chuẩn bị đôi chút, chỗ nước Tô Lý có mười một con ác giao làm loạn, khiến mưa mù liên miên, con phụ trách đi bình định bọn chúng, nếu không người của hạ giới không biết, còn tưởng rằng do long cung chúng ta thất trách nữa chứ.”

“Tại sao muốn chọn con? Con còn chưa được hai tuổi nha.” Long Mặc hoài nghi nhìn lão cha nhà mình: “Hừ, ngài đừng tưởng muốn lừa con xuất môn, rồi ngài cùng mẫu thân con cả hai lén chạy ra ngoài chơi, con mới không thèm mắc mưu.”

“Thôi nào, con đúng là chưa đến hai tuổi, nhưng lần trước con đem vây cá của sa ngư tinh (cá mập tinh) người ta tu luyện ba ngàn năm cất mất, đưa cho Nghiễn Thai của con nấu ngư sí thang uống, con tưởng chuyện này cha không biết sao? Nói thật cho con biết, sa ngư tinh cáo trạng cáo đến chỗ cha đây, cha nói con a cất vây thì cứ cất đi, con còn chọn vây đuôi lớn nhất của người ta mà cất mất, hại sa ngư tinh bên tu luyện bên bơi qua đây, vì không có vây đuôi giữa mà bị mất phương hướng, quá xá rồi, bây giờ có nói sao cũng không thể nuông chiều con nữa, lập tức đi thu phục mười một con ác giao cho cha, bằng không sẽ không cho con ăn cơm.”

Long Triển giọng nói nghiêm lệ, đối với hài tử bảo bối này, y thật sự không thể nuông chiều nữa.

Chưa đến hai tuổi, đã đạt đến độ khiến thủy tộc tu luyện ngàn năm nhìn thấy đều phải phát run. Y quả rất buồn bực, chẳng lẽ gen thần long của mình di truyền cho nhi tử, giúp nó vừa mới sinh đã có được tiềm lực thần long? Nhưng thế cũng không đúng nha, lúc mình sinh ra, lão cha cũng là long vương, mình cũng chẳng được di truyền nửa phần lợi hại của lão cha, đều do mình mỗi ngày cố gắng tu luyện mà.

“Không ăn thì không ăn.” Long Mặc ở trên giường chu chu cái mỏ nhỏ, vì tu vi cao, nó đã sớm chẳng cần ăn gì. Hơn nữa nó thiên tư đích thực rất thông minh, cũng khó trách sa ngư tình đáng thương không cách nào báo thù, đành phải đến trước mặt long thái tử cáo ngự trạng. Vì có luyện thêm thể nào đi nữa, cũng vĩnh viễn không sánh bằng tốc độ tiến bộ của Long Mặc a.

“Mặc Mặc, người đi đi.” Nghiễn Thai ở một bên vốn đang buồn ngủ bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, nằm trong lòng Long Mặc nhảy lên nhảy xuống, không được khuyến khích, đáng về nhiệt tình hăng hái này, vừa nhìn thấy đã biết có vấn đề.

“Sao hả? Người nghĩ nhân cơ hội này tách khỏi ta, sau đó nhờ mẫu thân đem người tống về hư không ư, có phải không hả?” Long Mặc nhăn châu như điểm mực xoay động, dễ dàng nhìn thấu tâm tư của Nghiễn Thai.

Nghiễn Thai lúc này thực may mắn bản thân là một thanh kiếm, một thanh phi kiếm từ chất liệu hiếm có tạo thành, không có thứ mồ hôi lạnh gì đó có thể tiết lộ suy nghĩ trong lòng mình. Nó xoay thân hai cái, ra vẻ phần nộ nói: “Hừ, ta là vì tốt cho người, muốn người không nên kiêu ngạo tự mãn, đi ra ngoài rèn luyện một phen, không ngờ người lá gan nhỏ thế, người đã không dám đi, vậy quên đi thôi.”

Long Mặc sao có thể chịu được Nghiễn Thai đã kích mình như thế, đột ngột đứng lên nói: “Nói đùa, thiếu gia ta mà phải sợ mười một con ác giao kia? Có đến thêm mười một con nữa ta cũng chẳng sợ. Nhưng Nghiễn Thai, chuyện không có lợi ta mới không thèm làm, hừ, nếu ta thu phục được mười một con ác giao kia, người lấy gì cảm tạ ta đây?”

Nghiễn Thai cũng phần nộ, di chuyển vòng vòng quanh Long Mặc la to: “Tại sao là ta tại sao là ta? Rõ ràng là cha người phái người đi diệt ác giao, tại sao bắt ta xuất ra gì đó cảm tạ người? Người nhìn đi, ta chỉ là một thanh phi kiếm mà thôi, thân không của nả, trừ phi người đem ta tháo gỡ, có lẽ còn có thể cho người chất liệu hiếm thấy chế luyện trước đây, nếu không ta chẳng có gì có thể cho người?”

“Người có a.” Long Mặc bỗng dừng tươi cười nở rộ, như kẻ trộm nhìn về phía Nghiễn Thai: “Đừng tưởng ta không biết, người có thể tu luyện thành hình người, hắc hắc, Nghiễn Thai, ta không cần người lấy gì cảm tạ ta cả, những thứ trong bảo khố của lão ta ta đều đã nhìn đến chướng mắt, sao còn đến bóc lột người. Ân, người chỉ cần đáp ứng ta, chúng ta đánh cược đi, nếu ta diệt được mười một con ác giao, người phải nội trong mười năm tu luyện thành hình người bồi ta, thế nào?”

“Làm một thanh kiếm rất tốt, tại sao phải tu luyện thành hình người a? Người muốn hình người của ta làm gì chứ?” Nghiễn Thai ở trong lòng cau mày, một bên nhìn về phía chủ nhân đáng thất vọng của mình, nghĩ thầm Như Mặc này được việc thì ít, người sao có thể đem chuyện cơ mật này nói cho hài tử người biết chứ?

Như Mặc cúi đầu, một khắc sau đó, hần nghe thấy nhi tử trưởng thành sớm dị thường nhà mình hồi đáp một cách đương nhiên: “Làm gì hả? Nghiễn Thai, người thật ngốc, ta muốn người tu luyện thành hình người, đương nhiên là muốn để người làm thân thân nương tử của ta a.”

Nghiễn Thai một cái ngã nhào từ giữa không trung rơi xuống, nếu nó có mắt, bây giờ nhất định là trừng chết Như Mặc: người này chủ nhân bại sự có thừa, rốt cục người dạy dỗ nhi tử mình những thứ loạn thất bát tao gì đó hả? Nó mới bao tuổi? Đã biết nương tử là ý tứ gì rồi a? Ông trời ơi, ta sao có thể gặp phải một nhà các người a, ta..... Ta quả xúi quẩy a.

Như Mặc tâm đều nhanh muốn khóc, hần giơ tay lên, đối với phi kiếm yêu quý của mình phát thệ nói: “Nghiễn Thai, người phải tin ta, ta không có dạy nó những thứ đó nha, ta không biết nó từ chỗ nào học được nữa.”

Rồi hần mới chuyển hướng qua nhi tử nhà mình, rất thiếu khí thế thấp giọng quát: “Con..... Con tiểu gia khóa này, con còn chưa tới hai tuổi có biết không hả? Lại..... Lại đã nghĩ tới nương tử gì gì đó, còn..... Còn

muốn xâm phạm Nghiễn Thai, không được, chuyện này tuyệt đối không được.....”

Đáng tiếc tiểu Long Mặc căn bản không đem mẫu thân nhà mình để vào mắt, bĩu môi, nó xoay đầu chuyển hướng qua Nghiễn Thai: “Sao vậy a Nghiễn Thai, có dám cùng ta cược ván này không? Nếu thu phục được ác giao, quay về người liền cố gắng tu luyện thành hình người được không hả? Thời gian mười năm, yên tâm, có ta bồi bên người, vậy tuyệt đối sẽ không phải nhiệm vụ gian nan gì đâu.”

Nghiễn Thai nghĩ thầm ta không sợ gian nan, ta chỉ sợ không gian nan. Ta càng sợ chính là vận mệnh sau khi ta tu thành hình người.

Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, nếu Long Mặc lần này đi ra ngoài, là có thể bảo Như Mặc đem mình tổng về hư không rồi, từ nay về sau trừ phi Như Mặc gặp phải nguy hiểm, nếu không mặc kệ hắc triệu hồi thể nào, mình cũng không ra. Long Mặc kia dù sao cũng không có khả năng đuổi theo đến hư không nha, nếu trường hợp xấu nhất xảy ra, dù nó đuổi tới, chỉ cần mình phát động mười một huynh đệ phi kiếm khác, hư không còn là địa bàn của họ, mặc kệ thể nào cũng có thể đuổi Long Mặc đi được.

Nghiễn Thai nghĩ đến đây, càng ngày càng cảm thấy bản thân mình hẳn nên cược một ván. Nó biết ác giao này sẽ không phải đối thủ của Long Mặc. Nhưng điều hiện tại nó muốn, chính là thời cơ một lần li khai của đối phương mà thôi.

Do đó Nghiễn Thai suy đi nghĩ lại, thanh kiếm đâm thẳng xuống mặt đất, lên tiếng nói: “Được thôi Long Mặc, ta đáp ứng người, cùng người cược ván này, nếu người giết được đám ác giao, bản thân vẫn không mất cọng tóc nào, ta sẽ nội trong mười năm tu luyện thành hình người. Người nếu bị một chút thương tích, ta sẽ lập tức kêu Như Mặc tổng ta về hư không.”

Long Mặc mừng rỡ, một tay bắt lấy Nghiễn Thai hô hào: “Được, nếu vậy, Nghiễn Thai người liền theo vi phu cùng đến nước Tô Lý, nhìn xem tư thế oai hùng lúc ta hàng phục ác giao kia, ta cũng đáp ứng người, ngay cả cọng lông sợi tóc cũng sẽ không ít đi, bằng không sau này sẽ không quần lấy người nữa.” Long Mặc nắm Nghiễn Thai trong tay tuyệt đối là hào khí dăng cao, đừng nói mười một con ác giao, dù là một trăm con ác giao, hiện tại cũng không đáng để nó đặt vào mắt.

Nghiễn Thai sợ tới mức sắp nhũn ra, cả giọng cũng thay đổi, lớn tiếng la hét: “Dựa vào đâu bắt ta phải theo người? Ta mới không thèm nhìn tư thế oai hùng của người, người..... Hừ, ta ở cạnh người, người sẽ hăng hái, vậy cùng gian lận không khác nhau mấy, ta phải ở lại đây, để người chân chính thấm thía một mình đi hàng phục ác giao, ta không đi, không đi không đi không đi không đi.....”

Long Mặc tuy rằng vẫn chưa đến hai tuổi, nhưng là một hài tử rất khôn khéo, hai mắt chỉ là khe chuyển, lập tức hiểu ra Nghiễn Thai đang định chủ ý gì. Âm thầm gật đầu, trong lòng nghĩ ta nói Nghiễn Thai lúc này sao lại thống khoái đáp ứng đến thế, nguyên lai là muốn cùng ta giả trò âm mưu quỷ kế a, hắc hắc, thực hiện a, luôn đặt nó ở thế hạ phong, biến thành nó thấy mình liền sợ hãi, cũng không phải đạo ân ái, không bằng trước cứ phóng nó một con ngựa.

Nghĩ vậy, Long Mặc buông Nghiễn Thai đáng thương ra, thu thập vài món binh khí liền ly khai long cung, thời điểm trước khi đi, nó gọi Long Triển qua, cũng không biết nói gì, dù sao cứ chờ đến sau khi nó đi, Long Triển thì đen mặt quay lại.

Mà Nghiễn Thai đang cực độ hưng phấn rất quy tắc ục ục không ngừng quần quanh Như Mặc, liên tiếp cầu hắc đem mình thu hồi về hư không, ngữ điệu bi thương kia ngay cả Long Triển nghe đều có chút không đành lòng, càng không cần nói đến Như Mặc mềm lòng.

Như Mặc bèn liếc mắt nhìn phu quân một cái, run rẩy vươn tay, hàm lệ nói: “Nghiễn Thai, Nghiễn Thai đáng thương của ta, hai năm nay ủy khuất người, mà Tiểu Mặc còn đối người ôm loại tâm tư này, người yên tâm, chủ nhân ta là người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không để cho Tiểu Mặc làm càn, ta đây đem người thu hồi về hư không.” Nói xong hất chìa một ngón tay ra, tiếp đó liền bắt đầu niệm chú ngữ thu kiếm.

Nghiễn Thai kích động a, những tưởng những ngày tháng cực khổ cuối cùng đã qua đi. Đang kích động chờ đợi thời khắc phá toái hư không đến, chính là thân mình hưng phấn run rẩy nửa ngày, lại vẫn không có biến hóa gì.

Nó hồ nghi nhìn về phía Như Mặc, hét lớn: “Bổn chủ nhân, người sẽ không đem chú ngữ thu kiếm đều quên

mất đi?” Ngô, không phải không có khả năng này, với đầu óc dần dần thế kia của Như Mặc, bây giờ lại gần hai năm không niệm chú ngữ này, nói hẳn sẽ quên, tuyệt đối không phải oan uổng hẳn.

Như Mặc gấp tới nước mắt đều rơi xuống, không ngừng lắc đầu nói: “Không có nha, ta nhớ rất kỹ rất rõ a, hai năm nay ta thường xuyên ôn luyện chú ngữ này, chính là vì có một ngày cho người quay về hư không a, ta không có quên.”

Hắn một bên nói, một bên gấp đến di chuyển loạn xạ chung quanh, Long Triển đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn trời.

“Long thái tử diện hạ, chẳng nhẽ là người..... Chẳng nhẽ là người đang giả vờ sao?” Nghiễn Thai không thể tin nhìn Long Triển, nếu Như Mặc không nhớ nhầm chú ngữ, như vậy hẳn là do vị thái tử diện hạ này ở giữa cản trở.

Chẳng qua điều này không có khả năng a, chẳng nhẽ y lại thích nhìn thấy hài tử của mình thú một nam nhân sao? Không, không đúng, là thú một hùng tính phi kiếm? Nga, đừng nói, chính y cũng thú Như Mặc, Như Mặc cũng là công, vị long thái tử này tựa hồ không phải hạng người tử thủ lễ giáo không tha.

Long Triển nhũ mày, lại sao cũng không nói thành lời câu phủ nhận, y ở trong lòng thở dài: hết cách a Nghiễn Thai, tiểu quỷ kia vào thời điểm trước khi đi chính là đã đối ta hạ nghiêm lệnh, nếu thu hồi người về hư không, long cung này của ta sẽ đảo lộn mất, nên vì long cung cùng trường trì cửu an (yên bình lâu dài) của thủy tộc chúng ta, bốn thái tử đành phải hy sinh người thôi.

Đến cuối cùng, Như Mặc vẫn không có cách nào thu hồi Nghiễn Thai về hư không, nhìn ái kiếm vờn bay không ngừng lẩn quẩn quanh long cung, trong lòng Như Mặc cũng thay Nghiễn Thai khổ sở, rốt cục Nghiễn Thai bay mệt mỏi, hữu khí vô lực phiêu xuống tựa vào đùi của Như Mặc.

Thế là thảo long ngày nào, nay đã là long thái tử phi cũng rất ôn nhu vỗ vỗ chuôi kiếm của Nghiễn Thai, ngôn từ dịu dàng lên tiếng an ủi: “Không sao đâu Nghiễn Thai, kỳ thật Tiểu Mặc hài tử này cũng không tồi, tuy rằng trưởng thành hơi sớm chút, nhưng người xem, nó tuổi còn nhỏ đã cường đại vậy rồi, tương lai khẳng định có thể giống như cha nó tu luyện thành thần long, người gả cho nó, cũng không bồi nhọ thân phận người a, huống hồ, người xem ta, nay ta gả cho Triển, hạnh phúc biết bao a, Triển đối ta tốt lắm, có phải không.....”

Không đợi Như Mặc nói xong, Nghiễn Thai lại bay đi mất, nó thầm nghĩ ta có thể giống như người này chủ nhân lòng không chí lớn sao? Muốn ta đường đường một thanh phi kiếm tu thành hình người xuất giá, này..... Ông trời a, sớm biết có ngày hôm nay, ngày xưa người hà tất để ta ra đời, một tia sét để ta ở trong trì luyện kiếm chết yểu đi không phải tốt rồi sao? Hiện tại ta đã ra đời rồi, cần gì phải sinh thêm tên tiểu quỷ kia, chẳng nhẽ ta ra đời, chính là vì cùng tiểu quỷ kia kết một đoạn nghiệt duyên này sao?

Nghiễn Thai đang ngửa mặt nhìn trời thở dài, chợt nghe thấy từ trên tầng mây truyền đến một tràng tiếng hô hoán hưng phấn: “Nghiễn Thai, Nghiễn Thai khả ái của ta, ha ha ha, ta đã về, mười một con ác giao kia đều bị thu phục sạch sẽ, gân cũng bị ta rút luôn. Hơn nữa ta lông tóc không thương tích nga, hắc hắc, người còn không mau ra nghênh đón tướng công khải hoàn hồi cung.”

Nghiễn Thai vừa nghe thấy thanh âm này, liền cảm giác thân kiếm lạnh lẽo của mình càng thêm lạnh lẽo, so với hàn băng vạn năm còn muốn lạnh hơn. Nó không chút nghĩ ngợi, liền tức khắc chui đầu vào ngực hoa viên, ở trong đám thảo mộc tiên hoa loạn bay loạn khuê, một lòng thầm nghĩ tìm chỗ ẩn thân, dù sao trước tránh một trận phong ba này đã rồi nói sau, thế là thành một màn mở đầu của bốn vãn.

Kết quả thì khỏi cần nghĩ, tu vi của Long Mặc ngay cả cha nó, đường đường thần long thái tử cũng không dám khinh thường, huống chi chỉ là một thanh phi kiếm chứ. Thân thể nho nhỏ kia lập tức từ trên tầng mây bổ nhào xuống, chưa kịp chớp mắt đã tìm được thân ảnh đang hoảng loạn chạy trốn của Nghiễn Thai, bèn phi thân một cái, đã chớp được đại kiếm màu đen vào tay.

Long Mặc đầu tiên đem thân kiếm lạnh lẽo của Nghiễn Thai kề sát mặt mình cọ cọ vài cái, rồi mới ra sức hôn mấy cái, mới thở ra một hơi thật dài, ha hả cười nói: “Nghiễn Thai a Nghiễn Thai, ta thực nhớ người muốn chết. Tuy thu phục ác giao tốn chưa đến một ngày công phu, nhưng ta cảm giác giống như đã cùng người ly biệt rất nhiều năm rồi, quả nhiên câu nói kia của nhân gian rất có đạo lý a, một ngày không gặp như cách ba thu, lúc này đây ta đã hoàn toàn cảm nhận được cảm giác ấy.”

Nghiễn Thai một thân kiếm không ngừng xoay loạn, muốn vùng thoát khỏi tay của Long Mặc, chợt nghe nó ha hả cười nói: “Nghiễn Thai, ngươi làm gì vậy a? Nhìn nhìn xem, ngươi cứ tiếp tục xoay nữa, sẽ thành nhuyễn kiếm đó, tu thành hình người có gì không tốt chứ? Đến lúc ngươi tu thành hình người gả cho ta làm phi, ta và người cùng nhau quay về hư không, để các huynh đệ không tu thành hình người của người hảo hảo nhìn ngắm tư thế oai hùng của ngươi, hắc hắc, chúng ta làm họ hâm mộ chết luôn, được không hả?”

“Họ sẽ không hâm mộ chết ta, sẽ chỉ cười chết ta thôi.”

Nghiễn Thai cuối cùng nhận mệnh bất động, nhìn Long Mặc khuôn mặt kia vẫn chưa hết nét trẻ con, nó thật sự không rõ hài tử này sao lại có thể đổi mình cố chấp vậy, chẳng lẽ giống long này kỳ thật cũng có hiện tượng luyện mẫu gì đó sao, giống như trong thư lúc nó bồi chủ nhân đọc, không biết là giống chim nào, sau khi sinh ra nhìn thấy thứ nào cử động trước tiên, thì sẽ bị nó nhận thức làm mẫu thân. Cho nên Long Mặc mắt nhìn thấy đầu tiên chính là mình, liền nhận định mình là nương tử nó?

Cũng không đúng nha, mình là vào Long Mặc một trăm ngày mới xuất hiện trước mắt nó, trước đó, hẳn có thiệt nhiều thiệt nhiều thứ đã bị nó nhìn qua? Sao không thấy nó bắt lấy đồ chơi cùng những long nữ long tử kia, không tha đám ngư miết hà giải (cá ba ba tôm cua) tinh chứ? Nghiễn Thai đáng thương nghĩ muốn nát đầu, cũng không biết Long Mặc là vì sao vừa nhìn đã ưng ý mình.

Không giải thích được cũng tốt, hận cũng được, lời đã đáp ứng không thể không tính. Vào thời khắc này, Nghiễn Thai chính là rất có trách nhiệm.

Huống chi nó muốn không có trách nhiệm cũng không được, tu vi Long Mặc cao hơn nó quá nhiều, nó căn bản trốn không thoát, thừa dịp mười năm tu luyện hình người này, còn có thể đào thoát khỏi ma trảo của gia hỏa này, hiện tại Nghiễn Thai đã đối với nhân sinh của mình, nga không, là kiếm sinh của mình không ôm hy vọng gì nữa, dù sao cuối cùng cũng sẽ bị hủy trong tay của tiểu sắc lang Long Mặc này, có thể đổi lấy thanh tịnh nhất thời thì cứ đổi lấy thanh tịnh nhất thời vậy.

Thế là Long Mặc ngay tại ngự hoa viên của long cung đặc biệt thay Nghiễn Thai kiến thiết một nơi bế quan, tuy là ở trong Đông Hải, nhưng long cung cũng giống như cung điện trên mặt đất, có hoa thảo thụ mộc cùng trời xanh mây trắng vân vân, hoàn cảnh thập phần ưu mỹ hợp lòng người. Long Mặc thì ở trong nơi bế quan của Nghiễn Thai tự mình trui rèn tu vi, nó đã sớm tính xong một bàn tính như ý, muốn ngay vào lúc Nghiễn Thai tu thành hình người, trở thành người đầu tiên ôm hình người của Nghiễn Thai.

Không giống như chủ nhân Như Mặc, Nghiễn Thai là phi kiếm rất có linh tính, đại khái vì thân thể nó là từ chất liệu tinh phẩm trong trời đất tạo thành, nên dùng thời gian mười năm hai mươi năm tu luyện thành hình người với nó mà nói, cũng không phải việc gì khó khăn.

Thực ra ví như phi kiếm này trong hư không muốn luyện thành hình người, đồng dạng cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Nhưng tất cả mọi người đều đối với hình thể của bản thân rất vừa lòng, cũng không muốn rời khỏi bốn chủ nhân, nên đều không tu luyện, mà Nghiễn Thai chính là vô phương, bị buộc đi đến bước này.

Hình người thì đã tu luyện thành, vào năm thứ mười đã tu thành, nhưng Nghiễn Thai vẫn không muốn biến hình, Long Mặc an vị ở bên cạnh mình suốt, đôi mắt kia thì giống như lang lấp lánh phát quang, có thể tưởng tượng một khi mình biến thành hình người xong, tiểu sắc lang kia khẳng định liền nhào tới.

Thế nhưng trì hoãn mãi ba năm, vào năm thứ mười ba đã tới cực hạn, Nghiễn Thai cảm giác nếu mình không biến hóa, cả thân kiếm sẽ nổ tung, nếu đã tu luyện thành hình, nhất định phải biến hóa một lần, về sau hẳn mới có thể tự do tùy ý biến hóa hình kiếm hay hình người.

Thời gian mười ba năm, Long Mặc trừng mắt nhìn Nghiễn Thai, Nghiễn Thai với tinh thần chán nản, mỗi ngày cũng sẽ nhìn Long Mặc mấy cái, ai biểu sơn động này quá nhỏ, khiến hắn ngoại trừ nhìn thiếu niên kia từ từ thay đổi ra, đều không có thứ gì có thể nhìn.

Nghiễn Thai thầm nghĩ đây có phải do Long Mặc cố ý, mục đích là để mình hảo hảo nhìn y, tốt nhất là có thể nhìn hoài nhìn đến lâu ngày sinh tình.

Muốn nói không có lâu ngày sinh tình, lời này ngay cả Nghiễn Thai cũng cảm giác có hơi hướng trái lương tâm. Dù sao mười ba năm nay, Long Mặc từ một bảo bảo xinh xắn biến thành một thiếu niên tuấn đạt

tiêu sái, nhà này về khoản ngoại hình quả là thưởng tâm duyệt mục (vừa tâm vừa mắt), nhìn thế nào cũng không chán.

Nhưng mà, Nghiễn Thai cho rằng đây cũng không đại biểu mình đã đối với Long Mặc nảy sinh tình yêu, thích cùng yêu là hai việc khác nhau, hẳn thích Long Mặc, lại vẫn không yêu đối phương.

Một canh giờ sau, chính là hạn định cuối cùng.

Nghiễn Thai ở trên đài biến hình thở dài thườn thượt, qua một canh giờ nữa, hẳn nhất định phải hóa thành hình người, nói thật, ngay cả chính hắn cũng có chút lo lắng, không biết mình sau khi biến thành người sẽ là bộ dạng gì, có như Như Mặc tuần tú phiêu lượng vậy không? Nhưng Như Mặc là yêu, mình là gì chứ? Là kiếm linh, có thể có dung mạo mỹ lệ tuần tú như yêu không?

Nếu biến thành một người dung mạo bình thường thậm chí là xấu xí, hay giả như biến thành một sừ bát quái da toàn thân đều màu đen giống như thân kiếm của mình, Long Mặc y còn có thể nào tới không? Còn có thể..... Còn có thể thích mình không? Chỉ sợ y sẽ quay đầu bỏ đi thôi.

Không biết tại sao, nghĩ đến đây, Nghiễn Thai lại cảm giác trong lòng có chút xót xa cùng sợ hãi, bất quá hắn rất nhanh đem loại cảm xúc này quẳng đi, ừ, nếu biến thành một sừ bát quái, vậy tiểu sắc lang sẽ không quần lấy mình nữa, cũng lắm thì trở lại làm phi kiếm, bảo Như Mặc lại đem mình tống về hư không thì xong xuôi rồi.

Có lẽ cảm ứng được Nghiễn Thai sắp biến hình, Long Mặc ở bên cạnh đột nhiên đứng lên, Nghiễn Thai nhìn thấy y đi đến cạnh mình, mỉm cười ôn nhu nói: “Nghiễn Thai, người sắp biến hình ư? Người chờ một lát, ta trước đi chuẩn bị cho người vài bộ y phục, miễn cho người biến hình xong, lại thân thể trần trụi, bị ta trông thấy thì không sao, lỡ như bị ba thứ gì đâu nhìn thấy sẽ không hay lắm, ừ, ta sẽ đem trông mặt của chúng móc ra hết.”

Nghiễn Thai sợ run cả người, nghĩ thầm tiểu sắc lang này quá bá đạo, cũng tốt, đợi y vừa đi, ta lập tức biến hình thì được rồi. Vừa nghĩ tới đây, thì thấy Long Mặc đi tới cửa lại dừng bước, quay đầu lại nói: “Không được, ta nhất định phải là người đầu tiên ôm hình người của người, hơn nữa, người cũng đừng nghĩ tới chuyện ta đi rồi thì đào tẩu.” Y nói xong, chìa một ngón tay ra, Nghiễn Thai đã bị định trụ thân thể, hẳn chỉ còn nước nhìn theo Long Mặc rời đi.

Tu vi của Long Mặc rất cao, kỳ thật y hoàn toàn có thể dùng pháp thuật biến ra y phục, nhưng y phục này chung quy không phải đồ thật, không thoải mái bằng tơ tằm gấm vóc thật sự. Hơn hết chính là, y cảm thấy Nghiễn Thai sẽ lập tức biến hình, trái tim cư nhiên không chịu thua kém đập thình thịch, để không ngay thời điểm Nghiễn Thai biến hình vì quá kích động mà mất mặt, y đành phải viện cớ ra ngoài khôi phục lại cảm xúc một chút.

Quay về long cung lấy vài kiện y phục giao tiêu (lụa dệt từ tơ vi cá mập) trên châu thượng đẳng, Long Mặc hít một hơi sâu, ôm chồng y phục thẳng hướng động biến hình.

Đúng lúc, Như Mặc cùng Long Triển biết Nghiễn Thai sắp hóa thành hình người, thì cũng nhịn không được định đi theo xem, lại bị Long Mặc ngăn cản, gia hỏa này dục vọng độc chiếm rất cao phát tay: “Các người đều đợi ở đây đi, chờ chót nữa con tự mình mang Nghiễn Thai lại đây ra mắt công công bà bà.” Lời này vừa nói ra liền khiến Long Triển cùng Như Mặc chết trân tại chỗ.

Nhịp tim chẳng mấy may khôi phục, ngược lại đập càng ngày càng nhanh, giống như đánh trống. Cuối cùng Long Mặc cũng đi tới trước sơn động, siết lấy ngực tự nhủ phải bình tĩnh, bình tĩnh bình tĩnh lại bình tĩnh.

Sau đó y mới đẩy cửa động ra, kết quả một màn làm y huyết mạch sôi sục đập ngay vào mắt y, của y..... Nghiễn Thai của y vậy mà đã biến hình, nhưng..... nhưng cái thứ đang quần trên người hắn là cái gì? A..... Là cái gì là cái gì? Là cái gì mà dám giành với y là người đầu tiên ôm lấy Nghiễn Thai sau khi biến hình.

Long Mặc tức giận một đầu tóc đen nháy mắt liền xông về phía không trung, kêu ngoao ngoao liền nhào qua.

Kỳ thật Nghiễn Thai cũng là gặp phải chút chuyện xúi quẩy. Hắn đang ở trong động biến hình bị Long Mặc định trụ thân thể, để phòng hắn chạy trốn, nhưng không ngờ tới, vào lúc Long Mặc rời khỏi không bao lâu, thì có một con đại hải xà thông dong thông dong bơi vào động.

Đại hải xà này ở trong động khè khè lười trái nhìn nhìn phải ngó ngó, bỗng dưng đưa mắt nhìn thấy Nghiễn Thai, không khỏi lộ ra ánh mắt cảm thấy thập phần hứng thú, thuận tiện bò lên trên đài biến hình.

Nghiễn Thai sợ tới mức liều mạng gào to: “Ta nói này xà đại ca a, người nhanh chóng bò xuống đi, nếu không người cùng ta đều gặp phải đại xúi quẩy đó.”

Chỉ trong khoảnh khắc, hắn đã nhận ra con đại hải xà này, năm xưa thời điểm đang cùng Ma tộc đối chiến, hắn đã gặp qua gia khóa này, cùng Long Triển còn có chương ngư tinh(bạch tuột tinh) kia nữa đều là bằng hữu cực tốt, nhưng gọi là gì thì hắn quên rồi, thành ra Nghiễn Thai đành phải gọi y là xà đại ca.

Hải xà nghe nguyễn, nham hiểm cười nói: “Di? Đây không phải là chuôi phi kiếm của Như Mặc sao? Sao vậy? Như Mặc không cần người nữa? Đem người quăng ở đây tự mình biến hình? Thật là, gia khóa kia cũng quá phung phí của trời đi chứ, không sao không sao, hắn không cần người ta cần người, phi kiếm cực phẩm như vậy đến đâu mà tìm được, hắc hắc....”

Nguyên lai Nhiếp Chiêu nhiều năm qua vẫn nán lại ở ma giới, chẳng hề biết chuyện của Long Mặc cùng Nghiễn Thai, hiện tại y vì tránh mất một đại cừu gia lợi hại, mới bất đắc dĩ quay về long giới.

So với dưới kia, tuy rằng long giới là cố hương của y, nhưng y vẫn thích không khí ở ma giới hơn, địa phương mạnh được yếu thua kia quả rất thích hợp với hạng tiểu nhân như y sinh tồn phát triển cùng cường đại.

Nghiễn Thai mắt thấy Nhiếp Chiêu cư nhiên vẫn không biết xấu hổ như vậy bơi tới trên thân kiếm của mình, còn quần thành hình xoắn ốc, nghĩ tới một màn này nếu như bị Long Mặc nhìn thấy, vậy thì nguy rồi.

Bèn vội vàng cầu khẩn nói: “Hải xà đại ca, ta thực không phải hù dọa người đâu, Long Mặc gia khóa kia giữ ta rất kỹ, ta cũng sắp biến thành hình người, nếu như bị y nhìn thấy ta sau khi biến thành hình người bị người ôm, người chẳng những được y chém thành tám khúc, ngày tháng sau này của ta cũng sẽ sống không khá giả. Người nói người muốn chết cũng chẳng sao, người đừng liên lụy ta a, bị y phát hiện, người cùng lắm chính là chết, còn ta có thể ngay cả chết cũng không bằng, hải xà đại ca, người có thể đừng hại người hại mình a....”

Nghiễn Thai mới nói được đến đây, chợt nghe ngoài cửa lớn truyền đến tiếng bước chân, hắn nhắm mắt lại, thầm nghĩ xong đời xong đời rồi, lần này ta có thể chết chắc rồi, người thật hại chết ta.

Kinh hách quá độ khiến Nghiễn Thai lập tức thay đổi hình dạng, thân thể hình người xích lỏa, thân thể hải xà tinh vốn thô thô đột ngột bị kéo giãn không ít.

Nhiếp Chiêu vẫn chẳng mấy may phân rõ lợi hại, mà còn ở trên người Nghiễn Thai kêu la: “A, người.... Người này sao nói biến hình liền biến hình? Ôi ông trời ơi, thật căng chết ta, ôi đáng thương ta một thân xương già, chậm chút chậm chút, người biến trở lại trước đi được không? Người xem ta đã bị người kéo thành mì sợi rồi.”

Đoạn đối thoại này lọt vào tai Long Mặc một chữ cũng không sót, y vươn tay một phen tóm lấy thân thể của Nhiếp Chiêu, trên mặt lộ ra tươi cười âm ngoan: “Một sợi mì nhìn không vừa mắt, ta giúp người phân thành mười sợi nha, vừa hay có thịt xà tẩm bổ, nghe nói rất mỹ vị.” Lời còn chưa dứt, thân thể dài mảnh của Nhiếp Chiêu đã bị y từ trên người Nghiễn Thai túm xuống.

Cũng may tu vi của Nhiếp Chiêu cũng không tệ, gặp tình huống không ổn, vội vàng dùng hộ thể thần công, nếu không chỉ bằng một chiêu này của Long Mặc, y cũng đủ bị chặt thành mười khúc.

Kinh ngạc vì đột ngột xuất hiện một thiếu niên thủ đoạn độc ác vô tình, Nhiếp Chiêu vắn vẹo thân thể la to: “Người.... Người là ai? Thật to gan, cư nhiên dám tại long cung giương oai, người.... Người biết ta là ai không hả?”

Long Mặc đem Nhiếp Chiêu lại gần mình nhìn kỹ, chợt cười lạnh nói: “Ta còn tưởng rằng là do con long nào bất tuân quy củ cùng hải xà giao tạp, sinh ra người cái thứ thể này, nguyên lai cư nhiên ngay cả tạp giao cũng không phải, người một tiểu tiểu hải xà, cũng dám bơi vào long cung, còn xâm phạm Nghiễn Thai của ta, quên đi, nể mặt người tốt xấu cũng có chút điểm tu vi, ta cho người tự mình lựa chọn cách chết, bất quá nơi mai táng ta đã thay người chọn xong rồi, Nghiễn Thai, vì chúc mừng người biến thành hình người, đem nay chúng ta ăn xà thang vậy.”

Nhiếp Chiêu hiện tại nếu là hình người, khuôn mặt nhất định đã giận tím mặt. Y là bằng hữu của Long Triễn, ai thấy y cũng phải cung kính kính, thiếu niên này cư nhiên dám vũ nhục ý là giống tạp giao giữa long và hải xà.

Này..... Quả không ai có thể nhịn được. Y tức giận dùng sức quát đuôi: “Tiểu tử, ngươi rốt cục là ai? Dám vũ nhục ta như vậy, ngươi có biết ta là bằng hữu của long thái tử không hả? Long cung này đừng nói một cái ngự hoa viên, dù là phòng ngủ của Long Triễn, ta cũng xông vào như không.”

Long Mặc nháy nháy mắt, hoài nghi ngắm nghía Nhiếp Chiêu, sau đó mới lục lại ký ức của mình, xác định mình không biết nhân vật này, y bĩu môi: “Ngươi khoác lác cũng không sợ đứt lưỡi sao, nếu ngươi là bằng hữu của long thái tử, ta chính là cha của long thái tử. Hôm nay mạng ngươi đã định rồi, Nghiễn Thai, ngươi mặc y phục vào trước đi, bây giờ chúng ta ra ngoài, ta suy nghĩ làm cách nào đem gia khóa này bằm thây ngàn mảnh.”

“Long Mặc, nói không thể nói vậy a, xà này, y thật sự là hảo bằng hữu của cha ngươi.”

Nghiễn Thai hiện tại quả thực là tâm hoa nộ phóng, Long Mặc đắc tội Nhiếp Chiêu không hề gì, nhưng y dám nói nếu Nhiếp Chiêu là bằng hữu của Long Triễn, y chính là cha của long thái tử, loại lời nói đại nghịch bất đạo này, dù Long Triễn cưng chiều hải tử, cũng nhất định chịu không nổi, ha hả, ngày đầu tiên biến thành hình người vận khí không tồi, hẳn sẽ nhanh chóng được xem một tuồng hài kịch.

Long Mặc kinh hãi, lại cẩn thận nhìn nhìn Nhiếp Chiêu: “Không đúng a, nếu là bằng hữu của cha ta, sao ta lại không có chút ấn tượng nào chứ? Ta chỉ nhớ có một con chương ngư tinh vào lúc ta một tuổi ghé qua, còn muốn chiếm tằm cung của cha nương ta, kết quả bị một tên ma vương tử đuổi tới, lôi tám chân nó túm đi, này..... Từ lúc nào lại có hải xà bằng hữu, cha ta rốt cục phẩm vị gì đây a?”

Nghiễn Thai ha hả cười nói: “Hải xà tinh vẫn luôn mang hình người, nên ngươi nhìn thấy nguyên hình của y thì không nhận ra, dù sao ngày ấy ngươi còn nhỏ, cũng bình thường thôi.”

Nhiếp Chiêu cũng cảm phần kêu gào: “Long Triễn chết tiệt, ngươi rốt cục ở đâu hả? Thiếu niên tâm ngoan thủ lạt này là hải tử ngươi dạy dỗ ra sao? Được thôi, hải tử ngươi độc ác điểm ấy ta không trách nó, dù sao ngươi cũng chẳng tốt lành gì cho cam. Nhưng..... Nhưng ngươi thử nghe những lời nó nói coi, long tử mất vô tôn trưởng như vậy, đúng là hảo nhi tử ngươi cùng Như Mặc dạy dỗ ra? Long Triễn, ngươi mau lặn ra đây cho lão tử.”

“Nhiếp Chiêu.....” Giữa không trung bất chợt truyền đến một thanh âm kinh hãi, thân hình Long Triễn cùng Như Mặc theo sau đó đột ngột xuất hiện ở trong động.

Nháy mắt, biểu tình kinh hãi trên mặt hai người đã nhanh chóng bị vô số hắc tuyến thay thế, họ nhìn đến thứ bảy tắc đang bị Long Mặc siết trong tay, hải xà đáng thương đang không ngừng giãy dụa, qua nửa ngày, Long Triễn mới định thần lại, tức giận hét lớn một tiếng: “Nghiệt tử, còn không mau đem thức thức Nhiếp Chiêu của ngươi buông ra, ngươi..... Ngươi này hỗn trưởng tiểu tử mất vô tôn trưởng.”

Long Mặc không ngờ tới con hải xà này thật sự là hảo bằng hữu của lão cha, nhìn ánh mắt tức giận của Long Triễn, tuy rằng không cam lòng, cũng đành phần nộ đem Nhiếp Chiêu quăng ra ngoài, bất quá y có dùng lực, phỏng chừng Nhiếp Chiêu tối thiểu cũng phải đập vào sơn thạch, hừ, dám đụng vào Nghiễn Thai của y, không bắt đối phương trả giá chút gì sao được chứ.

Bất quá Nhiếp Chiêu cũng không phải người hiền lành, ở giữa không trung xoay thân, tiếp theo liền biến thành một thiếu niên thanh tú rơi xuống mặt đất, một bên đỡ lấy thắt lưng của mình về mặt khóc lóc thảm thiết nói: “Ôi cái lưng già của ta, Long Triễn, ngươi phải làm chủ cho ta, hải tử ngươi thiếu chút nữa xé ta thành mười khúc nấu xà thang. Xa cách long giới hơn mười năm, hiện tại ta vừa về đến, thì đã được hoan nghênh đặc biệt thế này, đây..... đây quả thật khiến ta thương tâm ta.....”

Long Triễn đen mặt nói: “Ngươi còn biết ngươi xa cách long giới hơn mười năm? Thiết, không phải nói ma giới rất thích hợp với ngươi sao? Bây giờ chạy về đây làm gì? Ta mới không tin ngươi là vì tình bằng hữu vĩ đại gì đấy của chúng ta, hẳn sẽ không là chộc phải cứu gia lợi hại nào đó, nên quay về đây tạ nạn chứ?” Một lời của y đâm trúng chỗ đau của Nhiếp Chiêu, thế là hải xà tinh lập tức cúi đầu, ấp úng nói không thành lời.

Như Mặc đang vì màn kịch tình của lão hữu trùng trùng mà thích thú, thì thấy thiếu niên dáng người tinh tế thẳng tắp chậm rãi đi đến trước mặt mình, tuy rằng khuôn mặt bình thường, nhưng đôi mắt hoa đào ngập nước mở thật to, nhìn qua vừa mỉa mai vừa khả ái.

Hắn không khỏi kinh ngạc a một tiếng, thối lui một bước nói: “Đây..... Người là hài tử nhà ai? Oa, hảo đáng yêu, đến, đến đây để ta ôm một cái, sách sách, thật sự chưa gặp qua hài tử có đủ cả mỹ lệ cùng khả ái, thật khiến người ta thích mà.”

Như Mặc một bên nói, một bên vừa định nhào qua, đã thấy thiếu niên thu hồi ánh mắt hiếu kỳ, bĩu môi nói: “Có đủ cả mỹ lệ cùng khả ái? Không phải người cũng vậy sao? Chủ nhân a chủ nhân, không phải ta nói người, tốt cũng gì cũng cùng người sống nương tựa lẫn nhau mấy trăm năm, bây giờ ta biến thành hình người vậy mà người liền không nhận ra ta, này..... Này khiến ta rất thương tâm.”

Nói thì nói vậy, nhưng Nghiễn Thai có thể dùng hình người cùng Như Mặc gặp mặt, vẫn không nhận được kích động, bên nói, bên xông lên phía trước, cùng Như Mặc tỉnh tỉnh mê mê ôm lấy nhau.

“Người là..... Là Nghiễn Thai?”

Như Mặc hoàn toàn trợn tròn mắt, cả nửa ngày, mới túm thiếu niên đang ôm chặt lấy mình kéo ra một chút, cao thấp nhìn nhìn, đột nhiên cả giận nói: “Tiểu Mặc, người hỗn đản này rốt cục đã làm gì? Rõ ràng Nghiễn Thai của ta là một thanh đại kiếm rất uy vũ rất hữu hình, tại sao..... tại sao bây giờ lại biến thành dáng vẻ còng giá này hả? Nó..... Nó hẳn phải là thân cao chín thước, cao lớn vạm vỡ mới đúng chứ.”

Long Mặc mắt trợn trắng, thầm nghĩ nếu là dạng đó, thì hẳn là nương tử của ta hay ta là nương tử của hắn đây? Y rất không thích Nghiễn Thai ôm Như Mặc, nhưng tên ngốc bị khăng khăng ôm lấy kia chính là mẫu thân của mình, lại không thể đòi đánh đòi giết, mà cái tên hỗn đản ôm Nghiễn Thai, bây giờ đang cùng lão cha tán gẫu khí thế ngất trời, phút chốc, phần buồn bực trong lòng Long Mặc thì khỏi phải nói.

Nhiếp Chiêu quay về, Nghiễn Thai biến hình thành công, tất cả đều phải hảo hảo chúc mừng, vậy nên Long Triển tổ chức yến hội long trọng.

Bất quá vì Nhiếp Chiêu khăng khăng yêu cầu giấu mặt, nên đối ngoại chỉ nói rằng chúc mừng Nghiễn Thai biến hình thành công, mà y cùng Như Mặc còn có Long Mặc Nghiễn Thai mấy người đơn độc tại một thiên đình (đại sảnh) khác dùng yến tịch.

Cuối cùng một ngày náo nhiệt cũng trôi qua. Nghiễn Thai từ sau khi biến hình, vẫn chưa nhìn qua gương. Hiện tại vất vả biết bao mọi người mới giải tán, Long Triển cùng Như Mặc Nhiếp Chiêu đang ở một bên trò chuyện, hắn liền trộm đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn, trên vạn lí tình không (bầu trời ngàn dặm quang đăng) một vầng trăng tròn treo cao, đằng trước cách đó không xa chính là hải kính xanh biết dập dờn, bên vội vàng cất bước, đi tới hành lang gấp khúc đằng trước, chống tay vào lan can thò đầu ra ngoài, đem dung nhan của mình phản ánh lên hải kính trong veo long lanh.

Cái gọi là hải kính, kỳ thật chính là một hồ nước, nhưng cảnh tượng nó phản ánh so với gương đồng còn muốn rõ hơn, cùng thủy tinh cầu không khác mấy, đây là đồ vật đặc biệt của long tộc.

Dần dần, trên hải kính xuất hiện một gương mặt trẻ tuổi bình thường, thua xa lời Như Mặc nói đủ cả mỹ lệ cùng khả ái.

Nghiễn Thai chuyên chú nhìn mặt mình, không biết tại sao, không có biến thành mỹ lệ như Như Mặc, trong lòng hắn có hơi mất mát, khẽ nở nụ cười tự giễu: không ngờ tới mình bất quá là một thanh phi kiếm, nhưng cũng có tham dự của con người, bắt đầu lưu tâm đến cả tướng mạo.

Bất ngờ từ phía sau truyền đến hơi thở quen thuộc, không đợi hắn quay đầu lại, cả người đã bị ôm vào một vòng tay hiền hậu, theo sau đó một giọng nói ôn nhu vang lên bên tai: “Thấy rõ hình dạng trưởng thành của mình chưa? Rất phiêu lượng (xinh đẹp) đúng không? Ta rất thích đây.”

“Uy, nói dối sẽ bị thiên lôi đánh đấy.” Nghiễn Thai mắt trợn trắng, quay đầu đối diện với Long Mặc đang cười đắc ý: “Rõ ràng là bộ dạng rất rất bình thường, sao lại là phiêu lượng? Hay là, kỳ thật là người đang nhắc nhở ta, để ta có thể hảo hảo nhận rõ diện mạo bình thường của mình?”

“Sao lại không phiêu lượng chứ?”

Long Mặc nhíu mày, vươn một tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Nghiễn Thai: “Đôi mắt ướt át như thế, cổ phan đa tình, sống mũi xinh xắn, còn có hai bờ môi mỏng này, gương mặt cũng rất trắng trẻo mịn màng, Nghiễn Thai, người sao lại tự nhận bản thân không phiêu lượng chứ? Theo ta thấy, người so với nương ta còn muốn mỹ lệ hơn, giống như đệ nhất mỹ nữ gì đó của long tộc ta gặp lần trước, nếu so với người thì càng đáng ném tới chân trời hơn.”

Nghiễn Thai không nói gì vùng khỏi vòng tay của Long Mặc xoay người sang chỗ khác, một lúc sau rốt cục vẫn nhịn không được rầu rĩ hỏi một câu: “Thật chứ? Người thật sự cảm thấy khuôn mặt này rất phiêu lượng?” Nói qua nói lại, hẳn vẫn để ý đến hình tượng vỏ bọc bên ngoài của bản thân trong lòng Long Mặc, đương nhiên, chính hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Chẳng những là khuôn mặt này, cả người, hình người người biến thành, đều rất hoàn mỹ, mỗi một chỗ đều là khắp đó hảo xử (vừa vặn vừa khéo, dụng ý khen ngợi).”

Long Mặc lại ôm Nghiễn Thai vào lòng, y thật sự cảm thấy Nghiễn Thai rất đẹp, còn hơn hình tượng nhục cầu mình từng tưởng tượng qua, Nghiễn Thai có thể biến thành như vậy, y đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, lời này tuyệt đối là chân lý chuẩn xác nhất thiên hạ.

Bản thân Nghiễn Thai nghe y nói cũng nghi hoặc, lại xoay người qua kỹ lưỡng nhìn vào mặt nước, vẫn bình thường vậy mà. Quên đi, mặc kệ, dù sao Long Mặc cảm thấy mình rất phiêu lượng, vậy thì được rồi. A, không đúng, phi phi phi, y cảm thấy mình phiêu lượng hay không thì được gì chứ? Mấu chốt là giới tính của mình, thân là một hùng tính, hẳn không nên lưu tâm dung mạo của bản thân, hẳn chỉ cần có tu vi vô thượng là tốt rồi.

Nhưng vừa xoay người lại, hào tình vạn tượng của Nghiễn Thai lập tức bị đả kích. Có gia hỏa Long Mặc này ở bên cạnh mình, cho dù có cố gắng tu luyện thế nào đi nữa, thì có ích gì? Dù sao thì mình vĩnh viễn vẫn kém tên hỗn đản này, từ lúc còn là phi kiếm, hẳn đã bị chơi đến chết rồi, huống hồ hiện tại biến thành người, đã không còn đao hai lưỡi sắc bén, tu vi hiện tại cũng chỉ là tu giả bậc thấp.

Long Mặc nào biết những biến hóa trong lòng Nghiễn Thai, y lẳng lặng ôm người thương yêu trong lòng, nhìn đôi thân ảnh phản chiếu trên mặt nước, trong lòng là hạnh phúc vô hạn cùng thỏa mãn.

Y không có chí lớn gì cả, sở dĩ thề muốn trở thành long thần, đều chỉ vì có đủ sức mạnh bảo vệ người trong lòng mà thôi, không sai, hiện tại có thể gọi Nghiễn Thai là người, hẳn không còn là một thanh kiếm nữa, mà là một người có thể sánh cùng mình! Người cùng mình sát cánh song phi bay khắp trời.

“Oa, vợ chồng son đang khảnh khảnh ta ta ngọt ngọt ngào ngào a, các người ôm nhau mười mấy năm, còn chưa đủ sao? Nga, đúng rồi, tuy ôm mười mấy năm, nhưng trước nay đều là một thanh phi kiếm băng lãnh, bây giờ mới biến thành hình người phải không? Khó trách vợ chồng son ngọt ngào cứ như mật bôi dầu.”

Một giọng nói đầy vẻ trêu tức vang lên, không cần quay đầu lại Long Mặc cũng biết đó là ai, trong lòng nộ hỏa tăng cao, y thực hận không thể đem hải xà này quăng vào hải lý. Nga, không đúng, con này là hải xà, ném vào hải lý có tác dụng gì chứ, phải ném vào tam muội chân hỏa mới có thể giải mối hận trong lòng y.

Nghiễn Thai xoay người, một nam tử tuấn tú thân mặc hắc y đứng cách chỗ mình một đoạn không xa, chỉ bằng tướng mạo của y, người sẽ hoàn toàn không thể tưởng tượng được những lời ra vẻ giễu cợt trêu tức ban nãy là xuất phát từ miệng y, càng không tưởng tượng được nguyên hình của y chính là hải xà hắc bạch xen kẽ vừa đáng sợ vừa hơi ghê tởm.

“Nhiep Chiêu, người..... Người đừng ở đó nói bậy, chúng ta..... Chúng ta căn bản không phải vợ chồng son.” Nghiễn Thai hơi hơi đỏ mặt giải thích, tuy rằng hẳn biết căn bản chẳng có ích gì.

Long Mặc nhẹ nhàng nhéo hai má của Nghiễn Thai: “Đi? Nghiễn Thai, người biến thành người rồi cư nhiên sẽ đỏ mặt, trước nay không cảm thấy người cũng biết xấu hổ nha, quả nhiên biến thành hình người rồi, thất tình lục dục cùng các loại cảm xúc khác đều sẽ trở nên hoàn thiện hơn phải không?”

Y kinh hỉ la to, tham lam nhìn từng mảng đỏ ửng lệ sắc trên gương mặt ái nhân, càng phát hiện Nghiễn Thai lúc này thật sự đẹp không sao tả xiết.

Nghiễn Thai thở phì phì, một cước liền đem Long Mặc đá xuống lan can, hét lớn: “Hỗn đản, trước đây ta cũng có thất tình lục dục cũng biết xấu hổ biết không hả? Chẳng qua..... Chẳng qua lúc đó ta là một thanh

phi kiểm, cho dù đỏ mặt, người cũng không nhìn ra thôi.”

Thật là muốn tức chết mà, Long Mặc lại dám nói mình không biết xấu hổ, thiết, y tưởng ai nấy đều giống như y không có da mặt sao, căn bản không biết xấu hổ là gì?

Long Mặc đương nhiên không có khả năng bị Nghiễn Thai đá xuống biển, cười ha hả lại nhảy lên, thuận thế ôm Nghiễn Thai trộm hôn một cái lên mặt hần, rồi mới khiêu khích nhìn về phía Nhiếp Chiêu đang hóa đá đứng cách đó không xa, ngạo mạn nói: “Nhiếp Chiêu thúc thúc, không phải người nói phòng ngủ của cha nương ta người cũng dám xông vào sao? Vậy bây giờ người có thể xông vào cho ta mở rộng tầm mắt không a? Ta phục nhất người dám xông vào phòng ngủ của cha ta, nhất là vào thời điểm đêm dài nhân tĩnh thế này, dũng sĩ vậy tới nay ta vẫn chưa tìm được, không biết người có thể làm một người xưa nay chưa từng có hay không?”

Phụt!

Nhiếp Chiêu phát thệ lúc nghe thấy giọng nói này mình học máu ba thước.

Thần tình hắc tuyến nhìn về phía Long Mặc, tiểu tử hư hỏng này đang đắc ý nguýt mình nữa chứ. Ai mà không biết bây giờ Long Triển cùng Như Mặc nhất định đang ân ái, đừng nói mình, dù là long vương mà xông vào lúc này, cũng sẽ bị chưởng tâm lôi của nhi tử đánh cho văng ra.

Thật là, không phải chỉ là quấy rầy chúng thân mật thôi sao? Có cần nhai tí tát báo(nghĩa: chỉ là trừng mắt nhỏ nhất vậy mà cũng mang thù, ý chỉ lòng dạ hẹp hòi) vậy không? Hừ hừ, chương ngư tình ở ma giới đã thế, Long Mặc cũng vậy, hiện tại đến phiên văn bối này cũng không ngoại lệ, cả đám đều khi dễ mình không có ái nhân sao?

Nhiếp Chiêu xoay người bỏ đi. Nghiễn Thai trộm liếc mắt nhìn Long Mặc, bỗng nhiên dựng thẳng ngón tay cái thon nhỏ, thấp giọng nói: “Người điên à, tốt xấu gì cũng là tiền bối của người, còn là bằng hữu của Như Mặc cùng long thái tử, người cứ dă kích người ta thế, nhờ đâu y nội tâm rất yếu đuối, chẳng phải bị người tổn thương sâu sắc sao?”

Nói tới đây, lại nhìn theo bóng dáng Nhiếp Chiêu lảng lạng bỏ đi, liền cảm giác như đầu đó phảng phất một tia ý vị tịch mịch.

“Thiết, nội tâm y mà yếu đuối? Nghiễn Thai người quá thiện lương, đừng nghĩ tất cả mọi người đều giống như người thiện lương đơn thuần khả ái được không hả?”

Long Mặc cười nhạo, ôm lấy Nghiễn Thai, kè sát tai hần khê cười nói: “Được rồi, đêm dài nhân tĩnh, chúng ta cũng nên đi ngủ nhỉ? Nghiễn Thai, ta không sai người chuẩn bị phòng cho người, sau này người sẽ ở tại phòng của ta, đợi đến ngày người có thể thật tình nói yêu ta, chúng ta mới thành thân chịu không?”

Vào thời khắc Nghiễn Thai bị y ôm, thực chịu không ít kinh hách, không ngờ tới Long Mặc nóng vội như vậy, ngày đầu tiên mình biến thành hình người, y đã muốn ăn mình luôn, đây..... Đây chính là trăm triệu lần không thể chấp nhận a. Ai ngờ ngay sau đó, lại nghe thấy câu cuối cùng y nói.

Kinh ngạc nhìn về phía khuôn mặt cười ôn nhu, phút chốc, lại có chút ảm áp rót vào tim. Nghiễn Thai im lặng một lúc, bất chợt nói: “Long Mặc, người nói thật sao? Người sẽ không ép ta? Sẽ đợi đến ngày ta tự mình nói yêu người? Sẽ đợi đến ngày đó mới cùng ta thành thân, mới..... mới cùng ta chân chính linh nhục kết hợp (linh hồn cùng thể xác kết hợp)?” Lúc hỏi câu cuối cùng, mặt hần có hơi nóng lên, dùng đầu ngón chân cũng biết, nhất định là đồ bưng.

Long Mặc bật cười: “Đương nhiên a. Nghiễn Thai, ta đương nhiên phải đợi đến lúc người cam tâm tình nguyện, mới cùng người thành thân song tu, chẳng nhẽ người cho rằng ta sẽ làm bá vương ngành thượng cung loại chuyện không tôn trọng tình yêu thuần khiết nồng nàn của chúng ta sao? Ta là hạng người không phẩm chất vậy sao?”

Nghiễn Thai rất muốn hỏi lại một câu, chẳng lẽ người không phải sao? Bất quá suy đi nghĩ lại vẫn nên quên đi. Gia hỏa này có thể nói ra dạng câu đợi đến lúc mình cam tâm tình nguyện, đã là phi thường khó khăn rồi, mình có lẽ không nên lại dă kích khiến y đổi ý.

Hơn nữa hồi tưởng lại, y ngoại trừ mỗi ngày bá chiếm mình ôm nè ấp nè cầm nè hôn nè, cũng không có việc xấu nào khác.

“Vậy người phải nhớ kỹ những lời hôm nay đã nói nga.”

Nghiễn Thai trên mặt hơi hơi hiện lên tươi cười, hắc hắc, phi kiếm báo thù mười năm chưa muộn, Long Mặc a Long Mặc, người hỗn tiểu tử này lúc trước đem ta ra lặn qua lộn lại khổ như vậy, đợi đi, không cho người đợi đến vài thập niên ta mới không phải Nghiễn Thai, hừ hừ, dù nói thế nào đi nữa ta cũng là phi kiếm, muốn khiến ta động tâm, có dễ vậy không?

“Oa, Nghiễn Thai, người hẳn sẽ không định ra chủ ý xấu nào chứ? Để ta đoán thử, có phải người muốn cho ta đợi đến vài thập niên mấy trăm năm mới đồng ý không? Người sẽ không nhẫn tâm vậy chứ?”

Haiz, có chút hối hận với quyết định của bản thân, nhìn thấy trên gương mặt đỏ bừng của Nghiễn Thai dâng lên tươi cười, Long Mặc thật muốn ngay tức khắc đem người yêu dấu ăn ngay vào bụng a.

“Hừ.” Nghiễn Thai ngẩng mặt thiêu mi đắc ý cười, quá vui vẻ nên đã quên mất tư thế Long Mặc ôm mình có bao nhiêu ái muội. Chẳng qua, từ hai bên vai truyền đến cảm giác ngứa ngứa là sao vậy nhỉ?

Hắn với tay gãi gãi, nhưng vô dụng, bắt quá cũng không ngứa lắm, đại khái là di chứng sau khi biến thành hình người đi, có lẽ qua vài ngày sẽ khỏi, vậy nên Nghiễn Thai cũng không đem dị trạng này để trong lòng.

2. Chương 2

Phòng ngủ của Long Mặc cách phòng ngủ của Long Triển cùng Như Mặc rất xa, y cũng không thích người hầu gì đó, tâm tư Tư Mã Chiêu tuyệt đối rõ ràng như ban ngày.

Long Triển cũng vui mừng vì nhi tử không đến quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của mình cùng thân thân nương tử Như Mặc, đương nhiên tùy ý nó, dù sao tu vi của nhi tử rất lợi hại, chỉ cần nó không chủ động đi gây chuyện nguy hiểm, phỏng chừng chuyện nguy hiểm một giờ nữa khắc còn chưa tìm được nó.

Nghiễn Thai lần đầu hóa thành hình người, mười năm qua đã dùng gần hết tu vi tâm lực, nên tu vi còn sót lại của hắn không cao, chưa được bao lâu đã thiếp đi.

Mà Long Mặc vào lúc Nghiễn Thai còn tỉnh không thể không giả quân tử, nhưng vừa thấy ái nhân ngủ rồi, liền nhịn không được, một bước dài nhảy tốt đến, chỉ là ngắm nghĩa dung nhan của Nghiễn Thai lúc ngủ, đã không khỏi si ngốc.

Cũng không biết qua bao lâu, Long Mặc nằm sấp ngủ bên cạnh Nghiễn Thai, làm giấc mộng xuân đầu tiên trong đời.

Đợi đến lúc tỉnh dậy, thì cảm giác giữa hai chân có hơi ướt ướt dính dính. Y không phải thiếu niên ngây ngô, thoáng suy nghĩ liền biết đây là thứ gì, sợ sau khi Nghiễn Thai tỉnh dậy sẽ mắng mình là sắc lang, vội vàng len lén chuồn ra ngoài đổi quần áo (quần nhỏ) cùng cả quần tử bên ngoài.

Nghĩ nghĩ, lại thấy hẳn nên hủy thi diệt tích, bèn một ngọn lửa thiêu cháy cả hai quần tử.

Lúc vừa đốt được một nửa, chợt nghe thấy tiếng thét của Nghiễn Thai ở đằng trước, Long Mặc sợ tới mức nhảy dựng, còn tưởng rằng thứ dịch thể này có lưu lại mùi, cho nên cuối cùng cũng bị Nghiễn Thai phát hiện.

Nhưng để ý nghe kỹ, không đúng, giọng của Nghiễn Thai hình như rất thống khổ, y nhất thời hoảng sợ không phải chuyện đùa, vội vàng sử dụng thuật di thuật đi đến phòng ngủ của mình, kết quả chỉ thấy Nghiễn Thai lặn lộn thống khổ trên mặt đất.

“Nghiễn Thai..... Nghiễn Thai.....” Tim Long Mặc thiếu điều ngừng đập, liều mạng nhào đến ôm lấy Nghiễn Thai lăn lộn khắp đất: “Người xảy ra chuyện gì? Người đây là xảy ra chuyện gì?”

Tiếng hét to của y kéo đến mấy thị vệ đang tuần tra bên ngoài cũng phớt nhân khác, nhất thời, tất cả mọi người đều bị bộ dạng thống khổ của Nghiễn Thai dọa ngây người.

“Long..... Mặc.....” Nghiễn Thai thống khổ thốt lên hai chữ, thì thở hổn hển rồi cục nói không nổi, bỗng chốc lại hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, tiếp theo thân thể hắn bắt đầu co giật, hai tay ôm chặt đầu gối cuộn thành một đoàn.

Tuy rằng lúc này Long Mặc cũng sợ hãi lo lắng đến cực điểm, nhưng trời sinh định lực hơn người, suy nghĩ lại vẫn thanh tỉnh, vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Nghiễn Thai, không nói hai lời nhanh nhẹn cạy miệng hắn ra, đặt cổ tay mình vào, phòng ngừa hắn tự cắn đầu lưỡi của mình.

Long Triễn Như Mặc cùng Nhiếp Chiêu cũng chạy tới, vì chưa từng gặp qua phi kiếm hóa thành hình người, thậm chí còn chưa nghe qua sự tích này, nên ba người họ cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, thậm chí trọng quan sát xung quanh, không có dấu hiệu tà ma gì đó xâm nhập, nhất thời, đến cả thần long Long Triễn cũng có phần bối rối.

Như Mặc hét to, cũng nhào tới, ôm lấy Nghiễn Thai, nước mắt liền như trân châu đứt dây tuôn rơi, một bên bị thương gào khóc: “Nghiễn Thai, ngươi vậy là sao hả? Ngươi..... Ngươi đừng chết a, ô ô ô, sớm biết thế này, nói gì ta cũng sẽ không để ngươi biến hình, ta sẽ không để Tiểu Mặc động đến một ngón tay của ngươi, Nghiễn Thai, Nghiễn Thai đáng yêu của ta, ngươi..... ngươi đừng làm ta sợ, ngươi đừng chết, ngàn vạn lần đừng chết a, ô ô ô, ngươi ca ca, ngươi ca ca, ngươi ở đâu? Nghiễn Thai rốt cục nó xảy ra chuyện gì?”

Thân là trưởng phu của Như Mặc, tại thời điểm mấu chốt này Như Mặc không nghĩ đến mình, lại nhớ tới ngươi ca ca gì đó tận thiên diêu địa viễn, điều này khiến thể diện của Long Triễn có phần không nhịn được. Y bước tiến lên, không nói hai lời đã đặt tay ngay tại hậu tâm của Nghiễn Thai, long nguyên hùng hậu như thủy triều cuộn cuộn không dứt chảy vào trong, nhưng hành vi này ngược lại dẫn đến Nghiễn Thai càng thêm la hét thảm thiết.

“Đừng gây thêm phiền phức nữa.” Long Mặc mặt nổi gân xanh hắt hai người ra: “Nương, Nghiễn Thai sẽ không chết đâu, lão thiên gia muốn bắt hắn, bắt ta trước đã. Cha, đưa long nguyên vào không phải có thể trị mọi chứng bệnh đâu, Nghiễn Thai mới vừa hóa thành hình người, hắn chịu không nổi long nguyên của người đâu.....”

Ngay vào thời điểm loạn thành một đoàn, Nhiếp Chiêu đột nhiên tiến tới, kỹ lưỡng quan sát hình dáng của Nghiễn Thai, y bật thốt lên: “Đi, hình như này giờ Nghiễn Thai vẫn một mực gãi vai của mình a, các người mau nhìn xem vai của hắn xảy ra chuyện gì?”

Lúc được y nhắc tỉnh, mọi người mới phát hiện đúng thật Nghiễn Thai vẫn một mực gãi vai của mình, Long Mặc nóng vội, không nói hai lời đã kéo y phục của Nghiễn Thai xuống.

Tình cảnh lọt vào mắt khiến tất cả mọi người sợ ngây người, chỉ thấy ngay tại phía dưới xương bả vai của Nghiễn Thai, có hai khối u thịt nhô lên.

Nhưng đây không phải điều khiến người khác kinh ngạc nhất, khiến cho người khác khó tin chính là, hai khối u thịt kia đang không ngừng nảy lên, tựa như dưới lớp da kia đang có thứ tà ác gì đấy ẩn náu, bây giờ như đang cố gắng muốn chui ra,

“Đây là..... Đây là cái gì?” Sắc mặt Long Mặc lập tức thay đổi, điều đầu tiên nghĩ đến chính là vào thời điểm nào Nghiễn Thai bị thứ tà ác đáng sợ gì đấy xâm nhập vào trong cơ thể.

Nhưng mà mười mấy năm qua, y vẫn luôn như hình với bóng đi theo bên người đối phương, Long Mặc tự tin không có khả năng có tà ma có thể ngay dưới mắt mình hạ độc cổ tà ác Nghiễn Thai.

Long Triễn cùng Như Mặc cũng sửng sốt, chợt nghe Nhiếp Chiêu nói: “Nếu thứ này dường như đã muốn ra ngoài, Long Triễn ngươi đưa thêm ít long nguyên vào nữa, thử xem có thể bức nó ra ngoài không.”

Một câu bình tĩnh người trong mộng, ngay lúc này cả Long Mặc cũng đặt tay ngay tiền tâm của Nghiễn Thai đưa long nguyên vào, còn Như Mặc cùng Nhiếp Chiêu và đông đảo thị vệ mẫu mực bao vây xung quanh chặt như nêm cối, bày ra tư thế sẵn sàng đón địch.

“A.....” Nghiễn Thai lại hét thảm một tiếng, theo tiếng hét này, hai mảnh da dưới xương bả vai hắn đột nhiên nứt ra, vài tia máu tươi chảy ra, hai cuộn gì đó màu đen cuối cùng cũng chui ra.

“Chính là hai thứ này.” Như Mặc quát to một tiếng liền xông lên phía trước, chỉ sợ độc trùng này đào tẩu, Nhiếp Chiêu cũng theo sát phía sau.

Nhưng chờ tới lúc xông đến gần, cả hai lại đều ngây người, chỉ thấy hai cuộn gì đó đột ngột lắc mạnh mấy cái, nhưng giọt chất lỏng đỏ đen hỗn hợp liền bị văng ra, bắt tung tóe toàn thân Như Mặc cùng Nhiếp Chiêu.

Tiếp theo hai cuộn nho nhỏ màu đen kia xòe ra, cư nhiên là một đôi cánh, đôi cánh nhỏ màu đen như mực.

Nghiễn Thai toàn thân ướt đầm, như mới vớt từ dưới nước lên, hần hẩn hển hớp từng ngụm từng ngụm không khí, cuối cùng có thể duỗi thẳng người, mới thấp giọng nói: “Điện hạ, Long Mặc, không cần..... không cần làm tiếp. Mau..... Mau nhìn xem là thứ gì chui ra, ta..... ta cảm thấy sau lưng đau quá.”

Long Mặc ngẩng đầu liền nhìn thấy biểu tình không dám tin của Như Mặc cùng Nhiếp Chiêu, tâm không khỏi trầm xuống, vội vàng nhìn hướng ra sau nhìn.

Vừa nhìn thấy, y cùng Long Triển cũng đồng thời sửng sốt, thế nào cũng không ngờ tới, thứ chui ra lại chính là một đôi cánh nhỏ.

Bất ngờ, đôi cánh kia lại dùng lực vỗ mấy cái, vốn là lông vũ rậm rạp hơi khô giòn thì khô ráo hoàn toàn, càng phát ra vẻ đen bóng đáng yêu, nhưng quả thực quá nhỏ, giống như đôi cánh của gà trống choai choai.

Đám người Long Mặc đang ngơ ngác nhìn, thì thấy đôi cánh kia lại vỗ hai cái, rồi thu lại.

Mọi người cùng nhau nháy mắt, lại nháy mắt, trừng mắt nhìn hai cánh nhỏ đang kè sát tấm lưng tuyết trắng của Nghiễn Thai, qua một hồi lâu, mới nghe thấy giọng nói bực bội của Nghiễn Thai vang lên: “Rốt cục..... Rốt cục có thứ gì thoát ra vậy? Mấy người..... sao không nói gì hết vậy? Long Mặc, vừa nãy..... vừa nãy trên lưng ta hình như có một cơn gió lạnh thổi qua, hiện tại, hiện tại cũng có cảm giác hơi lạnh lạnh ngứa ngứa, rốt cục..... rốt cục là chuyện gì vậy a?”

Nghiễn Thai đã trải qua một phen tra tấn như địa ngục, đích thực ngay cả nói cũng nói không nổi, hiện tại thở dốc không ngừng, có thể đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng.

Lại không ngờ vừa dứt lời, khuôn mặt hưng phấn của Long Mặc liền xuất hiện trước mặt mình, tiếp theo chỉ thấy y ra dấu khoa tay múa chân vui sướng, một bên còn thực phần khích la hét: “Là cánh, Nghiễn Thai, trên lưng ngươi mọc ra hai cánh nhỏ, hu yeah, lớn cỡ này, nhỏ lắm nhỏ lắm, như cánh gà trống con vậy, nga, nó màu đen, màu đen đen lắm sáng lắm, thật đáng yêu thật xinh đẹp.”

“Cá..... Cánh? Cánh màu..... màu đen giống cánh gà trống con?” Nghiễn Thai ngây người, hoàn toàn không hề nghĩ đến lại là kết quả này.

Long Mặc nhìn thấy thần sắc mờ mịt của hần, cũng không biết nên nói sao, đành một phen kéo hần dậy, tha đến trước hải kính ngoài phòng, để hần xoay lưng lại, rồi quay đầu ra sau: “Thấy gì không? Hai cánh nhỏ đáng yêu này, nga, y phục này phải nói ra một chút, bằng không hỏng hết.”

Y một bên nói, một bên phủ áo khoác của mình lên bờ vai trần của Nghiễn Thai, chỉ để lộ một đôi cánh nhỏ cho hần xem.

Nghiễn Thai không nói gì, nói sao cũng không rõ bản thân có gì lại mọc cánh, chẳng lẽ bởi vì hần là phi kiếm sao? Nên sau khi hóa thành hình người, vì tu vi thấp, không có năng lực phi hành của ngự kiếm, nhưng lại không thể bỏ nhọ thanh danh của phi kiếm, vậy nên phải mọc ra một đôi cánh thực hiện công năng phi hành?

Hần lắc đầu để ném đi ý tưởng lộn xộn trong đầu, chợt thấy Long Mặc vươn tay túm lấy đầu của cánh nhỏ, chậm rãi kéo chúng giương rộng ra ngoài, ngay tức khắc trên vai truyền đến cảm giác tê ngứa mang theo đau đớn.

“Được rồi, không cần kéo nữa, sẽ đau.” Nghiễn Thai tức giận trừng Long Mặc, lại thấy thẳng nhai này vẫn đang hưng phấn, lại vươn tay khều khều chiếc cánh còn lại.

Hần sinh khí, một cước đá văng Long Mặc, gầm nhẹ: “Đủ rồi, rốt cục ngươi thích cánh của ta hay là thích ta hả? Nếu thích cánh, ta cắt chúng xuống tặng cho ngươi được không?”

Quả là đáng giận mà, gia hỏa này xâm phạm mình còn chưa đủ, đến cả hai cánh cũng không buông tha. Nghiễn Thai dưới cơn giận, hoàn toàn không nghĩ tới phản ứng này của mình có phải gọi là ghen không?”

“Được rồi được rồi, ta không nghịch nữa còn không được sao? Ta chính là hy vọng chúng nó lớn nhanh một chút, đến lúc đó đáng về người giương cánh bay lượn nhất định sẽ phi thường mỹ lệ.”

Long Mặc rút tay về, ôm eo nhỏ của Nghiễn Thai, hôn một phát lên mặt hần: “Nghiễn Thai, ta thích đôi cánh này, là vì chúng nó là cánh của người a, nếu là của đại bản lão ưng gì đó, ta mới sẽ không quý trọng như vậy đâu, trực tiếp bẻ chúng làm chần lông vũ.”

“Thực tàn nhẫn.” Nghiễn Thai khinh thường quay đầu đi, lại nhìn nhìn về phía mặt nước, chợt nói: “Long Mặc, có sao đôi cánh này là màu đen chứ? Ta nghe Như Mặc nói, các dòng phi hạc tiên tử khác tu luyện thành yêu, cánh đều là trắng nõn a, tuy rằng lúc ta còn là phi kiếm thì màu đen, nhưng bây giờ biến thành người, nước da cũng màu trắng mà, nhưng cơ sao cánh là màu đen chứ?”

Cái này Long Mặc sao biết được chứ, bất quá y không thể để ái nhân coi thường mình được, vậy nên thoáng suy tư nói: “Àn, ta nghĩ là do sau khi người biến thành người, nước da trở thành màu trắng, có điều bản thể của người là một thanh kiếm màu đen, nên bản chất màu đen không có nơi thể hiện, thế nên toàn bộ dời qua đôi cánh, bằng không cánh này sao có thể đen bóng như thế?”

Giải thích này cũng không đáng tin, bất quá Nghiễn Thai cũng không nghĩ ra được đáp án nào tốt hơn. Hần duỗi thắt lưng, đột nhiên ha ha cười nói: “May quá, chỉ là mọc cánh mà thôi, lúc đầu, ta còn tưởng rằng vì ta hóa thành hình người, là việc làm nghịch thiên, nên báo ứng đến, ta sẽ chết mất chứ, không nghĩ tới chỉ là mọc cánh, hai thứ này vậy mà dày vô chết ta.”

Hần nói tới đây, nhin không được giật giật cơ thịt sau lưng, hai cánh kia liền vỗ phành phạch cả lên, bộ dáng vừa buồn cười vừa đáng yêu, ngay cả chính hần cũng nhin không được bật cười.

“Đúng vậy, ta cũng tưởng rằng lúc này người là bị công kích hay trúng độc cổ, Nghiễn Thai, người không biết thôi, thời khắc đó, ta tan nát cả cõi lòng đều có, chỉ nghĩ đến nếu có ai đó dám cướp đi tánh mạng của người, ta nhất định liều mạng đến tánh mạng của bản thân cũng không cần, cũng phải báo thù cho người, ngộ ma sát ma ngộ thần thí thần, dù sao thì người cũng đã chết, ta sống còn ý nghĩa gì?”

Nói tới đây, Long Mặc vẫn khó nén kích động, thở dốc mấy ngụm mới tiếp tục nói: “Sau đó ngẫm lại, ta cũng tự thấy hổ thẹn vô cùng, người nguy hiểm đang lúc một sớm một chiều, ta lại tâm thần đại loạn, không nói thương tâm thống khổ, lại chỉ nghĩ muốn đi tìm người báo thù cực mạng, ta như vậy, tương lai sao có thể hảo hảo chiếu cố người bảo hộ người chứ?”

Y nói xong, lại giữ Nghiễn Thai vào trong lòng, thấp giọng nói: “Bất quá người yên tâm, Nghiễn Thai, trải qua lần này, ta sẽ sửa đổi, ta sẽ từ từ thay đổi từ từ trưởng thành, mãi cho đến lúc ta có thể che chở người khỏi mưa gió khắp trời.”

Quả không có gì có thể thay lời tâm tình động lòng người này.

Nghiễn Thai tựa vào ngực Long Mặc, chỉ cảm thấy hốc mắt hơi chút nóng lên, hần không biết phải yêu một người sâu sắc đến nước nào, mới có thể nói ra những lời tâm tình nghe như bình thường lại càng hiển hiện chân thành, vì mình che chắn mưa gió khắp trời, một câu bình thường vậy, lại giúp hần nếm trải tư vị động lòng người nhất thể gian.

Giờ khắc này, hần thiếu chút nữa đã đáp ứng thỉnh cầu trước đây của Long Mặc, thành thân với y. Bất quá đến phút cuối cũng may vẫn còn chút tự chủ, câu nói kia đã vọt tới cửa miệng, rồi lại bị hần nuốt trở lại.

“Sách sách, Long Triển, hài tử ngươi so với người còn cuồng vọng hơn. Ngộ ma sát ma ngộ thần thí thần, ha ha ha, đừng nói, điểm này quả giống người, hơn nữa còn là trường giang sóng sau xô sóng trước a.”

Giọng nói của Nhiếp Chiêu vang lên, mà Long Triển đứng tại xa xa cũng vì lời tâm tình của hài tử dở khóc dở cười. Chợt nghe Như Mặc đứng bên cạnh buồn bực nói: “Triển, người nói câu cuối cùng xú tiểu tử này nói có ý gì? Mãi cho đến lúc có thể thay Nghiễn Thai che chắn mưa gió khắp trời, nó dự định tu vi đạt đến đó thì dừng lại sao? Vậy chúng ta đâu? Giả như chúng ta gặp phải mưa gió, xú tiểu tử này có phải sẽ không ngó ngang hay không? Nó..... Nó thật sự còn nhớ rõ ta là mẫu thân của nó chứ?”

Một câu này thôi khiến Long Mặc cùng Nghiễn Thai đều đen mặt, Nhiếp Chiêu lại giậm chân cười to, dựng thẳng ngón cái hướng Như Mặc nói: “Hay, Như Mặc a, không ngờ bình thường người vừa ngốc vừa lơ mơ vừa hồ hững, lúc này lại có thể hỏi ra một câu nhất châm kiến huyết như vậy a, hay, thật sự rất hay, ta từ nay về sau rất cực phục người rồi.”

“Tên Nhiếp Chiêu kia thực đáng ghét, phải không?” Long Mặc nghiêng răng nanh, kề sát bên tai Nghiễn Thai thầm thì, y không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt cha nương mình, nghĩ cũng biết sẽ chẳng tốt lành gì.

Y lại càng không dám nhìn sắc mặt của Nhiếp Chiêu, nếu không, y sợ mình sẽ không nhận được xúc động đem hải xà chết tiết kia chặt thành tám khúc bỏ vào nồi xà thang.

“Không sao cả Như Mặc, người che mưa chắn gió cho người là ta, cùng hài tử của chúng ta không liên can.” Bất ngờ, Long Triển lại không giúp nương tử nhà mình chất vấn hải tử bất hiếu.

Long Mặc kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy lão cha hướng mình khiêu khiêu mi, y lập tức hiểu ra, ý của Long Triển là nói, ái nhân của mình tự mình bảo hộ, đây là thiên chức của nam nhân long tộc họ, càng là trách nhiệm cùng kiêu hãnh của cường giả long tộc.

Nghiễn Thai mỉm cười nhìn Long Mặc, Như Mặc cũng mỉm cười nhìn Long Triển, một câu, lại làm bốn người đều tự thấy ảm áp trong lòng.

Nhiếp Chiêu nhìn thấy mặc mặc tình ý lưu chuyển giữa hai đôi tình nhân này, lại ai thán chính mình cô đơn lẻ bóng, một bên dựa vào lan can một bên nói mát: “Ày, thói đời ngày nay a, đến cả phi kiếm lãnh ngạch như thiết cũng động tình, bây giờ mới được bao lâu chứ? Sách sách, cái gì ý chí sắt đá, gặp phải tử triền lạn đá cũng phải biến thành nhiều chỉ nhu tình mà thôi.”

“Ai..... Ai nói ta động tình? Nhiếp Chiêu người đừng nói lung tung được không hả?” Nghiễn Thai nheo mắt, trong lòng oán hận nghĩ con hải xà này thật sự rất đáng ghét, kẻ đứng một bên vậy mà cứ xía mỗ nói bừa. Cúi đầu nhìn nhìn, hai tay của Long Mặc còn đang vòng quanh đặt sau lưng mình, thể là sinh khí, trực tiếp đập văng, nhằm chứng tỏ mình cũng không có động tình.

Long Mặc hận Nhiếp Chiêu hận đến hàm răng đều ngứa ngáy, hai mắt phun hỏa nhìn hải xà đứng cách đó không xa đang cười hả hê, trong đầu chủ ý xấu xa không ngừng xoay chuyển.

Tục ngữ nói hiểu con không ai bằng cha mẹ, Long Triển cùng Như Mặc vừa nhìn thấy ánh mắt của hải tử, đã biết tiểu tử này đang tính toán hảo chủ ý gì đây. Lại quay đầu nhìn Nhiếp Chiêu, đừng nói, hải xà này quá cuồng vọng, chẳng trách chọc người sinh khí. Quên đi, hải xà a, người tự cầu nhiều phúc, tiểu tử Long Mặc này đã trở mặt thì ai cũng không nhận, chúng ta cũng không thể giúp gì cho người nhiều.

Lại qua vài ngày, cánh của Nghiễn Thai đã dần dần trưởng thành lớn như cánh diều hâu vậy, đen bóng thu lại trên lưng, thấp phần đáng yêu, nếu giương ra, lông vũ đen dày rậm dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, càng thêm phiêu lượng.

Bây giờ Long Mặc mỗi ngày đều cùng ái nhân mình dính sát nhau, quả thật cảm thấy mỹ mãn. Tuy Nghiễn Thai ngoài miệng vẫn chưa chịu hé môi nói yêu mình, nhưng đối với đủ loại hành vi vô lại của mình lại vẫn chưa từng phản kháng, Long Mặc không biết đây có phải do ái nhân có tình ý với mình không nữa, hay chỉ do hắn đã quen bị mình tử triền lạn đá.

Trong cuộc sống thuận buồn xuôi gió ý chí hưng phấn, lại vì một con hải xà chương mắt có chút vết tỳ vết nhỏ.

Long Mặc thâm nhủ bản thân nhẫn nại nhẫn nại, nhưng vào đúng mười ngày sau, y nhìn thấy Nhiếp Chiêu vẫn còn ở long cung hỗn ăn loạn uống, căn bản không hề có ý định gì chứng tỏ sẽ ly khai, y cuối cùng hết nhẫn nổi rồi.

Con tử hải xà kia, căn bản chính là kẻ lòng dạ hẹp hòi, chỉ vì lúc mới gặp mình thiếu chút nữa đem y ngao thành xà thang thôi, vì thế mà tới tận giờ bất kể mình cùng Nghiễn Thai ở đâu khanh khanh ta ta, y như rằng y sẽ chui đầu ra chọc một câu, Long Mặc thậm chí hoài nghi đối phương có phải nhất kiến chung tình với Nghiễn Thai không nữa.

Nếu là thế, vậy không thể khoan nhượng được. Long Mặc càng nhìn Nhiếp Chiêu càng cảm thấy hiềm nghi, trời biết Nhiếp Chiêu kỳ thật chỉ là thích trêu chọc Nghiễn Thai để ngượng mà thôi.

Tình cờ một ngày, vào lúc Long Mặc thấy Nhiếp Chiêu đang một mình độc ẩm trong hoa viên, đang nghĩ xem có nên giở chút tiểu xảo, làm cho Nhiếp Chiêu quá chén, rồi mới hỏi thăm tử huyệt của đối phương hay không, để về sau có thể áp chế con hải xà đáng ghét này.

Bất quá không cần đợi y nghĩ ra biện pháp, y đứng sau bụi cây thấy Nhiếp Chiêu lôi ra một quả cầu thủy tinh, gia hỏa kia hình như sợ xung quanh có người, đứng dậy nhìn qua vài lần, lại bố trí một kết giới, mới vỗ vỗ quả cầu thủy tinh đặt trên bàn hai cái.

Điều này khiến Long Mặc cảm thấy có chút kỳ quặc, với tu vi của y, đương nhiên Nhiếp Chiêu không thể phát hiện ra y, nhưng con hải xà này có bí mật gì chứ? Đến nỗi phải cẩn thận vậy?

Sắc mặt Long Mặc trở nên ngưng trọng, vì y đột nhiên nhớ ra, trước đây con hải xà này hình như đã lưu lại ma giới một thời gian, gia hỏa này hẳn sẽ không cùng ma giới cấu kết, muốn tiến đánh long tộc chứ?

Nếu nói vậy, Long Mặc cảm thấy mình sẽ tuyệt đối có lý do túm y đi ngao xà thang, ngay cả cha nương cũng không thể phản đối, bất luận chủng tộc nào, gian tế đều là người bị thống hận nhất.

Bất quá suy đi nghĩ lại, cũng không đúng nha, thái tử phi của ma giới không phải là chương ngư tính của long tộc sao? Nghe nói cũng là hảo bằng hữu của lão cha, mỗi hôn nhân này xem như hòa thân, còn ký hiệp nghị đình chiến, ma tộc kia hẳn sẽ không tùy tiện tấn công long tộc?

Nhưng nghĩ lại nữa, ma giới cũng chia thành mấy chủng tộc, ma tộc thái tử chương ngư tính lấy hình như là thái tử của liệt ma tộc, trừ tộc đó ra, còn có dạ ma tộc cùng phong ma tộc.

Các ma tộc này cũng giống như các tộc trên mặt đất phân chia long giới tiên giới thần giới, không xâm phạm lẫn nhau, cũng không thường lui tới, cứ vậy ngày qua ngày, không can thiệp vào chuyện của nhau, cũng khó nói có phải ma tộc nào khác thêm thuồng đất đai của long tộc không nữa, nếu nói thế thật, Nhiếp Chiêu tuyệt đối là tội nhân lớn của long tộc nha.

Nhưng Long Mặc không chút phần nộ, trái lại, y còn rất cao hứng, cuối cùng có lý do chặt chém con hải xà này rồi.

Vừa quyết định xong, chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang lên từ đằng sau, ngó lại, quả nhiên là Nghiễn Thai, y vội vàng kéo người kia vào lòng, ra hiệu với hắn không nên lên tiếng, tiếp đó dùng thần thức để nói chuyện với Nghiễn Thai: “Đừng nói gì, có trò hay để xem, hắc hắc, chờ xíu nữa chúng ta hẳn có thể bỏ con hải xà này vào nồi rồi.”

Nghiễn Thai tò mò ngó qua Long Mặc, rồi mới quay đầu nhìn Nhiếp Chiêu đang ở bên trong kết giới, nhưng vì có kết giới, nên nhìn không thấy gì hết, chợt thấy tay Long Mặc quét ngang trước mặt, ngay sau đó trước mặt hiện ra một loạt hình ảnh.

Nhiếp Chiêu đang ngồi trước bàn đá, đối diện một quả cầu thủy tinh, quả cầu thủy tinh đó dần dần phát sáng, cuối cùng hiện ra một cảnh tượng, là một tòa cung điện thật tinh mỹ. Một tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị đang ngồi cạnh bàn, chống cằm vô cùng buồn chán, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Ê ê, Chương Du.....” Tiếng của Nhiếp Chiêu truyền tới rất rõ ràng, nhưng chẳng hề lớn, chứng tỏ y đang rất cẩn thận kêu gọi người bằng hữu đó. Tiếp đó Nghiễn Thai thấy tiểu mỹ nhân kia đột ngột đứng thẳng dậy, ngó qua ngó lại xung quanh, hình như mới chợt nhớ tới quả cầu thủy tinh, cúi đầu mở to hai mắt, vẻ mặt đó thập phần buồn cười.

Lát sau, tiểu mỹ nhân kia chợt cường điệu la làng lên: “A a a, Nhiếp Chiêu, người con thối hải xà, người chạy đi đâu thế? Nói chạy là chạy lâu vậy? Người..... người con thối xà này.....”

Không đợi nói xong, chỉ thấy Nhiếp Chiêu vội vàng xua tay, nhỏ giọng nói: “Người bình tĩnh nào, Chương Du, người phải bình tĩnh, nhỏ giọng chút đi, đừng để tên hỗn đản kia nghe thấy, bằng không, ta liền xong đời đó người biết không hả?”

Giọng Chương Du quả nhiên nhỏ đi nhiều, nhìn xung quanh vài lần, mới vỗ quả cầu thủy tinh nhỏ giọng kêu lên: “Người cũng biết không nên để hắn nghe thấy à, vậy người sao còn chuồn lâu thế, người không sợ

đến lúc hần tìm được người, trực tiếp chặt người thành tám khúc ăn luôn hả? Người biết rõ tính tình hần không tốt, nói người hay, mấy bữa nay hần rất cáu kỉnh, Khác cũng dần dần kiềm chế không nổi hần nữa, người không muốn chết quá khó xem, thì lẹ lẹ lẩn về giải thích đi, bằng không để hần tìm được người rồi, người nhất định chết chắc.”

Nhiếp Chiêu hứ một tiếng, nhắc chân bắt chéo nói: “Chương Du, ta chẳng qua là xem thử hiện tại người sống ra sao thôi, người tưởng rằng ta sợ hần biết hả? Nói người hay, lão tử bây giờ đang trốn ở long cung của Long Triển, cho dù gia hỏa kia tu vi thông thiên, hần cũng không tìm được ta, mà dù có tìm được, hần cũng vào long cung không được, chấp hần vào được, có thần long Long Triển ở đây, ta sợ quái gì hần chứ? Ân, hiện tại ta thấy cuộc sống của người không tệ, ta an tâm.”

Y nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Này..... Chương ngư tinh a, dù sao Ma Khác cũng đối với người rất tốt, ta cũng hoàn toàn yên tâm, nên ta tính ở lại long cung, ta không còn bên cạnh người nữa, người tự mình bảo trọng, nếu thật bị ỷ khuất, không sao cả, cứ quay về, Long Triển cùng Như Mặc rất niệm tình cũ, còn có hải tử rất không kiêng dè của họ nha, không hiểu chút xíu nào là tôn lão yêu ấu cả, bất quả không thành vấn đề, người biết không? Nghiễn Thai khi xưa đã tu thành hình người rồi, xú tiểu tử kia thích hần, có vòng kim cô này, còn thêm giao tình của chúng ta cùng Long Triển, có thể ở khắp long cung tung hoành.....”

“Con hải xà này thật không hề xem bản thân là người ngoài mà.”

Long Mặc tức đến muốn méo mũi, đột nhiên ngó qua Nghiễn Thai, nở nụ cười xấu xa, vì nụ cười kia thật sự tà ác quá mà, Nghiễn Thai liền cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng, bả vai run rẩy một trận, nhìn lại, cánh choai choai đằng sau lưng cũng bị Long Mặc hù tới mức giương ra, ở một bên vỗ phành phạch.

Long Mặc thoáng sờ qua đôi cánh quạ đen, rồi mới kéo theo Nghiễn Thai nhanh chóng biến đi, mãi đến lúc rời khỏi ngự hoa viên về tới phòng mình, gia hỏa này mới bẻ tay.

Y nhìn Nghiễn Thai cười hắc hắc nói: “Nghiễn Thai, người có muốn đến ma giới chơi một chuyến không?”

Vừa dứt lời, thấy Nghiễn Thai có vẻ bị kinh hách, y vội vàng nói: “Mọi người đều nói ma giới không tốt, kỳ thật lắm rồi, ma giới ngoại trừ ma vật ra, là một nơi rất tuyệt, mấy năm nay ma giới phát triển ngày càng lớn mạnh, cải thiện ma giới so ra không kém cạnh gì các chư giới khác, cũng điều ngự hoa hướng, tuyệt đẹp.”

“Người bớt giỡn, nếu nói muốn đi du ngoạn, đâu chả được? Không nên đến ma giới chơi.”

Nghiễn Thai đối với lời nói dối của Long Mặc chỉ cười nhạt: “Nói thật, người rốt cục muốn làm gì hả? Nói ra thì ta mới cân nhắc, bằng không, người có khen ma giới thành ra hoa, ta cũng sẽ không đi.” Lời còn chưa dứt, đã có một tia linh quang xẹt qua đầu, hần thất thanh la lên: “Long Mặc, người..... Người hần sẽ không muốn đối phó con hải xà kia chứ?”

“Thật không hổ là Nghiễn Thai mà ta yêu thương, tuy rằng ngoài miệng chưa từng nói yêu ta, nhưng thực tế, chúng ta chính là tâm linh tương thông a.”

Long Mặc ôm Nghiễn Thai nhân cơ hội ăn đậu hủ, rồi mới hắc hắc cười nói: “Đúng vậy, ta chính là chứng mất con hải xà kia, cả ngày chẳng có việc gì cả nghĩ sao cứ quấy rầy hai chúng ta tương thân tương ái, vừa nãy người cũng nghe thấy đó, gia hỏa kia thì ra cũng có đối thủ khiếp sợ, hơn nữa đối thủ này còn ở ma giới nữa, ha ha, Nghiễn Thai, đã vậy chúng ta tới ma giới thỉnh đối thủ kia đến, sau đó để hần tha con thối hải xà này đi, được không?”

Bình tâm suy nghĩ, Nghiễn Thai đối với Nhiếp Chiêu có bản lĩnh hờ ra là xuất quỷ nhập thần kinh hồn táng đảm, có đôi khi Long Mặc nói với mình những lời có hơi ngượng ngùng, con hải xà kia sẽ lập tức chui ra, khiến mình chỉ hận không thể tìm một cái lỗ nào đó chui xuống.

Bây giờ ngẫm lại, tính tình Long Mặc trời sinh đã vậy rồi, tục ngữ nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, muốn y bỏ tính tình lỗ mang là việc không thể. Vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp với Nhiếp Chiêu thôi, chỉ cần con hải xà này về sau không gây sự nữa, dù mình có xấu hổ cũng ít đi chút rồi, nói chung chỉ cần không ai thấy, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn.

Nghiễn Thai nghĩ tới đây, đã có phần động tâm rồi. Long Mặc thấy hần im lặng, cũng biết hần động tâm. Liền cười ha hả nói: “Không sao đâu, bây giờ chúng đi tìm cha nương ngay, rồi nói muốn đi du lịch một chuyến, họ khẳng định sẽ rất cao hứng, sau đó chúng ta lập tức thẳng tiến ma giới.”

Y nói xong, thuận tiện kéo tay Nghiễn Thai chạy đến tiền thính, Nghiễn Thai thử giầy nhưng giầy không ra, đành đi theo y.

Hai người tiến vào đại thính, Long Triển cùng Như Mặc đang nói không biết Nhiếp Chiêu lại chạy đi đâu rồi. Nghiễn Thai trung thực, vừa định thật tình nói với Long Triển cùng Như Mặc, đã bị Long Mặc âm thầm véo nhẹ một cái, bèn phải ăn nói dè dặt.

Trong khi Long Mặc ở bên đây rất lưu loát hùng hồn nói một thiên những lợi của du lịch, cuối cùng mới vào đề, báo với Long Triển Như Mặc, nói mình muốn cùng với Nghiễn Thai du lịch tứ xứ một chuyến.

Long Triển cùng Như Mặc thấy hơi lo lắng, tuy rằng tu vi của Long Mặc quả không thấp, nhưng gia khóa này trước nay luôn không biết thu liễm khiêm tốn là gì cả, khó tránh khỏi việc chọc đến các tiền bối lợi hại.

Vô phương nói lại hài tử, cũng đành bằng lòng cho xong. May mà bên cạnh Long Mặc còn có Nghiễn Thai, hần giống như vòng kim cô của Long Mặc vậy, có thể quản được nó.

Vậy nên Như Mặc kéo tay Nghiễn Thai, khóc bảo hần nhất định phải quản giáo tốt Long Mặc, ngàn vạn lần đừng để nông cuồng tự đại, chọc đến tiền bối thần tiên nào đó, lại bị xử đẹp, vậy Nghiễn Thai sẽ thành quả phụ.

Nghiễn Thai kiềm chế xúc động cuồng phun trong lòng, không ngừng trợn tròn mắt, thầm nghĩ đây là chủ nhân của ta, trời a, kiếp trước ta rốt cục đã làm nên việc thất đức gì, kiếp này lại trúng số nhận gia khóa này làm chủ nhân đây.

Long Mặc đứng một bên đã sớm không kiên nhẫn, kéo tay Nghiễn Thai, nói với Như Mặc: “Đủ rồi nương, chẳng lẽ người không biết đạo lý ngộ cường tắc cường sao? Nếu nói như người vậy, gặp phải người lợi hại thì con phải trưng ra vẻ đáng thương, còn gặp phải người tu vi không bằng mình con mới có thể tỷ thí với hần, còn gì là rèn luyện nữa a, suốt ngày cứ ở đây mà tìm mấy quả hồng nhuyển chơi không phải được rồi sao? Đủ đủ, người đừng lải nhải nữa, con trong lòng tự có chủ ý.”

Nói xong, y liền kéo theo Nghiễn Thai sải bước xuất môn, tiếp theo bay vút lên trời, chỉ thoáng chốc thì mất bóng.

Như Mặc ở sau lưng y, há to miệng, cả buổi mới than thở một câu: “Triển, người xem hài tử người kia, nó..... Nó thật quá phận mà.”

Nói xong ủy khuất tựa vào lòng Long Triển. Lại nghe phu quân nhà mình cười ha hả nói: “Như Mặc, đừng quên, nó tất nhiên là hài tử của ta, nhưng hài tử này lại là người sinh nga.”

“Không có không có, ta có thể không thừa nhận đã sinh nó không hả? Ô ô ô, xú tiểu tử, còn chưa trưởng thành, mà đã có hơi hướng chê nương ta lải nhải, nhi hành thiên lý mẫu đàm ưu, nó rốt cục có hiểu những lời này không hả?” Như Mặc ủy khuất nói.

Lời chưa nói xong, chợt nghe Long Triển cười nói: “Đi? Như Mặc, người giỏi a, vậy mà biết câu nhi hành thiên lý mẫu đàm ưu, ai là nói người nghe vậy?”

Như Mặc tức đến mi dậm thẳng cả lên, ở trên lưng Long Triển đánh một trận, mãi đến lúc tay đánh tới đầu, lại thấy Long Triển vẫn như cũ không chút sứt mẻ, thế nên hần nản lòng suy sụp rủ vai, rầu rĩ nói: “Dựa vào đâu mà ta lại không thể biết những câu này chứ, tầm nhìn của người quá hạn hẹp đó. Xí, ngày trước khi chúng ta hạ sơn, ngư ca ca nhìn chúng ta, chính là nói câu này, haiz, bây giờ cũng đã hơn chục năm rồi, cũng không biết tới bao giờ mới có thể tái kiến ngư ca ca lần nữa, Triển, người đã đáp ứng ta, sáu mươi năm sau quay về Vụ Ân Sơn, nếu ta không cùng đồng bạn phi tiên, thì nhất định phải tương phùng tại đó.”

Long Triển gật đầu đồng ý, một bên thầm nghĩ: còn không phải do ngư ca ca dạy đó sao? Bất quá đầu ngư kia rốt cục có đức hạnh gì, sao có thể khiến một Như Mặc hờ hững đã hơn mười năm vẫn đối hần nhớ mãi không quên? Hần có tí khả năng hơn người nhĩ? Như Mặc cũng từng nói, tu vi của hần thua đầu ngư kia nhiều, đến cả Nghiễn Thai, cũng do đầu ngư kia dạy luyện thành, ngô, quả thật rất muốn gặp mặt.

Tạm dừng chuyện Long Triển cùng Như Mặc bên đây vì hài tử tuyệt tình bỏ đi mà thương cảm phần nộ, lại nói tới Long Mặc cùng Nghiễn Thai, hai người bay lên mặt biển, vì cánh cửa Nghiễn Thai lúc này vẫn

chưa đủ lớn, nên không thể bay lượn, chỉ có thể để Long Mặc ôm mình bay, nhưng đây là ngoại lệ, đối với Nghiễn Thai lần đầu tiên trong tình trạng hòa bình lên khỏi mặt biển bao la mà nói, đây cũng là chuyện hưng phấn thập phần đáng giá.

“Hùng vĩ quá nga Long Mặc.” Nghiễn Thai cao hứng hét to, đang là tảng sáng ánh bình minh dần dần dâng lên, trên mặt biển phẳng lặng như gương, thái dương đỏ rực chỉ vừa chiếu rọi, mạ lên mặt nước một lớp kim quang óng ánh.

Mỹ cảnh như tranh, chẳng những Nghiễn Thai kinh ngạc, đến cả Long Mặc đã nhìn quen cảnh này, cũng bị hồng nhật lam hải hào hùng vạn tượng này khiêu khích.

“Long Mặc, mỹ cảnh thế này, là lúc gõ nhịp hát vang a.” Nghiễn Thai hưng phấn cánh choai choai vỗ phành phạch, lẫn quần quanh người Long Mặc, nhất thời đã quên sạch sẽ chuyện đến ma giới.

“Vậy người cứ hát a.” Long Mặc sủng nịch vòng tay ôm eo ái nhân, thâm nghĩ quyết định của mình quả nhiên đúng, hai người bên nhau thời gian dài vậy rồi, vẫn chưa từng thấy dáng vẻ kích động thoải mái như vậy của hắn, xem ra phong cảnh thiên nhiên quả thực thần kỳ vô cùng, mình phải nghĩ cách, để cứ cách một thời gian lại dẫn Nghiễn Thai ra đây hưởng thụ trăng mật, còn sợ tình cảm của hai người không thể nước chảy thành sông sao?

Còn như sự vụ của long tộc, hừ hừ, dù sao lão cha là thần long, tuổi còn rất trẻ, muốn mình quan tâm, chuyện của mười vạn sáu vạn năm sau đi.

Bên đây nghĩ, Nghiễn Thai bên kia đã bắt đầu ngân cao giọng. Thoáng chốc, trên mặt biển phẳng lặng có vô số kinh ngư hải đồn (cá heo cá voi) cùng sa ngư đại chương ngư đủ loại động vật hải dương nhảy vọt lên, mỹ cảnh động lòng người nháy mắt nhốn nháo cả lên.

Chớ hiểu lầm, đây tuyệt không phải do giọng hát của Nghiễn Thai êm tai cỡ nào đâu, tuy Nghiễn Thai quả rất khả ái, tính cách lại thoáng có thêm chút ngượng ngùng e lệ, nhưng những điều này không đại biểu giọng hát của hắn nhất định sẽ êm tai.

Trên thực tế, bất kể là trạng thái phi kiếm ngày xưa, hay là sau khi luyện thành hình người, Nghiễn Thai cũng chưa từng hát bài nào cả, hắn cũng không biết khả năng ca hát của mình ra sao nữa, chỉ là thỉnh thoảng nghe thấy Long Triển đánh đàn ngân nga trước mặt Như Mặc, cảm giác hào hùng vạn tượng, mà hôm nay tâm tình của mình đối diện với mỹ cảnh, nên mới không kiềm được cất cao giọng hát lên.

Long Mặc vốn đang đứng vững vàng giữa không trung, nhưng vừa nghe thấy giọng hát của ái nhân nhà mình, chỉ thiếu điều ngã nhào xuống dưới. Nguyên nhân có lẽ do là phi kiếm, giọng hát của Nghiễn Thai cao vút mà chói tai, hoàn toàn không phải giọng nói êm tai trong trẻo như lúc nói chuyện ngày thường. Hơn nữa bài hát của hắn cũng chẳng ra giai điệu gì hết, Long Mặc nghe cả buổi, mới từ trong ca từ miễn cưỡng nghe ra đây là bài «Thủy điều ca đầu» mà bình thường lão cha thích khoe khoang trước mặt nương nhất.

“Long tử điện hạ.....” Trên mặt nước bất ngờ vọt ra một con đại ô quy, sau khi thấy Long Mặc lập tức hóa hình người, nguyên lai là Quy Tương.

Quy Tương trông thấy Long Mặc, phóng tới cạnh y ngay mặt khỏ nói: “Điện hạ a, đừng để Nghiễn Thai công tử hát nữa, long vương bệ hạ mới này đang uống bạch ngọc thang, giặt mình đến hất đổ cả bộ đồ sứ tuyệt phẩm, cự thần trên đường tới đây, thấy thiệt nhiều cá con đều ngứa bụng, đám cá lớn còn có thể nhảy khỏi mặt biển hít thở, nhưng đám cá nhỏ ốc nhỏ tôm nhỏ thì không được a, Nghiễn Thai hát tiếp hai bài nữa, Thủy Tinh cung có lẽ cũng sụp mất thôi.”

“Đủ rồi đủ rồi, có cần nghiêm trọng vậy không? Nghiễn Thai chỉ còn mỗi một câu nữa thôi, lão để hắn hát nốt đi.” Long Mặc buồn cười phất phất tay, Quy Tương còn muốn nói tiếp, nhưng thấy ánh mắt si mê của y bắn về phía Nghiễn Thai, liền thức thời ngậm chặt miệng, chỉ thâm mong được như lời điện hạ, Nghiễn Thai công tử sau khi hát xong, họ sẽ đi đâu thì đi, nhưng đừng ở đây gây hại đám ngư miết hải giải.

Quả nhiên, sau khi hát nốt câu cuối cùng, Nghiễn Thai rốt cục biểu đạt hết tình cảm trong lòng, rồi mới cực kỳ kích động chạy qua, vừa nhìn thấy Quy Tương đứng bên cạnh Long Mặc, thì cao hứng kêu lên: “Quy Tương, lão tới đây làm gì? Có phải thái tử với Long Mặc vẫn lo lắng không hả? Ai nha, người bảo họ yên

tâm được rồi, trên đường không phải vẫn còn ta sao? Ta sẽ không để Long Mặc làm xằng làm bậy đâu, nếu gặp phải cao thủ thật, thì không phải còn ta giúp y sao.”

Quy Tương thoáng liếc mắt nhìn Nghiễn Thai, thầm nghĩ đúng rồi, hẳn nên nói với thái tử cùng thái tử phi, để họ yên tâm. Mang theo một người thế này bên cạnh, long tử điện hạ là ngàn vạn lần an toàn a, nếu gặp phải cao thủ thật, chẳng cần so chiêu, để Như Mặc hát một bài, chấp người đó lợi hại cỡ nào, đảm bảo cũng sẽ chạy trốn chết a, ai có thể chịu nổi ma âm xuyên não này chứ?

Gồng mình miễn cưỡng hàn huyên đôi câu, Quy Tương xoay người đi, vào lúc quay đi, lão nghe thấy Nghiễn Thai hỏi Long Mặc: “Mặc, ta hát ra sao hả? Ta nhìn thấy thiệt nhiều thiệt nhiều cá lớn nhảy lên mặt nước, rất náo nhiệt nha. Đúng rồi, Quy Tương lão có tỏ thái độ gì không, đây là lần đầu tiên ta hát đó, quả thật có hơi bất an, ngày thường nghe thái tử hát đều rất êm tai, không biết ta tự mình hát sẽ ra sao.”

Quy Tương thoáng lão đảo, nghĩ thầm đây là sao hả? Chẳng lẽ Nghiễn Thai công tử lại không nghe được giọng hát của bản thân sao? Hay là giọng hát của hắn quá chói tai, nên mới vô dã chấn động đến lỗ tai chính hắn khiến nó tạm thời bị hư sao?

Vừa nghĩ tới đó, chợt nghe Long Mặc giọng nói ầm ập đến có thể chảy nước cười nói: “Hát hay lắm a, cá này đều vì chưa từng nghe qua giọng hát tuyệt vời đến thế, mới có thể nhảy khỏi mặt nước, mong mỗi có thể đến gần hơn dù chỉ một chút để nghe rõ hơn. Vừa nãy Quy Tương cũng nói hát rất hay, ta tới nay chưa từng nghe người hát qua, sau này hát thêm mấy bài nữa đi.”

Quy Tương lại lão đảo, lần này trực tiếp ngã xuống biển luôn.

Mãi đến lúc xác định Long Mặc cùng Nghiễn Thai ở trên mặt biển đã bay xa, lão thừa tướng đáng thương mới ngửa mặt nhìn trời hét to: “Long tử điện hạ a, mở to mắt nói dối không phải cũng chỉ đến nước này thôi sao? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi cũng không phải từ đây mà ra sao? Người là hậu đại của long tộc chúng ta a, muốn nghe hát cũng không hề gì, nhưng đừng vạ lây thủy tộc chúng ta chứ, người nhìn thử xem, đám cá nhỏ tôm nhỏ đáng thương này đều bị trọng thương, thêm vài lần, thủy tộc chúng ta sẽ bị diệt sạch nha.....”

Lão thừa tướng bị phần rống to cũng không rơi vào tai Long Mặc cùng Nghiễn Thai được, vì họ thoát cái đã phi xa rồi.

Đến ma giới không phải chuyện đùa, phải xuyên qua tam giới mới được, hơn nữa nghe nói trong ma giới đa số là ma vật hung ác tàn nhẫn, họ cũng không thể không cẩn thận đề phòng. Lại thêm Long Mặc có y cùng Nghiễn Thai trên đường du ngoạn, nhân cơ hội bồi dưỡng tình cảm, vậy nên khi họ tới ma giới, đã là chuyện của ba tháng sau.

“Đây là ma giới sao?” Nhìn một ngọn ma nham trắng lệt trước mặt, Nghiễn Thai nhin không được thốt nên tiếng kinh thán, dọc theo đường đi hắn cùng Long Mặc du sơn ngoạn thủy, mỗi khi nhìn thấy cảnh sắc trắng lệt đều tán thưởng không thôi, có đôi khi buổi tối còn cùng Long Mặc ngắm sao trời, không khỏi thầm may mắn mình đã không quay về hư không, bằng không đã không thể nhìn thấy nhiều phong cảnh đến thế, hơn nữa Long Mặc quả thật đối với hắn rất tốt, khiến hắn dần dần trầm mê trong ôn nhu này.

“Thích không?” Long Mặc ôm vai Nghiễn Thai, bên khóe miệng nổi lên tia cười ác ý, tuy rằng ngọn ma nham thế giới này cảnh sắc trắng lệt, là nơi mọi người vào ma giới phải đi qua, nhưng y biết đây là khu vực không ai quản lý của ma giới, rất nhiều ma vật hạ đẳng đều trốn ở đây, chuyên môn đánh cướp người đến nơi này, nếu gặp phải tiên thần lợi hại, họ đương nhiên sẽ tránh đi, nhưng lúc này mình đang cố ý ẩn tàng tu vi, mà tu vi của Nghiễn Thai lại thấp, chắc hẳn đám gia hỏa ẩn náu dưới nham thạch đã rục rịch chuẩn bị rồi.

“Àn, rất trắng lệt nha, quả thật khiến người khác không kiềm được muốn cất giọng hát vang.” Ánh mắt Nghiễn Thai sáng như sao, tham lam ngắm nhìn cảnh vật phía dưới.

“Vậy hát đi.” Long Mặc nhìn ái nhân đầy khích lệ, chỉ cần Nghiễn Thai cao hứng, sống chết của ma vật phía dưới y mới không thêm đề tâm.

“Có thể hát sao?” Nghiễn Thai có hơi chột dạ nhìn nhìn xung quanh: “Long Mặc, đây là ma giới nha, không biết thưởng thức của người ta có giống chúng ta không nữa, vả lại, vậy có phải hơi không lễ phép không

a.....”

Lời còn chưa dứt, Long Mặc đã cao giọng cười nói: “Muốn hát thì hát, đây cũng đâu phải Kim Loan điện của ma giới, có gì mà không lễ phép, đến đi Nghiễn Thai, ta xem trọng người.”

Bên này nói, bên kia tay đã âm thầm kết ấn quyết, chỉ chờ lúc ma vật hiện thân, cho chúng một phát cửu thiên thần lôi, hạ thấp nhuệ khí của chúng, vậy sau này chúng cũng không dám đụng chạm tới mình cùng Nghiễn Thai nữa.

Nghiễn Thai hoàn toàn không hay biết Long Mặc là tin tưởng vào ma âm của mình, còn tưởng rằng y thật sự xem trọng giọng hát tuyệt vời của mình, vậy nên hần hơi then thùng cúi đầu, đằng hắng, ngay sau đó, một tiếng hát chói tai kinh thiên địa khiếp quỷ thần lập tức xuyên thủng bầu trời của ma giới, trên đầu hết thấy ma vật đang ẩn náu nổ vang, uy lực đó, dù là cửu thiên thần lôi so ra cũng kém vạn phần.

Uy lực này quả không phải hùng mạnh bình thường, chỉ lập tức thấy dưới ngọn nham thạch trắng lẹ kia, vô số ma vật tuôn ra, ban đầu còn có thể phóng ra ba thứ phi kiếm pháp bảo gì đó, nhưng đều bị Long Mặc bắt lấy, rất nhanh, đám ma vật hạ đẳng đầu hàng không chống cự nữa, đồng loạt quỳ xuống, cao giọng kêu gào cầu xin: “Tha mạng a, cầu ma quân tha mạng a, chúng tiểu nhân có mắt như mù, tha chúng ta đi.....”

Nghiễn Thai nghi hoặc dừng tiếng hát, không đợi Long Mặc qua đã lao xuống, lớn tiếng nói: “Không phải ma quân, chúng ta không phải ma quân, chúng ta là người của long tộc, các người nhận nhầm, nhìn thử xem, da của ta màu trắng đỏ, da của Long Mặc cũng màu trắng a.”

Đám ma vật hạ đẳng tròn tròn mắt, thăm nghĩ da của chúng ta cũng đâu phải màu đen a, ai nói da trắng thì không phải ma tộc?

Nghiễn Thai nói xong, một ma tộc khá lớn gan trong đám tới gần vài bước, nghi hoặc nhìn hần, mới lớn gan nói: “Ma quân đại nhân đừng lừa gạt chúng ta, nếu không phải ma tộc chúng ta, sao có thể lĩnh hội tán hồn ma âm thất truyền từ lâu chứ?”

Các ma vật khác cũng bước lên, liếc mắt gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, tán hồn ma âm cũng không dễ luyện nha, nhớ năm đó, ma chủ của chúng ta tu luyện ba ngàn năm, cũng không luyện thành, nghe một khúc vừa nãy của ma quân, rõ ràng đã đạt được tinh túy của tán hồn ma âm, nhưng trong ma giới cũng không nghe qua có cao thủ thế này, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ hai vị ma quân đã sớm rời khỏi ma giới, nên chúng ta mới không biết về sự tích cùng bản lĩnh của hai vị ma quân?”

Ma vật này nói tới đây, các ma vật khác đều cảm thấy rất có lý, cả đám không khỏi cảm thấy kính nể tôn sùng, ánh mắt nhìn về phía Nghiễn Thai cũng không như trước.

Nghiễn Thai tròn mắt há mồm, một lát sau mới đỏ mặt tía tai hét lên: “Không phải, ai nói chúng ta là ma quân.....”

Lời còn chưa dứt, thì thấy Long Mặc từ giữa không trung đáp xuống cạnh mình, ôm bờ vai hần, cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đã rời khỏi đây từ thời niên thiếu, hết cách, vì chúng ta nam nam tương luyện, ma chủ không dung thứ chúng ta, nên chúng ta đành rời khỏi đây, hiện tại nghe nói nếp sống ở ma giới thoáng hơn nhiều, nên mới cùng ái nhân quay về cổ.....”

Long Mặc nói tới đây, chân đã bị đạp mạnh một cú, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Nghiễn Thai mặt đỏ đến có thể vắt ra nước, hung tợn trừng y nói: “Ai là ái nhân của người, nói bậy cũng phải có mức độ.....”

Y cười ha ha, nháy mắt với Nghiễn Thai, lại nhân cơ hội nhẹ nhàng véo eo thon của hần một cái, lập tức khiến Nghiễn Thai kinh hô một tiếng, bất quá cũng biết y có dụng ý riêng, nên dù trong lòng thâm hận, cũng không lên tiếng phủ nhận.

Đám ma vật hạ đẳng này thấy động tác của Long Mặc và Nghiễn Thai, cả đám đều nở nụ cười mờ ám, một trong số đó nói: “Ma quân đại nhân, tính tình của vị ma quân đại nhân này, quả hơi giống như vị thái tử phi trong truyền thuyết, người nói thái tử phi cũng đã gả vào ma tộc chúng ta bao nhiêu năm rồi, nhưng tới giờ cùng thái tử ra ngoài, vẫn không chịu thừa nhận thân phận, nghe nói ma tộc bách tính trong kinh thành mỗi lần gặp phải điện hạ cùng thái tử phi cải trang vi hành, đều phải giả vờ như thể không biết thái tử phi, chỉ buồn cười thái tử phi còn tưởng rằng giấu được thiên hạ ma tộc, thập phần đắc ý nữa chứ, cũng không nghĩ lại, mọi người ai chẳng biết thân phận của hần.”

Trên trán Long Mặc cùng Nghiễn Thai nhỏ mồ hôi lạnh, trong lòng đều ngẫm bi ai thay cho bốn chương ngư kia.

Nghiễn Thai thầm nghĩ chương ngư tinh a chương ngư tinh, người ở long tộc xấu mặt cũng thôi đi, bây giờ lại còn xấu tới tận ma giới a, aiz, người nói trước đây Ma Khác có phải chính vì vậy, mới kiên trì đòi người hòa thân a, đến khi đó ngay trước mặt con dân của y phát tán lời đồn, để mọi người nghĩ rằng thủy tộc Đông Hải đều ngốc như người, ần, không phải không có khả năng này nha.

Những ma tộc ở nơi biên giới hoang vu này, giỏi nhất là khi thiện sợ ác, y hết như tiêu chuẩn một tiểu nhân tại nhân gian, bây giờ thấy Long Mặc cùng Nghiễn Thai dường như không định truy cứu chúng, không khỏi đều thở phào nhẹ nhõm.

Vì mau chóng tiến bước hai ôn thần bề trên này, miễn làm lỡ sinh ý kế tiếp, vậy nên một đám ma vật cùng bao vây tiến lại gần, nịnh nọt nhiệt tình dò hỏi: “Không biết hai vị ma quân đại nhân còn gì cần chúng tiểu nhân cống hiến sức lực nữa không, thỉnh cứ việc lên tiếng, chúng tiểu nhân tuy rằng thân không của nả, nhưng tốt xấu cũng hơi nhạy tin, trừ nó ra, cũng không có gì có thể khiến hai vị ma quân đại nhân để mắt tới.”

Nghiễn Thai nhin không được cười “khi khi”, đôi cánh đen phía sau vỗ vỗ, lắc đầu nói: “Các người ngược lại rất thông minh, đầu tiên thì nói rõ bản thân thân không của nả, còn nói ngoại trừ nhạy tin ra, thì không có thứ gì hiếm lạ. Sao vậy, bộ tưởng rằng chúng ta sẽ nhân cơ hội nước đục béo cò sao? Dù có đánh cướp, cũng không cướp của đám gia khảo đáng thương các người đâu.”

Vừa dứt lời, đám ma vật trước mặt đều sững sốt, đã nhiều năm qua, vẫn là lần đầu tiên có người biểu lộ thứ tình cảm thương hại với họ, tuy rằng nói chẳng hề êm tai, nhưng bọn hần nghe được ngôn từ trong lời nói mang theo chút sắc thái ảm áp, đám ma vật bèn cúi đầu, có mấy tiểu ma vật yếu đuối đa sầu đa cảm lúc này mắt đã ửng đỏ.

“Biết Nhiếp Chiêu không? Một con hải xà tinh, là bằng hữu không tệ với đương kim thái tử phi.” Long Mặc hơi miễn cưỡng điều chỉnh tư thế, ôm Nghiễn Thai càng sát, một bên thì vờ như thờ ơ hỏi.

“Nhiếp Chiêu? Hải xà tinh? A, ma quân đại nhân hần là đang nói về hải xà tinh vừa hư hỏng vừa tùy tiện phải không?” Có một ma vật ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Ma quân đại nhân đang du lịch tại ngoại, sao cũng đến tên kia? Chẳng lẽ gã tác ác quá nhiều, nên ác danh đã lan truyền phát tán đến tận cửu thiên chư giới sao?”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ Nhiếp Chiêu a Nhiếp Chiêu, người đứng là một con hải xà tinh bất chiêu nhân đãi kiến (ý chỉ người khiến người khác khó chịu), xem xem xem đi, ngay cả ma vật của ma tộc nơi biên giới hoang vu này cũng đối với đại danh của người như sấm bên tai. Tác ác quá nhiều, vừa hư hỏng vừa tùy tiện, ha ha, khỏi nói, là phong cách của con hải xà tinh kia.

“Ấn, đúng vậy, chính là y, vì lần này trên đường quay về, kết chút thù oán với y, nhưng trong quá trình truy sát y, y đã nhanh chóng không thấy tăm hơi, cũng không biết bốc hơi đi đâu, nghe y nói y từng lưu lại ma giới một thời gian, nên mới hỏi thăm các người.” Long Mặc mặt vẫn đang duy trì vẻ lạnh nhạt, không lộ ra một tia sơ hở.

Sở tác sở vi (hành vi tùy tiện) của Nhiếp Chiêu hiển nhiên đã đạt tới nước thiên oán nhân nộ rồi, đến cả đám ma vật chưa từng tiếp xúc với y, nhắc tới y cũng thao thao bất tuyệt.

“Sách sách, con hải xà tinh đó à, gã quả thật là ăn đau trăm lần vẫn không rút được bài học, tại ma giới chúng ta, chọc giận Phong đại nhân, truy gã khắp nơi. Lại vẫn không rút được bài học, còn chạy ra ngoài khi dễ người khác, sao vậy chứ? Rốt cục lại đụng phải hai vị ma quân đại nhân tài ba sao? Ma quân đại nhân còn thêm Phong đại nhân, hải xà đó dù có trăm mạng cũng đền không hết a.”

Long Mặc khiêu khiêu mi, trong lòng biết vị Phong đại nhân này đại khái là vị đối thủ lợi hại đã bức bách Nhiếp Chiêu quay về long tộc. Chợt nghe Nghiễn Thai bên cạnh hỏi: “Phong đại nhân là ai? Hần tướng mạo ra sao? Hần lại vì sao kết thù với Nhiếp Chiêu?”

Đám ma vật cùng phì cười châm biếm, lắc đầu nói: “Thân phận của Phong đại nhân, chúng ta không dám

tự tiện đề cập, huống hồ hấn tướng mạo ra sao, loại ti tiện như ta há có thể nhìn thấy. Nhưng con hải xà đó chúng ta quả thật có gặp qua vài lần, lại nói, gã ngược lại không phải người câu nệ tiểu tiết. Chỉ không biết vì sao chọc giận Phong đại nhân, bị truy sát khắp nơi. Hơn nữa hải xà tinh này còn chẳng rút được bài học, gã đi tới đâu, thì nơi đó có ma tộc bị gã lừa gạt với khi dễ, về sau Phong đại nhân suýt sao truy bắt, lúc này gã mới không rảnh ngắm nghía, trốn khỏi ma giới. Hiện tại cũng chưa nghe ai nói gã đã trở về, chỉ sợ hai vị đại nhân thất vọng.”

Ma vật này vừa nói xong, ma vật khác liền phì cười nói: “Hai vị đại nhân, nếu biết hải xà tinh kia là mật hữu của thái tử phi, sao không đến kinh thành tìm người trong cung để hỏi thăm chứ? Huống hồ nếu là hải xà, thì là thủy tộc, nếu nói muốn trốn, cũng chỉ có nước trốn về biển thôi, nghe nói thái tử phi cùng gã, còn có thái tử của Đông Hải long tộc quan hệ cực kỳ thân thiết, khó tránh khỏi gã sẽ đến đó tìm cầu che chở a.”

“Ân, nói rất có lý, đúng rồi, vậy các người có biết vị Phong đại nhân kia đang ở đâu không?” Long Mặc mỉm cười gật gật đầu, thầm nghĩ điều này còn cần các người nói sao? Con hải xà tinh kia “ăn vạ” tại cung chúng ta gây chuyện thị phi, đến cả ta cùng Nghiễn Thai đều vô phương với hấn, bằng không hai ta chạy tới ma tộc làm gì?

“Phong đại nhân a, hấn đang ở ma cung, chẳng qua gần đây thường xuyên truy sát con hải xà kia, nên hành tung bất định, ngay cả chúng ta cũng không biết rốt cục hấn đang ở đâu.” Đám ma vật thành thật trả lời, nhạy bén nhận ra cuộc nói chuyện này sắp đến hồi kết, hai đại ôn thần sắp cách xa mình rồi, vậy nên biểu tình đều nhịn không được lộ ra vài phần tung tăng.

Long Mặc gật gật đầu, đã nhận được tin tức y cần, không cần thiết ở lại đây. Thôi vậy, đám ma vật thấp kém này cũng có thể biết gì nhiều chứ.

Y ôm Nghiễn Thai, vừa định phá không mà đi, chỉ thấy Nghiễn Thai lấy từ trong ngực ra một túi kim tệ, có chút ngượng ngùng nói: “Ta còn chút ít tiền, cho các người, về sau ít làm những chuyện này, lỡ đâu gặp phải đối thủ lợi hại, không phải chết chắc rồi sao?” Nói xong vung tay, kim tệ kia hóa thành mưa tiền đầy trời, dón dập rơi xuống.

Thẳng tới lúc bay lên cao rồi, Long Mặc mới bắt đầu dĩ cười nói: “Nghiễn Thai, người quả rất thiện lương, đám ma vật này cũng không đáng để đồng tình, chúng khiếm tốn như vậy, là vì gặp phải chúng ta, nếu hôm nay gặp phải chỉ là một tiểu ma vật yếu đuối khác, chỉ sợ đám gia khóa đó ngay cả quần cũng không lưu lại cho nó nữa. Huống chi, tiền của người, chỉ thỏa mãn được ma vật cường đại thôi, tiểu ma vật yếu đuối thật sự đáng thương, căn bản không giành được.”

Nghiễn Thai thở dài, lại bĩu môi nói: “Người tưởng ta không biết những điều đó sao? Nhưng nếu chúng là một đoàn thể thế kia, những tiểu ma vật yếu đuối cũng phải dựa vào ma vật cường đại để sinh tồn. Ma vật cường đại có thịt ăn, chúng cũng có thể uống nước canh a. Nếu ma vật cường đại chỉ có thể uống canh, chúng chẳng phải sẽ chết đói sao? Tuy nói là ma vật, rốt cục cũng là sinh linh thôi.”

Long Mặc chăm chú nhìn Nghiễn Thai một hồi lâu, bỗng nhiên ôn nhu cười, nói: “Ân, người nói cũng đúng. Chỉ là lúc trước ta nghe nương nói, Nghiễn Thai người rất lợi hại, chỉ vì nương ta đặt cho người cái tên khó nghe, nên cũng không chịu nhanh chóng hiện thân, thường hay khiến nương sợ tới mức tưởng mình đã quên chú ngữ, sao bây giờ đối diện với đám ma vật, lại trở nên thiện lương thế hả?”

“Hừ, xú tiểu tử, dám châm chọc ta.”

Nghiễn Thai nhịn không được dùng cánh vỗ lên lưng Long Mặc, bĩu môi khinh thường nói: “Tên nương người đặt cho ta trước đây thật không dễ nghe mà, con bốn thảo long đó, ngốc đến cả cái tên hay cũng không đặt được, Nghiễn Thai Nghiễn Thai, vĩnh viễn cũng phải để người ta mài mực, vĩnh viễn cũng phải làm nô lệ, giờ thì sao, bây giờ quả nhiên đã ứng nghiệm? Ta chẳng những phải thay hấn xông pha chiến đấu, giờ còn phải hầu hạ nhi tử của hấn, đây đều là vận rủi do cái tên này mang lại, ta đương nhiên không muốn ra.....”

Không đợi hấn nói hết, lại nghe Long Mặc quát to: “Nào có a, ta nào có xem người như nô lệ, Nghiễn Thai, ta chính là xem người như thân thân ái ái nhân a.”

Nghiễn Thai liếc xéo y: “Có gì khác hả? Ái nhân cũng là nô lệ.”

“Điều này sao có thể? Người yêu trước mới là nô lệ, ta yêu người, nô lệ chân chính là ta a.” Long Mặc kêu oan, đôi mắt đầy thâm tình nhìn Nghiễn Thai.

“Thật chứ? Người thật yêu ta vậy sao?” Nghiễn Thai lại liếc xéo Long Mặc hỏi, nhìn thấy Long Mặc ra sức gật đầu, hần cười ha ha, từ tốn nói: “Giỏi lắm, ta nghe nương người nói, lần đầu tiên bị “ấy”, thì sẽ rất đau. Vậy người có thể vì ta, chỉ yêu trên tinh thần là được rồi hay không? Ta một chút cũng không muốn tiến hành song tu gì đó.....”

Lời còn chưa dứt, Long Mặc đã kêu gào: “Vậy sao có thể? Nghiễn Thai, ta đã nhịn vất vả lắm rồi, người sao có thể đưa ra yêu cầu tàn nhẫn như vậy chứ? Yêu trên tinh thần, nga, trời ạ, người không biết đó căn bản là cách nói chó má sao? Yêu một người, là muốn linh nhục hợp nhất mới xem như hoàn mỹ mà.”

“Biến.....” Nghiễn Thai một cước đạp Long Mặc ra, cảm thấy vẫn chưa hết giận, dùng cánh đen trên lưng ra sức quất y mấy cái, rít lên: “Nói qua nói lại, mẹ nó người vẫn là muốn ta làm nô lệ, hừ, còn nói yêu ta, giả hết. Chân chính yêu ta, sẽ lo lắng cho ta a, việc ta không thích, người cũng không thể làm, đấy mới là yêu không phải sao?”

Long Mặc ăn đau, lại đứng đưng như không, lần nữa ôm eo Nghiễn Thai, cười hắc hắc nói: “Cha ta ngày xưa cũng yêu nương ta, nương ta lại sợ đau, nhưng không phải họ vẫn sinh ra ta đó sao? Còn như loại chuyện này, nhịn chút liền xong, không tin người đi hỏi nương ta, bây giờ khẳng định nương không đau, chẳng những không đau, đại loại còn rất thích nữa.....”

“Đủ, không cần nói tiếp, ta vẫn tưởng da mặt cha người đã dày, giờ mới biết, hài tử người luận độ dày da mặt, quả đúng là chỉ hơn không kém.”

Nghiễn Thai khinh thường hừ lạnh, chợt nhớ tới một vấn đề, nhịn không được nghi ngờ hỏi: “Đúng rồi Long Mặc, vì sao vừa nãy ta rõ ràng là hát, nhưng những ma vật đó lại nói tán hồn ma âm gì đó, còn nói thất truyền đã lâu, có phải vì ra hát quá khó nghe không hả?”

“Sao lại vậy? Nghiễn Thai người rõ ràng hát rất êm tai mà.” Long Mặc mặt không đổi sắc nói dối: “Nhưng vì người hát rất êm tai, nên đám gia khỏa đó đều nghe đến ngây dại. Nếu người hát thêm chốc nữa, hồn phách của chúng sẽ trầm mê vì giọng hát của người, dần dần sẽ không thể tự thoát ra. Tán hồn ma âm, tên cũng như nghĩa, chính là nói hồn phách đã bay mất, tản mát ở chốn nào? Đương nhiên là tản mát đến nơi có giọng hát của người? Nên đám ma vật đó mới hiểu lầm, là lời tán thưởng tuyệt nhất dành cho người.”

“Thật chứ? Thật vậy chứ?” Nghiễn Thai vẫn còn hơi nghi ngờ, bắt quá trên mặt Long Mặc không hề có tia cười chột dạ, thế nên hần lựa chọn tin vào lời nói dối trắng trợn này, dù sao lời khen luôn rất dễ dàng làm người khác tiếp thu.

Thiệt, còn chê nương ta bỗng, người còn có thể thông minh tới đâu? Long Mặc thấy thần tình hài lòng của ái nhân, trong lòng một bên lắc đầu một bên cười trộm.

Hai người dù sao cũng không gấp, bay lượn ngay trên không trung của ma tộc, sẽ ngẫu nhiên đáp xuống, dạo chơi trong thành trấn của ma tộc, hoặc đến tử lâu dùng bữa. Khiến Long Mặc cùng Nghiễn Thai giật mình chính là, thức ăn của ma giới vậy mà ăn ngon cực kỳ, nhất là món ăn dân dã, dù là so với hải sản tươi ngon của long tộc, cũng tuyệt không thua kém, thậm chí còn muốn hơn một bậc.

Dạo dạo chơi chơi, thoáng chốc, Long Mặc cùng Nghiễn Thai đã ở ma giới du lịch hơn một tháng, trong một tháng này, có lẽ liên quan đến việc ăn linh tinh quá nhiều, hai cánh của Nghiễn Thai lớn mạnh nhanh chóng, bây giờ đã là hai cánh lớn vừa đen vừa bóng, nếu nói là giương ra hoàn toàn, ước chừng phải dài hơn ba thước, so với hần còn muốn lớn hơn.

“Ha ha, nghe nói ma giới chẳng hề cần cõi, giờ nhìn tận mắt, quả nhiên lời này không sai, nhìn xem cảnh tượng phú phiêu phồn hoa, so với nhân gian, long giới, tiên thần các giới, cũng không hề thua kém.” Tản bộ trên đường phố của thủ đô ma giới Phong Yên thành, Nghiễn Thai ngắm nhìn đường phố nhộn nhịp nhộn nhịp, nhịn không được biểu lộ cảm thán.

Ma tộc một khi đạt tới năng lực hóa hình người, dung mạo đa số đều tuấn mỹ, trên khắp nẻo đường của thủ đô ma giới, có hơn bảy phần ma tộc đều đã hóa hình người. Cũng có một phần ma tộc rõ ràng có năng

lực nhưng lại không muốn hóa hình lẫn trốn trong đám người, số ít còn lại, chính là ma tộc cấp thấp, thông thường thì làm phó nhân hoặc vật cưỡi chạy khắp hang cùng ngõ hẻm.

Ma cung nguy nga trang nghiêm thì đứng sừng sững tại trung tâm nhất của thủ đô, bay trên không trung quan sát, mới phát hiện nơi thiết lập ma cung rộng rãi, bên trong cung điện phồn hoa, thật khiến người khác cứng lưỡi. Đến mức Nghiễn Thai không ngừng thở dài, lắc đầu lẩm nhẩm: “Ma cung khổng lồ thế kia, Ma Khác thái tử hẳn sẽ không mỗi ngày đều phải tới lúc chàng vạng phát động toàn bộ phó nhân đi tìm tên Chương Du lộ si kia chứ hả?”

“Người hao tâm làm quái gì, nếu Chương Du là thái tử phi, khẳng định bên cạnh có cả đám phó nhân vây quanh, còn phải sợ hắn đi lạc sao?” Đối với lo lắng của Nghiễn Thai, Long Mặc lại không cho là đúng. Bất quả cảnh sắc trên đường không tồi, lại sắp đến giữa trưa, từng đợt hương khí thơm phức cứ lớn vờn quanh người, dù sao cũng đến ma cung cũng không gấp, nên y kéo Nghiễn Thai vào một tòa đại tửu lâu trang hoàng nguy nga lộng lẫy.

Gọi mấy món của ma tộc mà mình cùng Nghiễn Thai thích ăn, tiểu nhị nhanh nhẹn niềm nở tiếp đón dẫn họ lên lầu hai thanh nhã ngồi, an bài vị trí sát cửa sổ.

“Thú vị ghê, xem ra ma lực của tiểu nhị này vẫn còn thấp, đuôi còn chưa biến mất, nhìn thấy nó tha theo cái đuôi thật dài lượn qua lượn lại, ha ha, nhìn rất vui nha.” Nghiễn Thai dùng một tay chống cằm, mặt đầy tươi cười nhìn tiểu nhị rời khỏi, ánh mắt dừng ngay cái đuôi dài lếch thếch, tỏ rõ say mê hứng thú.

“Người sẽ không cả thứ đó cũng hiểu kỳ chứ?” Long Mặc cười lắc đầu, rồi mới xoay người nhìn xuống lầu, chỉ thấy phía dưới có rất nhiều người thường hay liếc mắt nhìn về phía Nghiễn Thai, nga, nói đúng hơn, là nhìn về phía đôi cánh đen sau lưng hắn. Y thầm nghĩ ở trong mắt người khác, đôi cánh của người cũng rất thú vị đó, còn có tâm tư đi nghiên cứu đuôi của người ta nữa.

Hiệu suất làm việc của ma tộc rất cao, tiểu nhị đuôi dài đã nhanh chóng bưng hai mâm lại, đem rượu thức ăn cơm Long Mặc gọi nhất nhất đặt lên bàn, đến lúc làm xong rồi, đột nhiên nó đứng thẳng dậy, nghiêm túc nhìn Nghiễn Thai nói: “Ma giới chúng ta có câu ngạn ngữ, gọi là cười người không bằng người (mình thì cười người khác nhưng bản thân chẳng bằng ai), vị khách quan này chẳng phải cũng chưa hoàn toàn hóa hình sao? Nhìn cánh người xem, so với đuôi của ta còn muốn lớn hơn nhiều.”

Nó nói xong câu đó, thì lại lộ ra một nụ cười, thì thì nhiên nhiên bước đi. Xem chừng, nếu không phải thi hành nguyên tắc nghề nghiệp “Khánh hàng là thượng đế”, vì tiểu nhị đuôi dài này quả là rất muốn tỷ thí một trận với Nghiễn Thai.

Long Mặc cùng Nghiễn Thai đồng thời cười phá lên, bất quá nhớ tới biểu tình nghiêm túc của tiểu nhị, hai người đành hết sức vất vả khống chế âm lượng, trí tuệ của ma tộc cũng không cao lắm, ngoại trừ hạng như Ma Khác ra, đại đa số ma tộc trí lực vẫn còn rất thấp, vậy nên, tại ma giới dùng sức mạnh để thống trị, ma lực được coi là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá thực lực một người.

Vừa vặn tiểu nhị này ma lực vẫn chưa đủ để biến mất đuôi hoàn toàn, nên vẫn luôn lấy đó làm hổ thẹn đồng thời cố gắng tu luyện, vậy nên lời nói của Nghiễn Thai tuy rằng không có ý khinh thường, nhưng nó lại cho rằng đây là do Nghiễn Thai công khai hướng mình khiêu khích cùng sỉ nhục.

“Được rồi, ăn cơm thôi, còn cười, tiểu nhị người ta đã đem người trở thành vũ tộc của ma tộc kia.” Long Mặc sùng nịch sờ lên lông vũ màu đen của Nghiễn Thai, gấp miếng thịt gà rừng bỏ vào chén của Nghiễn Thai, Nghiễn Thai không thích uống rượu, nên khi ăn cơm chỉ ăn cơm trắng. Long Mặc nhiều lần dụng ý bắt lương muốn chuốc say thân thân ái nhân, sau đó tiến hành ta đây do say rượu nên mới phát sinh hành vi sẽ không bị đau nhức, không phải làm tình, nhưng ăn đậu hủ nhiều chút cũng có thể đi, bất quá thật đáng tiếc, đều bị Nghiễn Thai nghiêm từ cự tuyệt.

Long Mặc rất buồn bực, không biết Nghiễn Thai là trời sinh không thích uống rượu, hay là vì nhìn thấu được ý đồ bắt lương của mình nữa. Nhưng thay kệ thế nào, Nghiễn Thai không uống rượu là sự thật, nếu không cam tâm y cũng không muốn nhận.

Tay nghề nấu nướng của đầu bếp tửu lâu này không tồi, Nghiễn Thai cùng Long Mặc ăn phi thường hài lòng. Long Mặc không ngừng khen rượu ở đây thơm ngát say lòng người, khiến cho Nghiễn Thai cũng khó nhịn bắt đầu có chút hiểu kỳ, liếm liếm môi nhỏ phúng phính, đôi mắt to đen láy của hắn tròn xoe nhìn

bình rượu gia công tinh xảo kia, do dự nói: “Bằng không, người cũng rót cho ta nếm thử một ít đi.” Một bên nói, một bên kéo ly rượu uống đỡ để trước mặt qua phía mình.

Long Mặc mừng rỡ, rượu của tửu lâu này quả thực uống ngon vô cùng, có vị thơm ngát ngọt ngào của hoa quả, y cảm giác Nghiễn Thai chỉ cần nếm thử một ít, nhất định sẽ thích hương vị này, Nghiễn Thai trước đây chưa từng đụng qua rượu, chỉ cần mấy ly, hẳn là có thể đạt được hiệu quả mình mong muốn nhỉ?

Long Mặc vừa nghĩ tới, trên mặt liền nở nụ cười tựa như hoa. Đang định cầm bình rượu rót thêm ly nữa cho Nghiễn Thai, chợt nghe thấy từ dưới lầu truyền lên tiếng ồn ào. Thò đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy ma tộc như điên thú gặp phải thiên địch, một đám tranh nhau đổ dồn về phía cửa, trong đám người hỗn loạn, lại có một thân ảnh cao lớn oai hùng bước lên lầu, cùng đám người rồi ren hình thành một trời một vực.

Tiểu nhị đuôi dài lúng ta lúng túng chạy tới, đối họ nhỏ giọng nói: “Hai người các người sao ngốc vậy hở? Không thấy mọi người dưới lầu chạy hết rồi sao? Nhanh chân lên, Phong điện hạ tới, lỡ như chậm trễ, cần thận hẩn bắt các người làm chỗ trú ẩn.....”

Vừa nói xong, thì nghe tiếng bước chân đã cận kề, liền vội vã xoay người nghênh tiếp, đồng dạng mang theo tươi cười chào hỏi: “Tham kiến Phong điện hạ.....” Giọng điệu tuy rằng nhiệt tình không giảm, nhưng run sợ ẩn bên trong lại thập phần rõ ràng.

Trên lầu hai chỉ có một bàn khách là Long Mặc cùng Nghiễn Thai, hai người đương nhiên không có khả năng tỏ ra yếu thế rời khỏi. Nghiễn Thai đối với vị Phong điện hạ này thập phần hiếu kỳ, ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm cầu thang, Long Mặc thì trầm ổn hơn, vẫn còn nhàn nhã nhâm nhi rượu. Thấy ánh mắt của Nghiễn Thai, trong lòng y thập phần khó chịu, thầm nghĩ may mà ta theo dõi chặt chẽ, này mà theo không chặt, với tính tình hiếu kỳ như vậy, không biết xuất tường nhiều lần.

Vì nghĩ vậy, nên đối với vị Phong điện hạ sắp xuất hiện chẳng có tí hảo cảm nào. Chợt nghe thấy từ phía cầu thang truyền đến tiếng hét thảm, tiếp đó Nghiễn Thai ở đối diện khe “hơ” một tiếng đứng lên, gương mặt trắng nõn vì phần nộ mà đỏ ửng, chén cơm cầm trong tay phóng thật mạnh, liền nhanh chóng rời khỏi bàn thẳng tiến phía trước.

Long Mặc hoảng sợ, y bởi vì đưa lưng về phía cầu thang, nên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, càng không biết Phong điện hạ kia ngay cả nói cũng chưa nói một câu, sao lại đắc tội với ái nhân. Bất quá nếu mọi người đều sợ hãi người nọ đến thế, nói vậy thực lực của đối phương không cho phép khinh thường, nghĩ tới đây, sợ Nghiễn Thai bất lợi, vội vàng đứng lên theo.

Chỉ thấy một ma tộc thân khoác tử y, anh tuấn cao ngất ngạo nghễ đứng nơi cầu thang, ở trước mặt hần, tiểu nhị đuôi dài nửa quỳ trên mặt đất, dáng vẻ ôm ngực dường như thập phần thống khổ.

“Người đây là sao hả? Đuôi dài không chọc tới người, dựa vào đầu nâng tay liền đánh a?”

Chân mày thanh tú của Nghiễn Thai gần như dựng thẳng đứng, trong đôi mắt to tròn đầy phần nộ, không chút nào sợ hãi nhìn chòng chọc gương mặt không mấy kiên nhẫn của vị ma tộc điện hạ: “Cho dù người thân phận cao quý, hẳn cũng nên thể hiện phong thái quý tộc, thân là điện hạ, lại đi khó xử một tiểu nhị, người không biết mất mặt hả?”

Ma Phong khinh thường liếc nhìn tên ma tộc hạ đẳng kia, kẻ yếu đứng là phiên toái, bất quá đây nhẹ nó một cái, liền một bộ muốn sống muốn chết. Còn có gia hỏa không rõ nguồn gốc.....

Ánh mắt hần bỗng nhiên híp lại, mày kiếm hơi nhíu, hẳn từ trên người kẻ này không cảm nhận được khí tức của ma tộc, trên người phía sau đối phương cũng không nốt. Hơn nữa trên người họ cũng không có yêu khí. Trái lại người nọ, trên người y có long khí rất rõ ràng. Thủy tộc, là thủy tộc của long giới. Nhận định này khiến Ma Phong lập tức dấy lên phần khích.

3. Chương 3

Thấy hai mắt Ma Phong thoáng chớp biến đổi, tiểu nhị đuôi dài suýt tí nữa sợ tới mức té lều, đây là điềm báo điện hạ động sát khí, ai nha, ma tộc này rốt cục định làm gì thế, người nói người ngay cả cánh còn chưa biến mất được, lại còn xông lên khoe khoang kẻ mạnh giúp việc bắt bình a, ta bây giờ bắt quá chỉ bị đẩy một cái thôi, chẳng lẽ người muốn liên lụy ta đợi tới chút nữa bị phân thân luôn sao? Ô ô ô, ta không cần a.

“Người long tộc?” Ma Phong lạnh lùng mở miệng, đang nhìn tới cánh đen sau người Nghiễn Thai, mắt càng thêm hồng quan đại thịnh, hắc vừa ý đôi cánh đen này, nếu cắt xuống trưng trong phòng, đối với con hải xa kia hẳn là một công cụ đáng sợ rất không tồi, thiên địch của rắn chính là vũ tộc khổng lồ, để xem gia khóa kia sau này còn dám loạn trốn khắp nơi không.

Nghiễn Thai còn chưa kịp trả lời, trước mặt đã bất ngờ hiện ra một cự linh đại chưởng màu đen, bàn tay này thật sự quá cự đại, thế như chẻ phong lôi nháy mắt đánh tới, vậy mà khiến hắn quên mất phải phản ứng lại thế nào. Dù sao từ sau khi hóa hình người, Nghiễn Thai cũng chưa từng có kinh nghiệm thực chiến qua.

Một tia thiểm điện xinh đẹp màu lam bất thành linh giáng xuống trước mặt, khiến cự linh hắc chưởng kia nhanh chóng tránh đi. Công phu nhìn hoa cả mắt, đại ba chưởng kia đã không thấy tăm hơi.

Nghiễn Thai bị dọa một thân mồ hôi lạnh, hắn biết nếu không phải có Long Mặc phía sau, một chiêu vừa rồi có thể lấy nửa mạng của mình. Không khỏi lập tức giận càng thêm giận, trừng mắt Ma Phong hét to: “Ngoan độc quá, ta bắt quá nói người mấy câu, hạ thủ liền muốn đòi mạng, người quả thật khiến ta hiểu biết thế nào là tâm ngoan thủ lạt lãnh khốc vô tình của ma tộc.”

Long Mặc thầm buồn cười, ngẫm nghĩ đúng là thiệp thế vị thâm (thiếu kinh nghiệm, chưa trải sự đời), ma tộc vốn chính là lãnh khốc vô tình a. Dọc theo đường đi vì người là khách nhân, ma tộc trong *** người ta mới nhiệt tình với người, bằng không người cải trang thành hành khất thử xem, liếc cũng liếc người lấy một cái.

Vừa nghĩ tới đây, chợt nghe Ma Phong phía đối diện lạnh lùng nói: “Ta không cần mạng, nhưng đôi cánh này, ta nhất định lấy.”

Ân, càng nhìn lại càng xác định quả là thứ tốt, trên người nam tử bình thường này lại không có khí tức của bất kỳ chủng tộc nào, chẳng lẽ hẳn là thạch yêu hiếm thấy? Thạch yêu hóa hình a, đó chính là bảo bối ngàn năm một thuở, lại còn thêm một đôi cánh xinh đẹp nhường này, thật không dám tưởng tượng nó quý báu biết bao nhiêu.

Người ma tộc đều tham lam, hơn nữa họ không mấy may lấy tham lam làm hổ thẹn. Ma Phong thân là điện hạ ma tộc, hiển nhiên cũng có đủ đặc điểm này. Nếu như ban đầu chỉ là muốn lấy đôi cánh đen này vì hù dọa hải xa, thì hiện thời, hẳn lại là vì cánh đen quý báu của Nghiễn Thai mà tham tâm đại động.

Chẳng qua..... Giương mắt nhìn Long Mặc đã đứng trước mặt Nghiễn Thai, long tộc này xem chừng không dễ chọc, bằng ma lực của mình, lại nhìn không ra tu vi của nó cao thấp, rõ ràng từ người nó toát ra khí tức còn rất trẻ tuổi không phải sao? Đến tột cùng nó là người thế nào? Sao có thể mới tuổi này đã có được tu vi cao thâm vậy chứ?

Ma Phong táo bạo không phải giả, nhưng điều này không tiêu biểu hắn không thông minh, bằng không cũng không có khả năng truy Nghiếp Chiêu đến khổ không nói hết, cuối cùng không thể không trốn về long tộc. Ngay tức khắc thâm căn nhắc tình thế, bỗng nghe Long Mặc thản nhiên mở miệng: “Đừng mộng tưởng hảo huyền không thành hiện thực, đôi cánh đen này là của ta, người tốt nhất đừng dă động chủ ý với nó.”

Nghiễn Thai giận trừng mắt Long Mặc, thậm chí từ lúc nào cánh của ta lại thành của người? Còn chưa kịp mở miệng, đã bị Long Mặc đẩy tới chỗ quầy tiền, nghe y trầm giọng nói: “Ngoan ngoan đứng ở đây đừng nhúc nhích, nếu không đánh mông người đấy.”

Hóa ra y cũng nhìn ra Ma Phong tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, một khi đối chiến, quả thật rất khó đoán được thắng thua, nên hiếm khi trở nên nghiêm túc, trong nhất thời, đấu khí vô hình chậm rãi lưu động giữa hai người đang gần trong gang tấc, đến cả không khí cũng trở nên ngột ngạt vô cùng.

Nghiễn Thai thiếu điều tức tới bất tỉnh, khuôn mặt đỏ ửng, giậm chân la hét: “Người..... Người hỗn đản này, từ lúc nào tới phiên người đánh mông ta, vào lúc ta và nương người sóng vai chiến đấu, người còn chưa sinh ra nữa là, xú tiểu tử, thế nào lại mất vô tôn trưởng ngông cuồng tự đại.....” Không đợi hấn la hét xong, thoáng liếc mắt thấy tiểu nhị đuôi dài trợn tròn mắt, một bụng hỏa khí không khỏi toàn bộ hướng qua tiểu nhị: “Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy qua trưởng bối giáo huấn hậu bối sao?”

“Không phải.....” Toàn bộ cảm giác đau đớn của tiểu nhị đuôi dài phút chốc tiêu tan hết, nó trừng mắt Nghiễn Thai, lại nhìn nhìn Long Mặc, chỉ vào Long Mặc kinh ngạc hô: “Y là tình nhân của người, nhưng người lại cùng nương y sóng vai chiến đấu, các người..... đây là tam giác luyến.....”

Không đợi nói xong, tiểu nhị đã thống khổ ôm lấy đầu: quan hệ phức tạp quá a, với trí tuệ của ma tộc hạ đẳng, thật sự rất khó suy nghĩ rõ ràng, người tên Nghiễn Thai này cùng người Long Mặc gọi nương là tình nhân, vậy không phải hấn là cha của Long Mặc sao? Chẳng lẽ nhi tử từ bên người mẫu thân cướp lấy phụ thân? Trời ơi, chuyện phụ tử loạn luân quả từng nghe qua, nhưng chính mắt nhìn thấy thí dụ sống động, đây vẫn là lần đầu tiên.

“Phụt ——” Long Mặc nhin không được muốn học máu, nhìn về phía Ma Phong đứng đối diện đang kinh ngạc nhìn qua, y tức giận hét lên: “Hấn là phi kiếm của nương ta, hóa thành hình người cùng ta bên nhau, hỗn đản ma tộc các người nghĩ lệch đi đâu đó?”

Y lại nhìn về phía Nghiễn Thai: “Van người, chớ nói ra những lời khiến người ta học máu thế được không hả? Ma tộc trí lực rất thấp người cũng đâu phải không biết?”

“Người nói xằng gì đó? Trí lực của người ma tộc cũng không phải thấp hết, hừ, trí lực của phi kiếm yêu quý nhà người cũng cao không đến đâu nhỉ?” Ma Phong giận dữ mở miệng, thân là một phần tử của ma tộc, sao có thể chịu được một tên long tộc vũ nhục ma tộc chứ?

“Không được nói bậy, ai là tình nhân của y, ta cùng y ngoại trừ quen biết, xú xiu quan hệ cũng không có.” Nghiễn Thai cũng cự lại ngay. Trong tửu lầu vốn yên tĩnh lập tức náo động cả lên, còn thêm âm lượng của ba người, hoàn toàn có thể nói là tiếng người huyền náo.

“Sao không phải là tình nhân chứ? Ta rõ ràng thấy y gấp thức ăn cho người, người còn cười với y, còn để y rót rượu cho người nữa?”

Tiểu nhị đuôi dài mắt thấy trận quyết đấu đã hơi hướng chuyển mục tiêu phát triển thành cãi nhau, lập tức không chịu làm người ngoài cuộc gia nhập cuộc chiến: vinh quang như vậy a, về sau cùng đám bạn khoe khoang, ta cùng ma phong điện hạ sóng vai chiến đấu, cùng nhau đối chiến hai tên địch nhân ngoại lai, sách sách, phần vinh quang này.....

“Cánh đen của hấn, ta nhất định lấy rồi.” Nếu đã biết là phi kiếm hóa hình thành người, vậy đôi cánh đen này càng thêm quý giá vô cùng. Ma Phong đã định chủ ý, lời còn chưa dứt đã ném một ngọn lửa đen về phía Long Mặc, ngay sau đó ngọn lửa bùng cháy giữa không trung, quay cuồng thành một đoàn hắc vụ.

Nghiễn Thai không ngờ tới Ma Phong nói đánh là đánh, dưới sự kinh ngạc liền muốn nhào qua bảo vệ Long Mặc, đã thấy Long Mặc đang lạnh lùng cười, thản nhiên mở miệng nói: “Ngoan ngoan chờ ở đó đi, không cần quản ta.” Một lời chưa dứt, trước mặt y lại xuất hiện thêm một tia thiểm điện màu tím, vừa mới giáng vào phía trên hắc vụ, nháy mắt, hắc vụ mãnh liệt đã lập tức tiêu tan sạch bong.

Hai người phát động đại chiến ngay trên tửu lầu, nói đại chiến, thực ra cũng không thỏa đáng lắm, vì họ cũng chưa từng di động thân thể, chỉ là dùng pháp thuật so chiêu. Tiểu nhị đuôi dài cùng Nghiễn Thai bị tách khỏi vòng chiến, sự chú ý đối với trận đấu khiến họ rất nhanh chóng đã quên hết ân oán mới nãy, để cùng tìm một chủ đề chung.

“Aiz, tình nhân của người lợi hại quá nha, ta trước nay chưa từng gặp qua người có thể cùng Ma Phong điện hạ đối kháng pháp thuật thời gian dài như vậy.” Tiểu nhị hâm mộ nhìn Long Mặc cùng Ma Phong, thậm tưởng ta tới lúc nào mới có thể đạt được thực lực như người ta a, sách sách, vậy ta liền có thể tung hoành ma giới.

“Đó là đương nhiên.” Nghiễn Thai tự hào hất cằm, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn to lớn, nhiều năm như thế, hấn cùng Long Mặc như hình với bóng sớm chiều bên nhau, từng li từng tí tiến bộ của đối

phương hấn đều thu vào mắt, tuy rằng phần lớn thời gian, đều là mình vì bị tiểu tử hư hỏng này quấy lầy mà không thể không cùng y bên nhau, nhưng vào lúc này nhìn thấy đối phương thi triển pháp thuật sắc bén, vẫn có một tia kiêu ngạo từ tận đáy lòng dần dần lan rộng ra.

“Mấy người không phải ma tộc? Ân, hấn cũng không phải yêu tộc, yêu tộc sử không ra thiểm điện lợi hại thế kia. Oa, còn là thất sắc nha, tới giờ đã đổi hơn mấy màu khác nhau.”

Tiểu nhị đuôi dài không biết loại thiểm điện này tên là khiển điện thuật, là pháp thuật cơ bản nhất mà mỗi long tộc đều phải tu luyện, tuy rằng cơ bản, nhưng thành tựu của mỗi người lại khác nhau, trước mắt trong long tộc, có thể sử dụng thất sắc khiển điện thuật chỉ có lác đác hơn mười người, trong đó đương nhiên gồm cả Long Mặc, còn Long Triển có thể sử dụng thiểm điện với thập nhị sắc, là trình độ tối cao trong khiển điện thuật.

“Ân.” Nghiễn Thai khe khẽ đáp lại một tiếng, Long Mặc cùng Ma Phong bắt đầu chậm chậm di động thân thể, chứng tỏ cuộc chiến của họ đã lên đến hồi kịch liệt, càng thêm lo lắng, cũng không còn lòng dạ nào tán dóc tiếp với tiểu nhị. Mà tiểu nhị đuôi dài cũng không biết vì sao, trên mặt lại lộ ra thần sắc thập phần khẩn trương, miệng thì không ngừng thì thào: “Đừng động, đừng động a, tiền lương của ta.....”

Thành linh, Ma Phong cùng Long Mặc đồng thời bay lên không, mang theo thanh binh khí hình thù kỳ quái cùng phi kiếm của Long Mặc ra khỏi vỏ, tiểu nhị đuôi dài rốt cục nhìn không được hết thảy một tiếng, té ngã xuống đất, gào khóc: “Động, họ động, tiêu rồi, này không biết muốn đập hư bao nhiêu cái bàn, tiền lương tháng này của ta a, không biết đủ bồi thường không nữa, ô ô ô, lão bản a, chuyện không liên quan tới ta a.....”

“Người làm gì thế a? Đừng gào khóc.”

Nghiễn Thai bị tiếng gào khóc của tiểu nhị làm hơi tâm phiền ý loạn, chợt nghe một tiếng sấm dội trên đầu, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cơn sóng từ tay Long Mặc cuồng mãnh tuôn ra, trên tay kia thì phi kiếm Điện Hoa lượn lờ, hiệp cùng tiếng sấm thẳng hướng Ma Phong, đang cùng thanh binh khí hình thù kỳ quái của Ma Phong đụng độ nhau, hai người thúc dục ý niệm, chỉ huy binh khí chiến đấu với nhau, nhất thời, tiếng sấm nổ oanh chấn, cả tòa tửu lâu đều dưới tiếng động long trời lở đất này mà lắc lư.

“Trời ơi, mấy người không nên quá phận a, lại còn dùng sấm? Nếu tửu lâu sụp, bán ta cũng không bồi thường nổi a.” Tiểu nhị đuôi dài gào khóc, mà Nghiễn Thai tới cuối cùng cũng minh bạch ý tứ trong lời nói ban nãy của nó, lo lắng nhìn hai người đang càn đấu càn sung ở trên không: “Này, hai người cẩn thận chút a, đừng làm hư bàn ghế tửu lâu người ta, nếu không phải bồi thường đó, đừng để đuôi dài vô tội bị liên lụy a.”

Long Mặc đang tập trung ý chí chiến đấu cùng Ma Phong nửa suất nữa cùng té nhào xuống đất, không thể ngờ vào thời khắc này, Nghiễn Thai còn có thể lo lắng cho tiểu nhị cùng bàn ghế. Một phút phân tâm, thế công liền trì hoãn.

Tiểu nhị lẳng lẳng nhìn cột nước giữa không trung, bỗng nhiên gào lên: “Trời ạ, thủy tộc, các người là người của thủy tộc long giới. Ma Phong điện hạ, ngài muốn tìm tên hải xà kia, vừa hay có thể hỏi họ a.”

Mặc kệ có thể sẽ đắc tội khách nhân hay không, việc cấp bách hiện thời, khiến họ ngừng tay mới là quan trọng nhất, dù sao tên hải xà kia cũng không có quan hệ thân thích bằng hữu gì với mình, thời điểm thiết yếu bán đứng một chút cũng chẳng vấn đề gì.

Một câu bưng tỉnh người trong mộng. Nãy giờ chỉ lo chiến đấu cùng đoạt cánh đen, khiến Ma Phong nhất thời sao nhãng quan hệ giữa thủy tộc Nhiếp Chiêu. Nhưng lúc này mới nghe thấy tiểu nhị nhắc nhở, Long Mặc phía đối diện thế công không hề suy giảm, nếu hấn tùy tiện ngừng tay, chỉ sợ đạo sấm kia có thể đục trên người mình cái lỗ thối.

Long Mặc cũng ngó ra, không ngờ tới Phong đại nhân trong miệng ma thú chính là ma tộc trước mắt này, nghĩ đi nghĩ lại cũng không sai biệt lắm, tiểu nhị gọi hấn là điện hạ, trên của hấn lại là Phong, đích xác phù hợp với thân phận từ miệng ma thú. Nhưng lúc này Ma Phong thế công không hề suy giảm, y cũng không dám ngừng tay, kỳ thật thực lực của y vẫn dưới cơ Ma Phong, suy cho cùng tuổi còn rất trẻ. Chỉ là y vào khí tức cường đại của long tộc cùng với phi kiếm lợi hại lão cha tặng cho, mới có thể nhất thời đấu ngang cơ, nếu cứ tiếp tục đánh, y thua là không cần phải nghĩ ngờ.

Ngay vào thời khắc giằng co không xong, chợt nghe một tiếng quát giận êm tai truyền đến: “Ngừng lại hết cho ta, ai dám ngay tại kinh thành của ma tộc giương oai hã?” Thuận theo tiếng nói, một bóng đen khổng lồ từ ngoài cửa sổ phi thân vào, nhất thời phá nát cửa sổ trên lầu, thậm chí đến cả vách tường hai bên cũng hiển hiện một khe nứt.

Tiểu nhị đuôi dài đau lòng hét thảm một tiếng, chỉ thiếu điều chưa ngắt đi thôi, mà Long Mặc cùng Ma Phong cũng vì tiếng quát giận này đồng thời ngừng tay.

Nghiễn Thai thì từ từ đứng dậy, ngơ ngác nhìn bạch tuộc cự đại đứng trên bàn..... Bạch tuộc, đứng, chính là bạch tuộc, tuy rằng hơi quá cự đại, nhưng giác hút nổi rõ trên tám cái chân dài hút chặt trên bàn trên cột cùng vách tường vân vân nói chung là tất cả những thứ có thể bám được, lực hút lớn nhường kia, vậy mà chống đỡ cái đầu bự đó còn thấy hơi khó khăn, trừ bạch tuộc ra, không còn sinh vật nào khác nữa.

“Chương..... Chương Du?” Nghiễn Thai lẩm bẩm bật thốt lên, quả thật không thể tưởng nổi mà, tới ma giới mười mấy năm, nguyên hình của Chương Du thế nhưng so với khi còn ở long giới lớn hơn gấp bội lần. Ngẩng đầu nhìn lên, hần hơi chút lo lắng cho nóc nhà của lầu, không biết có thể bị Chương Du đội thành lỗ thủng hay không nữa.

Hoàn toàn có thể dùng đỉnh thiên lập địa để hình dung đại bạch tuộc đang đặc ý đào dạt quan sát dưới thân hần có vài người có vẻ rất nhỏ bé, cũng chỉ vào thời điểm này, mới có thể thỏa mãn lòng tự trọng của hần thôi. Hần nhìn về phía Nghiễn Thai, nghiêng đầu, thế là nóc nhà lầu ngay lập tức phát ra một tràng tiếng ma sát khiến người ta răng tê buốt.

“Người là ai? Lại biết ta? Di, trên người người hình như có khí tức của long tộc.”

Chương Du nhìn Nghiễn Thai, rồi mắt chuyển hướng qua Long Mặc, mắt bạch tuộc của hần đột nhiên trũng lớn, một chân bạch tuộc thiết dài cũng đập dừ dội: “Trời a, người cùng Long Triển diện mạo giống nhau, người là thân thích của y sao? Kỳ quái, chưa từng nghe qua y có người thân cận nào nha, y cũng không có huynh đệ tỷ muội, hần cũng không có chất tử ngoại sanh nhỉ?”

Hai cái bàn dưới cơn chấn động dừ dội của cái chân vỡ thành mấy mảnh. Tiểu nhị đuôi dài đau lòng mắt trợn ngược lập tức hôn mê bất tỉnh. Long Mặc nhìn chằm chằm thân hình cự đại của Chương Du, quay đầu nhìn về phía Nghiễn Thai: “Hần chính là Chương Du? Không đúng nha, ta nhớ rõ lúc ta và người dạo chơi đến nhà cũ của hần, huyết động kia rõ ràng không lớn, sao có thể chứa nổi hần chứ?”

“Hoàng tẩu, người có thể khôi phục lại hình người rồi hãy nói không?” Ma Phong cũng nhin không được mở miệng, hình người của hoàng tẩu quả thật là nhỏ nhắn phiêu lượng người gặp người yêu, nhưng khi biến về nguyên hình, khiến người chịu không thấu, hần lại khẳng khẳng thích hờ ra là khôi phục nguyên hình ngay, cũng không biết đại ca tới giờ là làm sao chịu thấu lý thú tệ hại này của hần nữa.

“A, các người quả nhiên biết ta, các người..... Các người rốt cục là ai?” Chương Du kích động nhảy khỏi bàn cột cùng tường này giờ bám lấy, tám cái chân mập mạp của hần mỗi cái động tí, lầu đã muốn rung rồi rung, hơn nữa động tác của hần cũng thập phần chậm chạp, cùng biểu tình mừng rỡ như điên của hần thập phần không hợp, nhìn qua không giống như đang nghênh đón, trái lại như muốn tiến tới cùng Long Mặc Nghiễn Thai quyết đấu.

4. Chương 4

Ma Phong lại quay đầu đi, đối với hoàng tẩu khác người này, hần đã sớm rõ tính cách cùng khuyết điểm đếm không xuể của đối phương. Nhưng thời khắc này, hần vẫn rất muốn hét thật to: “Ta không biết hần, ta cùng hần không có quan hệ.”

Thật là, nào có người còn chưa biết đối phương là ai thì đã liều mạng nhào qua a, lỗ đầu ngày nào đó gặp phải thích khách muốn giết hần, có phải chỉ cần nói một câu “Chương Du, ta biết người.” hay không nữa. Bỗng hoàng tẩu này sẽ tự dâng thân để cho người ta chém giết sao?

“Chương Du, người không nhận ra ta sao? Ta là Nghiễn Thai a, thanh phi kiếm của Như Mặc đó, chẳng qua hiện giờ ta hóa thành hình người. Đúng rồi, còn có y, người đồ ngọc này, nghĩ tới chất tử ngoại sanh của Long Triển, vậy sao lại không nghĩ tới y có một người nhi tử chứ? Y là Long Mặc, nhi tử của Long Triển

cùng Như Mặc, Nhiếp Chiêu không nói với người sao?” Tha hương gặp cố tri, Nghiễn Thai cũng thập phần kích động, tuy rằng quan hệ của hắn cùng Chương Du, thật sự xưng không tới cố tri gì đó.

Chương Du nâng một cái chân thật lớn lên, dùng đầu chân bạch tuộc gãi gãi cái đầu cự đại của mình, mẹ hoặc khó hiểu nhìn Nghiễn Thai, lẩm bẩm nói: “Người là Nghiễn Thai? Là chuôi phi kiếm kia? Điều này sao có thể chứ? Phi kiếm có thể hóa thành hình người sao?”

Hắn bất chợt trừng to hai mắt, lớn tiếng quát: “Hừ, người đừng tưởng ta ngốc rồi dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa ta, Khác nói, phương pháp hóa xuẩn bồn vi tinh minh chính là không được dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai. Hừ, ta biết Long Triển có nhi tử, nhưng nhi tử y sao có thể đến ma giới chứ, dù muốn ôn chuyện xưa, thì hắn là y cùng Như Mặc tới.”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai còn có Ma Phong trên trán đầy hắc tuyến, mắt thấy chương ngư tinh đang ở đằng đó dương dương tự đắc, hình như cuối cùng còn vì bản thân thông minh mà một phen đắc chí. Nghiễn Thai giận đến suýt hộc máu, chỉ vào Chương Du mắng: “Người đồ ngốc này, người nên tin thì không tin, người không nên tin thì tùy tiện tin, còn hóa xuẩn bồn vi tinh minh gì đó, rõ ràng là hóa xuẩn bồn vi canh xuẩn bồn mà.”

Chương ngư tinh giận dữ, tám cái chân luân phiên đập lên mặt đất, la hét: “Dám nói ta ngốc, người có biết phu quân ta là ai không hả? Hừ, ta sẽ bảo y tới trừng trị các người.....”

Long Mặc dở khóc dở cười nhìn Chương Du, thầm nghĩ chương ngư tinh này cũng đáng thất vọng quá đi, có chuyện không nghĩ tới tự mình giải quyết, lại nghĩ tới muốn lôi một ma tộc tới làm viện binh, thật sự còn đâu là mặt mũi thủy tộc nữa, lão cha ta trước đây vì sao lại cùng hắn kết bằng hữu chứ. Mà Ma Phong đứng bên kia lại lần nữa bắt đầu cảm thán ánh mắt của ca ca không phải là kém bình thường.

Chợt nghe Nghiễn Thai cười ha hả nói: “Tìm Ma Khác làm gì? Người đã lớn đến thế này, thực lực chung quy lại không tăng chút nào sao? Năm đó chúng ta cùng mt đại chiến, sức chiến đấu của người cũng không tính là kém cỏi, bây giờ đã qua mười mấy năm, ta cũng đã hóa thành hình người, tiểu liễu diệp phiến đao kia của người cũng có thể biến thành đại khảm đao rồi nhỉ?”

Nghiễn Thai vừa nói ra những lời này, Chương Du liền ngậy ngẩn cả người. Tuy rằng hình thể hắn lớn, nhưng sau khi biến thành hình người lại nhỏ nhắn thanh tú không gì sánh bằng, pháp bảo luyện chế cùng binh khí cũng cực kỳ mất mặt, toàn là tiểu liễu diệp đao, căn bản không thể làm vũ khí, chỉ có thể miễn cưỡng xem như ám khí. Vậy nên hắn luôn xem đó là nỗi sỉ nhục, thích lấy thân hình nguyên hình khổng lồ áp bách người, cũng chưa từng chịu xuất ra vũ khí trước mặt người khác.

Đây có thể nói là bí mật duy nhất của hắn, chỉ có Long Triển Như Mặc Nhiếp Chiêu hiện tại thì có Ma Khác cùng mấy hoàng tử khác biết chuyện.

Hiện tại Nghiễn Thai mở miệng đã nói ra, hơn nữa diện mạo của Long Mặc quả thực rất giống Long Triển, nên chương ngư tinh không khỏi có hơi tin, đưa đầu về phía trước thăm dò, bán tín bán nghi nói: “Người thật sự là Nghiễn Thai? Phi kiếm của Như Mặc sao? Trời a, người thể nhưng có thể hóa thành hình người thật? Điều này rất khó tin nha. Ta còn tưởng gia khỏa Nhiếp Chiêu kia thuận miệng gạt ta nữa chứ, ân, bất quá lúc trước người đã có thể nói chuyện, lại còn tính hài tử nữa, nên biến thành hình người hắn cũng không kỳ quái nga.”

Hắn nói tới đây, bất chợt ra sức thở dốc, cái đầu cự đại vốn màu trắng ánh xanh cũng dần dần đỏ lừ. Long Mặc cùng Nghiễn Thai giật nảy mình, nhìn nhau, Nghiễn Thai liền chuyển hướng Ma Phong nói: “Này, Chương Du tốt xấu cũng là một yêu tinh, ở long giới của chúng ta vẫn rất tốt, sao tới ma tộc của mấy người, lại mắc chứng bệnh suyễn, có phải do mấy người thường hay ngược đãi hắn không?”

Ma Phong đảo đảo mắt, cười lạnh nói: “Trong lòng ta, quả thật chỉ hận không thể đem hắn nấu lên ăn thôi, đỡ phải mất mặt khắp ma giới. Nhưng cũng phải được đại ca tình sâu như biển của ta chịu gạt đầu a, càng ngày càng sùng đến vô pháp vô thiên, trên dưới ma giới nào có ai dám đối tâm can bảo bối của y động thủ chứ. Các người đừng hiểu lầm, cũng không phải hắn bị suyễn, là vì hắn nhất định muốn dùng nguyên hình hiện thân, nơi này là ma giới, không phải đại hải, nên pháp lực của hắn chỉ đủ để duy trì hơi thở trong chốc lát, tiếp tục kéo dài, hắn tự nhiên không thở nổi, biến thành người là được rồi.”

Ma Phong vừa dứt lời, chợt nghe Chương Du hô to một tiếng, tiếp đó một tiếng “!” vang lên, một làn khói trắng xuất hiện, rồi nơi mới nãy một bạch tuột cự đại đang đứng, hiện ra một tiểu mỹ nhân thướt thướt tha tha, thân hình xinh xắn hoạt bát chỉ cao tới cằm Nghiễn Thai, gương mặt tinh xảo thanh tú tràn đầy vẻ ảo não.

Dạng tương phản thị giác cực lớn này, đừng nói Long Mặc cùng Nghiễn Thai, đến cả Ma Phong nhìn đến quen rồi cũng có phần không thích ứng được, mắt không ngừng trợn trắng, rồi lại tức giận hỏi: “Hoàng tẩu, người lại lên trốn ra ngoài sao? Bằng không đại ca ta sao lại không ở cạnh người?”

Lời còn chưa dứt, đã nghe Chương Du tức giận lầm bầm nói: “Lén trốn ra? Ta có bản lĩnh này sao? Người đừng cùng Khác hòa nhau lừa ta, khi ta không biết gì sao, mỗi lần ta ra ngoài, không biết bao nhiêu ảnh vệ ngầm bám theo?”

Hắn nói tới đây, liền bữu môi đỏ tươi biểu đạt phần nộ của mình. Sau lại rất nhanh thay bằng khuôn mặt tươi cười, kéo tay Nghiễn Thai cùng Long Mặc nói: “Bây giờ xem ra, quả nhiên là cổ giao, thật hay quá, ta còn đang buồn Nhiếp Chiêu đi rồi, sẽ không có người gia hương bồi mình, giờ các người chịu đến, ta quả thật rất cao hứng.”

Ma Phong oán giận nhìn Chương Du rồi thoáng liếc qua Nghiễn Thai, chuyện tới nước này, hắn cũng biết đôi cánh cực phẩm kia không tới phiên mình tranh giành. Vậy nên trong cơn giận, quay người liền bỏ đi, vì dùng pháp thuật vượt thời không, nên chớp mắt đã không thấy bóng dáng, Long Mặc muốn gọi hắn lại đã thì đã không kịp.

5. Chương 5

Sau đó Nghiễn Thai cùng Long Mặc cũng chẳng còn tâm tư dùng bữa, Nghiễn Thai từ tay Long Mặc lấy ra ít kim tệ bồi thường cho tiểu nhị đuôi dài, khiến nó cảm động không ngừng gập người thi lễ.

Tiếp đó hai người dưới sự dẫn dắt của Chương Du ra tới phố phường của ma đô, nghe nói gần đây Ma Phong thập phần táo bạo, nên Ma Khác vẫn luôn hạn chế hắn ở trong ma cung, không cho phép hắn đi nơi khác. Dù sao ma giới cũng chia thành mấy chủng tộc, một khi để hắn gây chuyện thị phi chọc tới trên đầu ma tộc khác, đến lúc đó cục diện rối rắm sẽ không dễ dàn xếp.

Liền vì vậy, nên Long Mặc cùng Nghiễn Thai thập phần cao hứng, mục đích họ đến ma giới chính là tìm Ma Phong, hiện thời Ma Phong nếu đang ở trong ma cung, thời gian tìm kiếm xem như giảm bớt, quan trọng nhất là, họ tin tưởng, Ma Phong bây giờ nhất định cũng rất muốn tìm họ nói chuyện, vừa rồi sở dĩ bỏ đi, chỉ do thật sự nhìn không vô bốn chương ngư tinh này sở vì sở tác mà thôi.

Ma vương từ lúc được cứu về từ long tộc, lão gia tử bị nhốt bao nhiêu năm liền thuận tiện đi du sơn ngoạn thủy, thế phải bù lại quãng thời gian bị mất tự do. Nên sự vụ trong ma tộc, vẫn do Ma Khác xử lý, chẳng qua vì hiếu kính với lão cha, nên hắn vẫn chưa chịu kế nhiệm vương vị, vẫn chỉ là danh hiệu thái tử, xử lý chính vụ của cố quân vương mới có quyền.

Ma Khác cùng Nghiễn Thai xem như đã từng gặp qua một lần, năm đó tại trong trận chiến, y đối với chuỗi phi kiếm linh tính kỳ dị này của Như Mặc quả thực tràn đầy hiếu kỳ cùng ước ao, giờ lại nghe Ma Phong báo cáo nói Nghiễn Thai đã hóa thành hình người, hơn nữa cùng Long Mặc tới ma giới, không khỏi thập phần cao hứng, cảm thán nói: “Tốt quá rồi, từ lúc Nhiếp Chiêu đi, ta vẫn nghĩ tới chuyện bồi Tiểu Du về Đông Hải long giới một chuyến, tìm Long Triển tới nhờ mấy thủy tộc tới đây bồi hắn, nhưng vì bận rộn, nên vẫn chưa thu xếp được thời gian, bây giờ cơ nhiên là nhi tử của y cùng Như Mặc tới đây.”

Nghe thấy những lời này Ma Phong khinh thường bữu môi, rất muốn nhắc nhở đại ca nhà mình một chút, con bốn chương ngư tinh kia dưới tình cảnh chẳng ai bồi, rõ ràng cũng chơi phi thường vui. Bất quá ngẫm lại đại ca nhà mình hề nói đến hoàng tẩu thì chỉ số thông minh biến thành số âm, hắn vẫn nên sáng suốt lựa chọn ngậm miệng thì hơn.

Thản nhiên nói một tiếng cáo lui, hắn đang định rút lui. Long Mặc cùng Nghiễn Thai sao? Tốt lắm, mình vừa nãy cũng muốn từ chúng tìm ra tung tích của con hải xà giáo hoạt kia, bất quá bây giờ nếu đại ca muốn

chiêu đãi chúng, chuyện này hãy cứ thư thả về sau rồi tính vậy, dù sao cũng đã chờ lâu rồi, chờ thêm chút nữa cũng chẳng sao, tuy trên thực tế, tìm hắc đầu đã sắp nổ tung.

“Phong, Long Mặc cùng Nghiễn Thai tới đây, người đừng giống như trước khi dễ Nhiếp Chiêu, không được mấy ngày lại khi dễ người ta chạy mất.” Ma Khác ở phía sau dặn dò một tiếng, Ma Phong lại chỉ trợn trắng mắt, cầu nhàu mấy câu: “Ta khi dễ Nhiếp Chiêu sao? Không có chứ?” Nói xong liền bước ra khỏi ma cung.

“Ai~, hải xà giáo hoạt khôn khéo như vậy, trước nay chỉ tới phiên y khi dễ người khác, nên không phải do người khi dễ y quá lợi hại, y sao lại phải chạy không thấy bóng dáng chứ?”

Ma Khác cười lắc lắc đầu, tình cảm của dị mẫu đệ đệ này, trong lòng y rõ như gương, chẳng qua thứ tình cảm này, thì phải dựa vào mình tự lĩnh ngộ, người khác nhiều lời giác ngộ, vẫn ngộ không ra thì chỉ trách duyên phận chưa tới, nhất là đối với Ma Phong gia khóa cổ chấp này, nếu hắc không tự mình thừa nhận tâm ý, người khác quả thực là bó tay không biện pháp.

Ma Khác cứ vậy ôm tâm tình vui sướng ở trong thư phòng chờ a chờ chờ a chờ, chờ một hơi tới tận lúc thái dương xuống trời tây nguyệt lượng lên trời đông, đang lúc y hoài nghi ba người kia có phải lúc ở trên đường bị ai lừa bán rồi không, cuối cùng vệ binh chạy tới thông báo thái tử phi đã về, mà còn dẫn theo hai khách nhân.

Không thể trách Ma Khác tồn tại hoài nghi như vậy, dù sao chương ngư tình nhà mình gốc tới nước nào bản thân y hiểu rõ. Hơn nữa Chương Du còn là một lộ si, tuy nói đã nhiều năm như thế, cố gắng của ma cung xuyên suốt một đường với đường lớn phía trước hắc không còn lạc đường nữa, nhưng khó bảo đảm dưới kích động cuồng hỉ, có thể đi trật đường thẳng hay không.

Mà Nghiễn Thai là phi kiếm của Như Mặc, chỉ sợ cũng thông minh không đến đâu, còn như Long Mặc, tuy nó là nhi tử của Long Triển, chắc hẳn có được huyết mạch cường đại cùng trí tuệ của long tộc, nhưng không thể phủ nhận, nó cũng có một nửa huyết thống của Như Mặc, cho nên long này xác suất thông minh và xác suất ngu ngốc là ngang nhau, sao không khiến Ma Khác lo lắng được chứ.

Nhưng giờ tốt rồi, ái nhân cuối cùng cũng đã về, ma thái tử điện hạ vui sướng đích thân ra ngoài nghênh đón. Không đơn giản chỉ là biểu đạt tình yêu cùng sủng nịch đối với ái nhân, thật sự là vì mấy năm gần đây ma tộc cùng long giới xem như hữu hảo tới lui, mâu dịch không ngừng, vậy nên nhi tử của long thái tử tới ma giới, mặc dù không phải hữu hảo viếng thăm chính thức, theo lý y cũng nên biểu hiện chút ít lễ độ.

Rất nhanh, ma thái tử điện hạ vui sướng bước nhanh cước bộ xuống tới cầu thang thì khựng lại, tươi cười trên mặt cũng nháy mắt đông lại, miệng mở lớn cùng hai mắt trừng to biểu đạt trọn vẹn kinh ngạc của y.

Không nói gì nhìn hai tòa núi nhỏ từ đủ loại vật phẩm tạo thành đang từ từ di chuyển trên bậc thang, người sau núi nhỏ đã hoàn toàn bị che mất, chỉ lộ ra hai cái chân thon dài xinh đẹp đang gian nan di chuyển. Ma Khác đáng thương nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt, xác định mình không nhìn lầm. Y khê cứng ngắt xoay xoay cổ, nhìn về phía thanh niên anh tuấn đang nhàn nhã tiêu sái phía bên kia, chỉ dựa vào khí độ cùng tướng mạo của đối phương, y liền kết luận người thanh niên này hẳn là nhi tử của Long Triển.

“Khác.....” Đi thẳng tới bên cạnh Ma Khác, Chương Du cuối cùng mới phát hiện ái nhân, vui sướng gọi một tiếng, núi nhỏ chất trên tay hắc nháy mắt rút lằm rằm trên đất, sau đó chương ngư tình uốn éo vòng eo như rần nước của mình tiến lên quần lấy, thì ào ào oán giận nói: “Nặng quá a, mấy thứ này đều quá nặng, mệt chết người ta, đều tại người hết, bình thường cũng không chịu theo người ta dạo phố, hôm nay cùng Nghiễn Thai đi dạo, ta mới phát hiện, nguyên lai ma giới còn nhiều thứ hảo ngoạn đến thế.”

“Àn, còn có một nửa là của long giới chúng ta.” Từ phía sau một tòa núi nhỏ khác truyền đến tiếng thở hổn hển, Ma Khác theo hướng tiếng đó nhìn lại, thì nhìn thấy một khuôn mặt đỏ bừng bị mồ hôi thấm ướt nghiêng đầu nhìn về phía này, bình tâm suy xét, khuôn mặt này chỉ có thể xem như thanh tú, cũng không xuất sắc, nhưng vì đôi mắt trong suốt linh động kia, cùng khuôn mặt đỏ bừng như trát son, liền tăng thêm cho hắc một tia hương vị mỹ hoặc thanh thuần.

“Đây..... Đây là sao vậy?” Khóe miệng Ma Khác không nhịn được giật giật, y thề nghe được tiếng học máu của đám thị vệ đứng ở hai bên. Ai~, xem ra định lực của đám thị vệ này vẫn cần phải tăng cường thêm, bất quá cũng phải bội phục ái nhân chương ngư tình nhà mình, cứ vào lúc người cho là hắc đã ngốc tới cực điểm, hắc sẽ luôn dùng một sự kiện nào đó nói cho người biết rằng: ngốc vô bờ bến.

6. Chương 6

“Mua đồ a.” Chương Du thực đương nhiên trả lời, rồi mới thở hồng hộc nói: “Ây, tu vi của ta còn cần phải nâng cao, xách nhiều đây đồ mà đã thấy mệt rồi, hay là, đồ của ma giới nặng hơn? Thật kỳ quái, trước đây tại sao ta lại không phát giác chứ? Chẳng lẽ vì có người bên cạnh sao? Khác.”

Đối với vấn đề này, Ma Khác vỗ vỗ trán, không biết nên trả lời thế nào mới tốt đây, vì đáp án rất có thể sẽ làm tổn thương lòng tự trọng cường liệt của ái nhân. Bất quá dưới sự truy vấn của Chương Du, y vẫn phải bắt đắc dĩ hồi đáp: “Người bạch tộc ngốc a, trước đây người không thấy mệt, là vì khi mua đồ ta đều nhắc nhở người bỏ vào trong vòng tay trữ vật a.”

Vòng tay trữ vật chính là như một loại pháp bảo do tu giả tu luyện ra, không gian bên trong rất lớn, pháp bảo trữ vật luyện ra có thể chứa rất nhiều đồ vật. Đương nhiên, Chương Du là luyện không ra loại pháp bảo thượng đẳng này, nhưng ai biểu ái nhân của hắn lợi hại a, Ma Khác từ sau khi biết đặc tính thích chơi thích ăn của ái nhân, liền cố ý luyện ra một vòng tay trữ vật thượng đẳng cho hắn mang trên tay.

“A, vòng tay?” Chương Du mắt chớp a chớp, bỗng nhiên nhớ tới hóa ra mình có vòng tay trữ vật, hắn phùng miệng, liền chết trờng mắt nhìn đồng đồ trên mặt đất một lát, rồi mới ngồi xổm xuống, quét hết tất cả mọi thứ vào trong vòng tay, chỉ thấy vài tia sáng nhàn nhạt chợt lóe, tất cả đồ đạc đều biến mất trong vòng tay.

“A a a.....” Chương ngư tinh phần nộ la hét: “Khác, tại sao hôm nay ta lại không nghĩ tới? Trước đây lúc người ở bên cạnh, sao ta cũng đâu có quên?”

Vì lúc đó ảnh vệ sẽ xuất hiện nhắc nhở người. Ma Khác lạng lẽ trả lời trong lòng.

Y hiểu các ảnh vệ là vì hôm nay có ngoại nhân bên cạnh Chương Du, nên mới trờ mắt nhìn hắn ngốc tới cỡ này cũng không hiện thân. Mà đáp án này, cũng không thể nói ra khỏi miệng được, bằng không đám thị vệ tứ phía của ma điện chỉ sợ sẽ không thể tiếp tục bảo trì được dáng vẻ chỉnh tề này.

“A, đến đến đến, để ta giới thiệu với người, Khác, đây là nhi tử của Long Triển cùng Như Mặc —— Long Mặc, còn vị này, hắc hắc, Khác, người đoán thử xem hắn là là ai? Người khẳng định không thể ngờ tới. Nghiễn Thai, người thả đồng đồ đó xuống đi, đến đây rồi cũng không thể nào mất đâu, để Khác hảo hảo nhìn hình dạng của người, ha hã, người an tâm, y nhìn thấy người cũng không nhận ra đâu.”

Nghiễn Thai cũng đã mệt muốn chết rồi, hắn vừa định thả đồ đạc xuống dưới đất, thì thấy Long Mặc ở một bên đuổi bàn tay qua, nháy mắt một tia sáng tím lóe lên, toàn bộ đồ đạc tiến vào trong một cái nhẫn trên tay y.

Nghiễn Thai kinh ngạc nhìn Long Mặc, giận dữ hỏi: “Nguyên lai người cũng có nhẫn trữ vật, vậy sao người không nói với ta một tiếng? Hại ta y như trâu ngựa ôm nhiều đồ thế này đi cả nửa ngày trời.”

Long Mặc thở dài, lắc lắc đầu nói: “Nghiễn Thai a Nghiễn Thai, người cùng ta bên nhau đã bao nhiêu năm? Như hình với bóng sớm chiều có nhau, bao nhiêu đồ đều đựng trong nhẫn trữ vật này của ta, người không biết sao? Giờ là tự người nguyện ý bởi Chương Du ôm nhiều đồ như vậy, vứt ta qua một bên, ta sao nhẫn tâm phá vỡ hững chí của các người chứ.”

Thời điểm Nghiễn Thai còn đang chất vấn Long Mặc, Chương Du đã hết sức phấn khởi kéo tay áo Ma Khác liên thanh hỏi: “Khác, người đoán a người đoán a, người đoán thử xem hắn là ai a? Hắc hắc, đoán không ra chứ gì? Hừ, còn suốt ngày nói bản thân thông minh biết bao, thực chất cũng chẳng thông minh a, người đến cả điều này cũng không đoán ra.....”

“Long Mặc, Nghiễn Thai, chúng ta vào trong rồi nói tiếp.” Ma Khác thật sự không đành lòng để ái nhân ở đây tiếp tục mất mặt. Huống hồ đám thị vệ cũng sắp chống đỡ không nổi nữa.

Một Chương Du không đủ, giờ đến cả Nghiễn Thai cũng một bộ bồn bồn, cũng chẳng biết Đông Hải long giới kia có phải gặp đông đất hay không, nên phong thủy gì đó bị phá hủy, mới có thể sản sinh toàn ngu ngốc.

“A a a..... Người..... Người sao biết hắn à Nghiễn Thai? Là ai nói với người?” Chương Du mắt trờng to, không dám tin nhìn ái nhân: “Khác, người luyện thành thần công Cửu thiên thập địa rồi sao? Nếu không sao có thể tiên tri được? Trời ơi.....”

“Là người tự mình gọi.” Ma Khác tha Chương Du vào trong điện, trong không khí còn lưu lại thanh âm tự vấn của Chương Du: “Ta gọi sao? Ta gọi lúc nào chứ? Ta mà lại phạm vào sai lầm thấp kém như thế sao?”

Ở trong tấm cung của Chương Du nghỉ ngơi chốc lát, rửa sạch phong trần dọc đường, tiệc rượu thịnh soạn ở đằng trước đã được chuẩn bị sẵn sàng. Chương Du kích động tiến vào, kéo tay Nghiễn Thai đi ra ngoài.

Trong đình viện có một làn hương thoảng thoảng lưu động, Nghiễn Thai đi theo mùi hương, thì thấy một đóa hoa xinh đẹp đến cực điểm, hần kinh hỉ chạy lại, hét lớn: “Hoa đẹp quá a, đài hoa lớn vậy a, Chương Du, đây là hoa gì?”

“Là hoa hoan hỉ, nó..... cũng không có tác dụng gì đâu, chỉ..... chỉ là nhìn..... hay hay, đi thôi, đi dùng cơm.” Chương Du vội vàng kéo Nghiễn Thai đi ra ngoài, nếu Nghiễn Thai đủ tinh tế, sẽ phát hiện mặt Chương Du đã đỏ bừng.

Nhi tử của cố giao tới, hiển nhiên không thể sơ suất, Ma Khác cùng Chương Du tiếp Long Mặc cùng Nghiễn Thai nhập tiệc, mấy người thoải mái trò chuyện với nhau sôi nổi vô cùng. Ma Khác liền cười nói: “Mấy khi đi được một chuyến, cứ ở lại vài ngày, ở trong ma cung hảo hảo chơi, từ lúc mừng Long Mặc một trăm này, ta cùng Long Triển Như Mặc cũng chưa từng gặp lại nhau, hôm nay gặp các người, cảnh tượng xưa kia như rõ mồn một trước mắt, quả thật khiến người cao hứng.”

“Ngụy quân tử, có tình cảnh gì đáng giá rõ mồn một trước mắt a? Ngoại trừ ngày ký hiệp ước cùng một trăm ngày kia ra, người cùng Long Triển phần lớn thời gian đều là đánh nhau suốt mà? Có gì đáng để cao hứng chứ?”

Chương Du không chút khách khí nhét nguyên con bồ câu bự vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhai nhai, động tác yêu cầu độ khó cao này khiến Nghiễn Thai nhìn không chớp mắt, không ngừng suy tính công phu này cần bao nhiêu năm, mới có thể luyện thành.

Sắc mặt của Ma Khác chẳng mấy may biến đổi, có thể thấy ngày thường bị ái nhân tạt nước tới tạt thành quen.

“Chương Du..... Cuộc sống ở đây của hần có tốt không? Cha nương ta vẫn thường hay nhắc tới hần.” Ma Khác không thêm để ý, Long Mặc ngược lại hơi ngượng ngùng, thầm nghĩ chương ngư tình a, tốt xấu gì người cũng được coi như thay Đông Hải tới đây hòa thân, ở trên bàn cơm cũng nên chừa cho lão công ma tộc thái tử chút mặt mũi được không hả? Thật là, ta còn nhiều ít nghe không vô, thật không biết Ma Khác làm sao chịu nổi người.

Thật chất câu nói này ở trình độ thượng đẳng tương đương chỉ là lời thừa thãi, nếu cuộc sống của Chương Du không tốt, sẽ ở lại đây suốt mười mấy năm qua sao? Ngoại trừ quay về chương ngư gia tộc ra, hần hầu như chưa từng về long cung, tới nỗi mình từ sau một trăm ngày cũng chưa từng gặp lại hần. Chẳng qua là vì kiếm đề tài, mới có thể thuận miệng hỏi mà thôi.

“Uy, tiểu tử, tên Chương Du là người có thể gọi sao?” Chương Du lại cầm lấy một cái vú nướng, chu cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng dầu giương mắt bất mãn nhìn Long Mặc: “Người là nhi tử của Long Triển, chính là hậu bối của ta, sao có thể gọi thẳng tên ta chứ? Người phải gọi Chương Du thúc thúc, thúc thúc, hiểu chưa?”

Hần không hề hạ thấp giọng, Nghiễn Thai ngồi đối diện vừa mới uống hớp canh liền phun hết nước canh ra ngay. Còn may lúc ấy Nghiễn Thai đang cúi đầu, bằng không đầy bàn thức ăn phải dọn xuống đất hết rồi.

7. Chương 7

Nghiễn Thai ngẩng đầu, nhìn nhìn chương ngư tình lạnh lợi đáng yêu đang cầm bồ câu nhai, lại nhìn nhìn Long Mặc uy vũ suốt khí tựa như thiên thần hạ phàm đang ngồi cạnh mình, tương phản quá lớn với câu thúc thúc kia làm hần nảy sinh ớn lạnh. Thầm nghĩ chương ngư tình quả thật dám nói a, tiểu tử cuồng này gọi ta một tiếng ca ca còn không chịu, dựa vào hình tượng của người, mà muốn y gọi thúc thúc à.

“Người đừng ăn thịt hoài vậy, cũng nên ăn chút rau.” Ma Khác ôn nhu gấp hai miếng nấm hương bỏ vào chén của Chương Du, một bên quay qua cười với Long Mặc nói: “Cuộc sống ở ma giới của Tiểu Du tốt lắm,

không hề kém hơn so với cuộc sống ở Đông Hải, người quay về nói Long Triễn Như Mặc an tâm đi, ta từng nói sẽ bảo hộ hần sủng ái hần, ta quyết sẽ không nuốt lời.”

Long Mặc liếc mắt nhìn qua Chương Du đang ngồi đó cao giọng nói “Ta không ăn rau, không thích ăn, cho ta bồ câu, a, còn có cánh gà.....”, mồ hôi lạnh của y ngấm ra trán, thầm nghĩ cuộc sống này, không chỉ không tồi, căn bản là quá tốt nhỉ? Khó trách chương ngư tình đều vui đến quên cả trời đất. Bất quá ta nói, ma thái tử điện hạ, ngài sủng ái có cần hơi thái quá vậy không? Lão cha ta sủng nường ta, cũng bất quá là cách người sủng ái người thôi, nường ta khả ái biết bao chừng mực biết bao, này như hần.....

Vừa nghĩ tới đây, lại nghe Ma Khác cười trầm thấp hai tiếng, thản nhiên nói: “Đúng rồi, về còn phải thay ta cảm tạ Long Triễn, cảm tạ y ngày trước đồng ý gả Tiểu Du cho ta, nhiều năm rồi, ta vẫn muốn tự mình cùng y nói cậu cảm tạ, chẳng qua chính vụ bận rộn, nên ngoại trừ bởi Tiểu Du về chương ngư gia tộc ra, vẫn chưa đăng môn (viếng thăm)long cung, chờ ngày nào đó rảnh rỗi, ta ắt sẽ mang trọng lễ tự mình đăng môn nói lời cảm tạ.”

“Đăng môn..... Không cần đâu.....” Long Mặc khụ hai tiếng, thầm nghĩ người ngàn vạn lần đừng đăng môn, một hải xà đã khiến ta đau cả đầu, nay nếu thêm một chương ngư béo, hảo thôi, có thể nhìn cảnh nào nhiệt ở long cung chúng ta rồi.

Y đối Ma Khác lộ ra tươi cười chân thành: “Lòng cảm tạ của điện hạ, ta xin nhận thay cha nường, sau khi quay về ta cũng nhất định chuyển lời cho họ, điện hạ là vì chính vụ bận rộn, ma giới lại không thể một ngày không có chủ, những lễ nghi rườm rà này, cần gì phải để ý, chỉ cần người đối xử tốt với Chương Du, cho rằng thú hần không uống đời này, không phải cha ta cố ý hại người, vậy cũng đủ rồi.”

“Này, Tiểu Mặc, sao ta nghe lời người hình như có điểm không thích hợp a.” Chương ngư tình nghi hoặc dừng miệng đang cắn xé thịt bò, ánh mắt không tín nhiệm bắn về phía Long Mặc: Ân? Gì bảo là cho rằng thú hần không uống đời này, gì bảo là không phải cha ta cố ý hại người? Chẳng lẽ nó cảm thấy Ma Khác thú mình, thì uống phí đời này sao? Chẳng lẽ nó hoài nghi Ma Khác sẽ cho rằng thú mình là do Long Triễn cố ý hại y sao?

“Hừ, năm đó chính là Ma Khác tự mình cầu Long Triễn gả ta cho y, hơn nữa ta mới không hiềm lạ gì y, nếu không phải vì hạnh phúc của thiên thiên vạn vạn người của long tộc cùng ma tộc, ta sẽ không hi sinh bản thân tới ma giới, Tiểu Mặc người phải làm cho rõ a.”

Chương ngư tình hung hăng dùng đũa gõ gõ lên bàn, ngay sau đó, thấy sắc mặt ái nhân nhà mình biến đen, vội vàng chồm qua hôn một cái, hắc hắc cười nói: “Bất quá giờ thì không như xưa nữa, hiện tại là ta thật sự thích người a Khác, ta là vì người mới có thể ở lại đây.”

“Oa, ai nói chương ngư tình ngốc chứ? Hần..... Hần căn bản một chút cũng không hề ngốc nha.” Nghiễn Thai ở dưới bàn lôi kéo góc áo của Long Mặc, chỉ chỉ hai người đang thâm tình nhìn nhau cho y xem: “Người xem kìa hần lung lạc tâm tư bình tĩnh biết bao của Ma Khác, không được, ta về phải hỏi thăm Long Triễn, chương ngư tình năm đó, thật sự không phải phản trư ăn lão hổ chứ?”

“Ngô, nếu Ma Khác đối chương ngư tình trở về nguyên hình, cũng có thể lộ ra một bộ thâm tình chân thành như vậy, thì ta thật khâm phục y.”

Long Mặc nhớ tới bạch tuộc khổng lồ trong tửu lâu, có phần cảm khái, ngay lúc đó, y nghe chương ngư tình đắc ý nói: “Vậy người khâm phục đi, Khác đối với nguyên hình của ta, cũng tốt vậy đó, hơn nữa y chưa từng để tâm ta vào thời điểm nào thì trở về nguyên hình, không như những người khác, hừ.....”

Long Mặc thật sự rất muốn hỏi kể cả thời điểm trên giường, Ma Khác cũng không để tâm điều này sao? Bất quá rốt cục hần vẫn còn chút da mặt, tuy rằng rất ít.

Hướng hồ Ma Khác xem như cùng phụ thân ngang hàng trưởng bối, những câu này vẫn không nên hỏi ra miệng. Mắt thấy tình ý liên miên hoàn toàn dập dờn giữa hai người, về mặt kia ăn một miếng cơm thì có thể truyền cho nhau ba lần tình ý rồi, y cũng không phải không hiểu phong tình, thế nên gấp rút ăn mấy miếng cơm, rồi kéo Nghiễn Thai cáo từ ngay.

Cung điện Long Mặc cùng Nghiễn Thai nghỉ ngơi có ngự hoa viên nằm ở góc đông bắc, một khúc sân nho

nhỏ. Vào lúc Ma Khác chỉ vào thủy tinh cầu cho họ xem, Nghiễn Thai vừa liếc mắt đã hợp ý nơi này, vì thế còn bị chế nhạo một phen, nói không ngờ tới một thanh phi kiếm cũng hiểu phong minh nguyệt lãng tình hoài, tức tới nỗi Nghiễn Thai thiếu điều úp nguyên tô canh lên đầu y rồi.

Bất quá lúc này đi dạo trong ngự hoa viên xa hoa, cơn tức của Nghiễn Thai liền tiêu tan hết. Hoa viên này cùng hoa viên ở long giới thập phần bất đồng, hoa viên ở long giới tuy rằng đẹp, nhưng thập phần hùng vĩ, còn nơi này lại có vẻ thập phần kỳ ảo phiêu dật, khiến Nghiễn Thai thoáng chốc lại nhớ tới Vụ Ẩn Sơn, địa phương thanh tú nơi hần sinh ra.

“Long Mặc, người làm gì mà đi gấp vậy? Tên Ma Khác kia rất đáng giận, ta thật muốn lôi kéo Chương Du nói chuyện thâm đàm, hừ hừ, cho y chết.” Nghiễn Thai một bên say sưa thưởng thức mãn viên phong quang, một bên rất không phúc hậu nói xấu chủ nhân nơi này.

“Người cho rằng Ma Khác sẽ có kiên nhẫn tốt vậy sao? Nếu làm không tốt y cảm thấy người gây trở ngại tới hạnh phúc của y, y sẽ trực tiếp đuổi người.”

Long Mặc sủng nịch mỉm cười, một bên nắm lấy tay Nghiễn Thai, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hơn nữa hôm nay mới vừa gặp Chương Du, trời ạ, ta vừa nghĩ tới long giới giả chương ngư tình này tới ma giới, trong lòng chung quy cảm thấy hơi chột dạ, hơi xấu hổ, sách sách, chương ngư tình quá ngốc a, còn tùy hứng, còn lộ si, tới giờ, một chút phong độ quý tộc cũng không có.....”

“Thiết, người hao tâm làm gì, Ma Khác người ta cảm thấy cao hứng là được rồi.” Nghiễn Thai mất hứng, dẫu môi nghiêng mắt, khiêu khích nhìn về phía Long Mặc: “Sao hả? Ngốc, tùy hứng, lộ si, không có phong độ quý tộc thì người chịu không nổi? Vậy ta cũng có những khuyết điểm này, người có gì còn bám theo ta a?” Bên nói, bên tức giận tới run cả tay, hất cánh tay của Long Mặc ra.

“Đi? Người có khuyết điểm đó sao?” Long Mặc đuổi lên đằng trước, cười hi hi lần nữa giữ chặt Nghiễn Thai: “Ta sao lại không cảm thấy a, ta chỉ cảm thấy Nghiễn Thai của ta có điểm tốt nói không hết a, thật kỳ quái, Nghiễn Thai, người nói vì sao ta lại cảm thấy mặc kệ là khuyết điểm gì trên người người, đều đáng yêu vậy chứ, tuy rằng người hơi ngốc, lại hơi tùy hứng, đại khái còn là lộ si, nhưng ta vẫn cảm thấy người so với bạch tuộc ngốc kia tốt hơn không biết mấy ngàn lần mấy vạn lần?”

“Người nói vậy gì đó? Nói ra những lời này, cũng không ngại buồn nôn. Còn dám nói ta ngốc, tùy hứng, lộ si, hừ, người mơ tưởng sau này ta lại để ý tới người.” Nghiễn Thai hung hăng nói, hất đầu, vênh mặt tiến về phía trước, bỏ Long Mặc lại sau lưng.

Long Mặc lau một phen mồ hôi lạnh trên đầu, thầm nghĩ làm tiểu công quả không dễ a, nhất là làm tiểu công của thụ ương bướng thì lại càng không dễ, bất quá..... Hắc hắc, Nghiễn Thai thế nhưng biết giận đối với ta, có phải ý muốn nói, trong lòng hần đã dần dần tiếp nhận ta hay không?

Long Mặc càng nghĩ lại càng thấy rất có lý. Thầm nghĩ đây đúng là hiện tượng quá tốt a, thời điểm đang nhảy nhót vui sướng, chợt nghe Nghiễn Thai ở đằng trước hô lớn: “A, Long Mặc, người mau tới đây xem, nơi này cũng có hoa hoan hỉ, thật xinh đẹp a, so với gốc hoa trong tẩm cung của Chương Du còn đẹp hơn.”

“Hoa hoan hỉ?” Long Mặc biến sắc, vội vàng chạy tới, chỉ thấy Nghiễn Thai sắp lại gần một gốc hoa – to như cái tô, hình dạng thì như hoa của mẫu đơn – ở trước mặt, đang ngửi hương khí của hoa.

8. Chương 8

Có lẽ vì nguyên do luôn ở trên Vụ Ẩn Sơn tu luyện, tuy Nghiễn Thai sau khi tu thành hình người là một nam tử, nhưng đối với mấy thứ đại loại như hoa cỏ phong cảnh lại thập phần yêu thích.

Vừa nãy ở trong tẩm cung của Chương Du lúc nhìn thấy gốc hoa hoan hỉ, hần đã thập phần thích rồi, nhưng chương ngư tình lại không chịu để hần tới gần, lôi đi mất, lúc đó Nghiễn Thai còn tưởng rằng là do hần yêu quý gốc hoa kia, cũng không để ý, không ngờ ở trong ngự hoa viên lại bắt gặp một gốc khác, hiển nhiên vui sướng lại gần thưởng thức.

Thật chất là Nghiễn Thai oan uổng chương ngư tinh. Long Mặc hiểu rất rõ tại sao Chương Du không cho Nghiễn Thai ngửi hương khí của hoa hoan hỉ. Hoa hoan hỉ kỳ thật chính là một loại thực vật thôi tình đặc biệt của ma giới, nếu ngửi nhiều, công hiệu sẽ giống như dùng xuân dược.

Với chỉ số thông minh của chương ngư tinh mà nói, vào lúc hắn tới ma giới, khẳng định là sẽ không biết hoa hoan hỉ này, nói không chừng gốc hoa trong tẩm cung của hắn, chính là đại công thần giúp Ma Khác ôm mỹ nhân vào lòng. Nhưng giờ Chương Du đã ở ma giới sinh sống mười mấy năm rồi, hắn sao có thể không biết tác dụng của gốc hoa này, hắn sao lại không hảo tâm nói cho Nghiễn Thai biết công dụng của hoa này chứ?

“Nghiễn Thai.....” Long Mặc quát to một tiếng, muốn ngăn cản Nghiễn Thai tiếp tục ngửi hương khí của hoa hoan hỉ, nhưng trong đầu linh quang chợt lóe, y liền nhanh chóng thay đổi chủ ý.

Đùa, Nghiễn Thai là phi kiếm, đó là danh xứng với thực ý chí sắt đá a, tuy hiện giờ hắn đối với mình có hảo cảm, nhưng thật sự phải đợi tới ngày nào đó hắn yêu mình, gặt đầu đồng ý mình cùng hắn linh nhục kết hợp, thì lâu phải biết, tuy nói thọ mệnh của họ là vĩnh cửu, nhưng loại chuyện này, có thể không trì hoãn thì vẫn nên không trì hoãn tốt hơn, đúng không?

Dù sao Nghiễn Thai sớm hay muộn cũng sẽ là người của mình, sớm một ngày muộn một ngày thì có quan hệ gì đâu. Long Mặc ở trong lòng liệu mạng vì bản thân tìm lý do, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đúng đắn, hơn nữa, hoa hoan hỉ là Nghiễn Thai tự hắn ngửi, lúc mình phát hiện, hắn đã hít vào bao nhiêu hương khí, cho dù mình ngăn cản cũng đã vô ích.

Long Mặc nghĩ tới đây, tâm hoa liền giống như hoa hoan hỉ đóa đóa nở rộ. Tai nghe Nghiễn Thai nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Y vội vàng xua tay, cười ha hả nói: “Không có gì không có gì, ta chỉ là cảm thấy, hoa này quả thật là vô cùng xinh đẹp, đúng không? Sách sách, ngươi ngửi thử xem, nhiều hương khí a.”

Nghiễn Thai cười gật đầu, lại hít sâu mấy hơi, mới buông gốc hoa hoan hỉ đang giữ trong tay ra, tiếp tục thẳng tiểu cung điệu nằm hướng đông bắc, một bên nói với Long Mặc: “Người định khi nào thì đi tìm Ma Phong a? Chúng ta nên xác định thái độ của đối phương với Nhiếp Chiêu trước đã, phải thật sự là muốn đẩy hải xà vào chỗ chết, vậy chúng ta mới có thể dứt khoát quay về long cung.”

“Người yên tâm, chuyện này ta tự có chừng mực, Nghiễn Thai, ngươi phải biết rằng, ta trước giờ đều là người rất đúng mực. Hắc hắc hắc.....” Long Mặc cười ha hả hai tiếng, thầm nghĩ đợi lát nữa ở trong phòng, lúc chúng ta đồng sàng cộng chẩm, ta cũng sẽ rất đúng mực, cho nên thân thân ái ái nhân người không cần sợ hãi, ha ha

~~Nghiễn Thai kỳ quái liếc mắt nhìn Long Mặc, nghi hoặc nói: “Đúng mực thì đúng mực, làm gì mà cười gian trá thế hả?”

“Có sao? Không có a, xem ta cười chân thành biết bao.” Long Mặc một bên làm động tác chọc cười, một bên ở trong lòng lau mồ hôi, thầm nghĩ sớm chiều bên nhau thanh mai trúc mã chỉ mỗi điểm này là không tốt, ngay cả tươi cười cũng sẽ xảy ra vấn đề, khó trách Ma Khác biết rõ chương ngư tinh ngốc, vẫn kiên trì muốn thú hắn, nguyên lai ái nhân hơi ngốc, trong một số trường hợp quả là một chuyện đáng ăn mừng.

Còn đang mãi mê suy nghĩ, về tới nơi lúc nào không hay, lúc vào thì có sẵn mười mấy ma phó đang đứng chờ, biết đây là khách quý của thái tử điện hạ, hầu hạ cũng thập phần tận tâm.

Ma phó trong ma cung, đại đa số đều có thể hóa thành hình người, nhưng cũng có một số ít người thô kệch để sai bảo tạp dịch, vẫn còn lếch đười theo. Nghiễn Thai ngồi ở trong phòng, hưng trí bừng bừng nhìn ngắm mấy cái đuôi hoặc mảnh hoặc dài hoặc to hoặc ngắn, bỗng nhiên nói: “Long Mặc, không biết tiểu nhị đuôi dài giờ đang làm gì nhỉ, dù sao cũng không có gì làm, không bằng chúng ta tới từ lâu tìm nó đi.”

“Người nghỉ ngơi chút đi, nhiều đuôi thế này ngươi xem còn chưa đủ sao? Không nên đi tìm tiểu nhị kia.” Long Mặc hoảng sợ, vội vàng ngăn cản, một bên cầu nhàu: “Thật là, nhiều năm vậy rồi, không phát hiện ra người thích gì, hóa ra là thích đuôi a, đợi tới mai rảnh rỗi, xem người thích dạng đuôi nào, ta cũng biến ra mấy cái mọc trên người người, mắt người bớt láo liên nhìn người khác.”

“Người thực nhàm chán, thứ dấm chua này mà cũng ăn.” Nghiễn Thai nghe thấy lời y nói, vừa tức giận vừa buồn cười, đồng thời lấy tay quạt quạt gió, thầm nghĩ sao vậy ta? Phòng này sao lại ngày càng nóng?

Long Mặc vừa thấy khuôn mặt trắng nõn của Nghiễn Thai nhiễm hồng hai má, liền biết thời gian không sai biệt mấy, vội vàng nói với tôi tôi đang bận rộn ở đây: “Được rồi được rồi, ở đây không cần các người thu dọn, lui xuống đi, đứng rồi, buổi tối ta không gọi, thì các người không được đến.”

Đám ma phó trả lời một tiếng, lủ lượ lủ xuống. Bên đây Nghiễn Thai đứng dậy đi đến bên cạnh Long Mặc, trên dưới trái phải đánh giá y, mắt to ngấn nước mang theo ánh nhìn mê hoặc khó hiểu, biểu hiện đáng yêu như vậy, phổi cùng hai má ửng đỏ, đôi môi trơn bóng, Long Mặc nhìn thấy phải nói là dục hỏa thiêu đốt, nếu không phải còn tồn tại một tia lý trí, y sẽ trực tiếp áp đảo hẳn lên quý phi thấp.

“Long Mặc, người hôm nay..... Quả thật rất kỳ quái nha.” Nghiễn Thai nhẹ nhàng gãi đầu, ngữ khí bỗng nhiên chuyển qua nghiêm khắc: “Nói, có phải người có chuyện gì giấu ta không? A..... Sao..... Sao ta nói chuyện cũng kỳ quái nốt.”

Hắn đang nói, đột nhiên che miệng lại, vì hắn phát hiện những lời vốn nên lớn tiếng nói ra lại trở nên mềm mại êm tai, không chỉ thế, trên người giống như cũng ngày càng nóng lên, trời ạ, chẳng lẽ đây là do khí hậu không quen? Không đúng a, nếu nói khí hậu không quen, triệu chứng hẳn đã sớm xuất hiện rồi mới phải, mấy tháng qua dọc theo đường đi đều không có gì, sao đúng lúc tới ma cung mới phát tác.

“Nghiễn Thai, người xảy ra chuyện gì?” Long Mặc biết rõ vẫn cố hỏi, miễn cưỡng áp chế cuồng hỉ trong lòng, một bên khẽ khàng ôm vòng eo mảnh khảnh của Nghiễn Thai, một bên thì ghé sát tai hắn nói: “Hay là chỗ nào không thoải mái hả? Muốn ta kiểm tra cho người chút không?”

Lời còn chưa dứt, đôi môi đã lướt qua vành tai xinh xắn, nhất thời làm cho Nghiễn Thai thân mình khẽ run rẩy.

“Người..... Người đừng đụng vào ta.” Nghiễn Thai liền cảm thấy cơ thể tựa như dấy lên một ngọn lửa nhỏ, không chỉ thế, hắn thậm chí lại có khát vọng muốn cỡi y phục.

9. Chương 9

Nhưng mà..... Nhưng mà gia hỏa bên cạnh này trước nay chưa từng giấu diếm mục đích đối với mình, nếu mình phải ở trước mắt y cỡi y phục, vậy không khác gì đưa dê vào miệng cọp sao? Tuy rằng nói hắn có thể nhân cơ hội này khảo nghiệm định lực của Long Mặc, nhưng ông trời ơi, hắn không cho rằng tên tiểu sắc lang đáng ghét này có thứ phẩm đức cao thượng tọa hoài bất loạn đó.

(tọa hoài bất loạn: hình dung đạo đức cao thượng của nam tử trong phương diện tình cảm, tác phong đúng đắn. Xuất xứ từ cổ sự Liễu Hạ Huệ)

“Được được được, ta không đụng, người nếu không thoải mái, phải sớm nói cho ta biết nha.” Long Mặc ép bản thân rút tay về, biểu hiện vừa rồi của y đã có chút sơ hở rồi, Nghiễn Thai tuy rằng cũng ngốc, nhưng về sau cẩn thận ngấm lại, khó đảm bảo hắn sẽ không phát hiện ra, đến lúc đó, tình cảnh bản thân có thể sẽ hơi hơi nguy hiểm.

“Đừng.....” Chữ “đi” ở phía sau đã bị Nghiễn Thai miễn cưỡng nuốt xuống. Đáng xấu hổ biết bao a, vào khoảnh khắc tay Long Mặc rời khỏi mình, hắn thể nhưng có ý nghĩ mãnh liệt muốn giữ lại, này..... này cùng chủ động cầu hoan có gì khác nhau?

Mặt Nghiễn Thai bị đốt đỏ bừng, một bên lại cảm thấy không thích hợp, thầm nghĩ mình là phi kiếm a, được rồi, cho dù mấy năm nay đối với Long Mặc có chút xú hảo cảm, nhưng còn cách tình yêu xa lắm, nhu cầu cách xa như cơ tự khát như lang tự hổ lại càng như dùng tám gậy tre cũng bắt không tới.

Nhưng..... Thời khắc này mình rõ ràng lại khô nóng như vậy, chẳng những nóng, cả người vừa nóng lại hơi ngứa, chẳng lẽ bị bệnh thật rồi sao? Không đúng a, mình là phi kiếm, bản chất là sắt đá, trước nay bệnh tật đều tránh xa mình.

Vào lúc ban đầu, Nghiễn Thai còn cảm thấy bản thân có thể cố gắng tập trung tinh thần tự hỏi một ít vấn đề, nhưng dần dà về sau, tư tưởng của hắn không cách nào tập trung được, một đôi mắt hoa đào ngập nước, luôn khổng chế không được nhìn qua phía Long Mặc, trong đầu cũng toàn là những phương diện xuất sắc

thường ngày của gia khổ kia, tỷ như đám làm đám chịu ôn nhu sẵn sóc vân vân, đến nỗi khuyết điểm, một cái cũng nghĩ không ra.

Cũng không biết có phải bản thân bị ảo giác hay không, Nghiễn Thai có cảm giác lúc hấn đang nhìn Long Mặc, Long Mặc cũng đang nhìn hấn, trong ánh mắt kia như muốn phun hỏa, hơn nữa con người cũng không hề chuyển động, loại ánh mắt như đang gắt gao nhìn chăm chăm này, Nghiễn Thai nhìn thấy trong lòng quả thật tựa như có mấy bàn tay nhỏ bé không ngừng cào cào.

“Long Mặc, người trước đi ra ngoài chút xíu được không? Ta cảm thấy trong phòng này thật sự rất nóng, ta muốn thay y phục.” Nghiễn Thai không phát giác thanh âm của bản thân đã trở nên run rẩy, hấn cực lực khống chế thân thể, là vì đến cả chỗ đáng xấu hổ nhất giữa hai chân, cư nhiên cũng bắt đầu trở nên tê tê dại dại, thật rất muốn lần xuống dưới gãi mấy cái, hấn đã sắp bị quái bệnh bất ngờ này bức điên rồi.

“Không cần đi, Nghiễn Thai, tất cả mọi người đều là nam nhân mà, có gì đáng xấu hổ chứ.” Nghĩ cũng biết, Long Mặc đời nào chịu từ bỏ cảnh tượng hương diễm như thế, phi thường không tình nguyện cự tuyệt.

“Người..... Người không đi ra, vậy thì ta đi ra.” Nghiễn Thai vừa nói xong, liền đứng thẳng dậy, thầm nghĩ có lẽ đi ra ngoài để gió thổi tỉnh cũng tốt. Ai ngờ còn chưa đứng vững, thân thể đã choáng váng ngã về lại ghế, chưa đến một khắc, giống như đến cả xương cốt cũng rã rời.

“Đây là..... Chuyện thế nào vậy?” Lý trí còn sót lại của Nghiễn Thai chỉ có thể hỏi ra một câu này thôi. Hấn cũng biết bản thân đang từ từ thất thủ, dưới tình thế cấp bách, vì không để Long Mặc nhìn thấy hình dáng xấu xí của mình, đột nhiên nảy ra một ý tưởng ngoài dự đoán, vận dụng linh lực còn lại, biến trở về nguyên hình —— một thanh phi kiếm toàn thân đen nhánh.

Long Mặc nhìn thấy Nghiễn Thai lần nữa ngồi về lại ghế, tư thái kia thật sự là liêu nhân nói không nên lời, đang kinh hỉ định tiến lên, liền nhìn thấy ái nhân hương diễm trước mắt biến mất, sau đó là một thanh phi kiếm đứng sừng sững trên ghế. Thoáng chốc, chệch lệch cực đại này suýt nữa làm y học ba lít máu.

“Nghiễn..... Nghiễn Thai.....” Long Mặc gấp tới thanh âm đều biến đổi. Dàn vật chốc lát này cũng không dễ dàng nuốt trôi vậy, mắt thấy việc tốt sẽ nước chảy thành sông, ai có thể ngờ tới Nghiễn Thai sẽ lại dùng tuyệt chiêu cuối cùng này.

Nhớ lại tình cảnh mỗi lần mẫu thân nếu như đổi phụ thân, sẽ biến thành hắc long nằm ở trên giường mấy ngày mấy đêm, không cho phụ thân lại gần, mồ hôi lạnh của Long Mặc liền chảy xuống, thầm nghĩ yêu tình chính là có điểm này không tốt, một khi biến về nguyên hình, việc tốt gì cũng tiêu.

Trong lòng đang oán hận, thì thấy đại kiếm đen nhánh kia lay động mấy cái, tiếp theo thân kiếm màu đen từ từ lộ ra một tia ánh đỏ, nhìn y như đem một thanh sắt quăng vào trong lửa, dần dần, màu đỏ ngày càng đậm thêm, thân kiếm cũng bắt đầu rung động không ngừng.

Long Mặc sốt ruột, sợ Nghiễn Thai cứ vậy sinh nghẹn sẽ nghẹn tới hồng mắt, đang định dùng pháp lực ép hấn khôi phục hình người, lại nghe “!” một tiếng, đại kiếm đen nhánh nháy mắt lại biến lại thành Nghiễn Thai thiên kiều bá mị ban nãy, vả lại lúc này đối phương thần tình ửng đỏ say lòng người, một đôi mắt sáng ngậm nước, đôi môi diễm hồng khẽ mở, răng gắt gao cắn đầu lưỡi phẩn hồng, càng tăng thêm trăm ngàn phong thái phong tình kiều mị.

“Long Mặc, sao lại vậy? Ta biến lại thành kiếm cũng không tác dụng.” Lý trí của Nghiễn Thai gần như đã bay sạch, tựa như đang cầu cứu nhìn Long Mặc, hồn nhiên không phát hiện ánh mắt bản thân lúc này mê người biết bao.

“Vậy đừng biến lại thành kiếm.” Long Mặc một bước vọt lại, ôm Nghiễn Thai đi tới quý phi tháp rộng rãi, một bên ở trên cổ hấn hạ xuống những nụ hôn vụn vặt, nhẹ giọng nói: “Nghiễn Thai, đừng sợ, người chỉ là hít phải hương khí của hoa hoan hỉ, nên mới biến thành thể này, không phải sợ, ngoan, ta sẽ cứu người.”

Với lý trí hiện tại của Nghiễn Thai mà nói đã không còn khả năng truy cứu tội lỗi tri tình bất báo của mình rồi. Vậy nên Long Mặc rất thông khoái nói rõ chân tướng với hấn, chỉ có đỡ xuống tầng sợ hãi cùng kinh hoàng cuối cùng trong lòng Nghiễn Thai, thì lần tình sự đầu tiên tiến hành này mới có thể đủ thoải mái khoái trá, vì ái nhân lưu lại hồi ức tuyệt đẹp, hơn nữa cũng vì tính phúc sau này của bản thân mà tạo dựng nền móng vững chắc.

Không hổ đã bên nhau mười mấy năm, Long Mặc thật sự hiểu Nghiễn Thai rất rõ. Quả nhiên, vừa nghe lời y nói, bối rối trong mắt Nghiễn Thai cũng từ từ tan biến, nhu thuận rúc vào ***g ngực cường tráng của y, nhẹ nhàng cọ cọ thân thể, giống như nai con ai ai nói: “Nhưng Long Mặc, ta..... Ta vẫn nóng quá, sao vậy? Ta sắp nóng chết mất.....”

“Không sao đâu, sẽ nhanh thoải mái ngay thôi. Nghiễn Thai, đừng gọi ta Long Mặc, gọi ta Mặc được không? Gọi ta Mặc, ta giúp người thoải ly khổ hải.”

Long Mặc dần dần từng bước một. Một tên gọi thân mật là bắt đầu cho một tình yêu tuyệt mỹ, y đã từng yêu cầu Nghiễn Thai rất nhiều lần, đáng tiếc không được toại nguyện, giờ đây trời ban cho cơ hội này, lý nào không giậu đổ bìm leo. Khụ khụ, tuy rằng..... Hơi dễ tiện chút, nhưng chuyện dễ tiện hơn y cũng phải làm, chỉ là tên gọi thân mật có đáng gì đâu.

“Mặc.....” Để sớm thoải ly thống khổ như rơi vào địa ngục này, Nghiễn Thai không chút do dự nghe theo, một chữ được hắt thốt ra trầm bổng lưu luyến, phong tình vô hạn, nhất thời liền làm cho xương cốt Long Mặc như nhũn ra.

Ôm thân thể mềm mại không xương của Nghiễn Thai, Long Mặc không khỏi thầm than hoa hoan hỉ này quả không hổ mỹ danh thánh phẩm thôi tình, chẳng thể có thể thúc dục tình ái của người, còn kèm theo tác dụng phụ khiến người thân thể mềm như sợi bông, cá nước thân mật này phải bắt đầu hưởng thụ thôi, quả là tuyệt vời biết bao.

Tai nghe thấy Nghiễn Thai trong lòng đã bắt đầu hơi thở dốc, y mỉm cười, cúi đầu ngậm lấy vành tai khéo léo của ái nhân, một tay linh hoạt tháo đai lưng của Nghiễn Thai xuống, thế là vạt áo cấm bào liền rộng mở qua hai bên, lộ ra tiết y màu trắng bên trong.

“Mặc.....” Nghiễn Thai khẽ hé môi, gọi tên Long Mặc, trong mắt tình ý lưu chuyển, đây là phản ứng tự nhiên sau khi mất đi lý trí, cũng là biểu lộ chân tình của hân cùng Long Mặc sau nhiều năm bên nhau như thế.

“Ngoan, đợi thêm lát nữa, đợi thêm lát nữa là ổn rồi, tin tưởng ta, ta sẽ cho người cả một đêm sung sướng.” Long Mặc ở nơi cổ ái nhân miên man hôn nhẹ mút mát, một bên thì nhanh chóng thay Nghiễn Thai cởi xuống y phục vương vít.

Tiết y bị cởi xuống, phơi bày ra phần cổ ngực rộng lớn, trên da thịt tuyết trắng rướm màu ửng hồng diễm nhược đào lí, trên mặt thấm đầy mồ hôi long lánh, nhìn qua quả thật gợi cảm xinh đẹp vô cùng.

Chỉ bất quá trong giây lát, hai người cũng đã *** tương đối rồi. Tay Long Mặc du ngoạn trên da thịt của Nghiễn Thai, một mặt hạ xuống những nụ hôn vụn vặt trên người hân, đồng thời thao thao bất tuyệt nỉ non ái ngữ ngọt ngào, dưới thế giáp công tam phương, Nghiễn Thai đáng thương chưa trải việc đời rất nhanh đã gờ tay đầu hàng, nương theo tiết tấu của Long Mặc chìm chìm nổi nổi trong bể dục.

“Mặc..... Ta..... Ta có phải vô sỉ lắm không? Ngứa..... Ngứa quá, để người sờ..... rất thoải mái.” Dưới tình hình mất đi lý trí, Nghiễn Thai căn bản đã không khống chế được những lời mình nói ra, chỉ đơn thuần thuận theo cảm giác trong lòng bản thân hiện giờ dường như rất phóng đãng vô sỉ. Đáy lòng ẩn hiện một tia lo lắng, lo lắng bản thân như vậy sẽ khiến Long Mặc xem thường, nếu thật vậy, hân cảm thấy rất khổ sở, rất khổ sở rất khổ sở.

“Không hề, sao lại cảm thấy vô sỉ chứ? Thánh nhân cũng từng nói, thực sắc tính dã. Huống hồ người ta là lưỡng tình tương duyệt, chúng ta làm chuyện này là rất đương nhiên vả lại rất sung sướng nữa a. Nghiễn Thai, chẳng lẽ người không muốn cùng ta cùng chung hưởng cá nước thân mật sao?”

Long Mặc dùng ngón tay nhẹ nhàng gầy hồng nhị nổi bật trên ngực, một mặt truyền bá ý niệm “Lưỡng tình tương duyệt” cho Nghiễn Thai, nghe nói vào những thời điểm thế này nói mấy lời đó, đặc biệt thâm nhập lòng người, y chân thành hy vọng từ nay về sau Nghiễn Thai sẽ thật sự yêu y giống như y yêu hân.

“Ta..... Ta chỉ muốn cùng người, đúng vậy, chỉ muốn cùng người, Mặc, nếu là người khác, ta..... Ta thà chết. Mặc..... Người sẽ không chán ghét ta khinh thường ta chứ?” Nghiễn Thai ôm cổ Long Mặc, hết thấy đều hành động theo bản năng, nếu không những lời thế này dù có đánh chết hân, hân cũng sẽ không nói ra miệng.

“Sao có thể? Ta sao có thể chán ghét Nghiễn Thai khinh thường Nghiễn Thai chứ? Ta yêu nhất chính là Nghiễn Thai, ta sẽ vẫn yêu người như vậy, sánh cùng trời đất sông cạn đá mòn cũng sẽ không thay lòng đổi dạ, người quên rồi sao? Vào lúc ta còn chưa hiểu chuyện, ta đã đối với người nhất kiến chung tình a.”

Thật sự là kinh hỉ ngoài ý muốn, nguyên lai ở trong lòng Nghiễn Thai, mình cũng là quan trọng nhất, là người tồn tại không thể thay thế nhất. Long Mặc vui sướng chỉ kém ngửa mặt lên trời thét dài, bất quá sợ dọa tới Nghiễn Thai, đành phải mạnh mẽ kiềm chế tâm tình cuồng hỉ. Thầm nghĩ Nghiễn Thai a, người tỉnh lại không chán ghét ta cũng đã thấp hươu cảm tạ rồi, ta sao còn có thể chán ghét người chứ.

Cúi người áp Nghiễn Thai lên trên cấm tháp, định lực của Long Mặc trước nay xem như không tồi, nói thể nào nhỉ, không dám nói bất khuất, nhưng phỏng chừng đỉnh Himalayas bỗng chốc sụp đổ trước mặt y, y đến cả lông mi cũng chưa chắc đã động một cái.

Nhưng lúc này đối mặt với Nghiễn Thai tình mâu khép hồ *** tăng cao, Long Mặc tim lại không khỏi đập mạnh, vừa khát vọng nhất cổ tác khí triệt để chiếm lấy người yêu dấu, lại e sợ sau khi tỉnh lại sẽ không tha thứ cho y.

(nhất cổ tác khí: hình dung vào thời điểm nhân lúc sức mạnh cường đại cổ động tinh thần, một hơi làm xong công việc. Gần nghĩa: rèn sắt khi còn nóng)

Bất quá lại nghĩ nghĩ, lời nói mới này của Nghiễn Thai, rõ ràng là nói hấn đối với mình cũng rất có tình ý, vậy sau khi tỉnh lại chỉ cần mình hảo hảo bồi cẩn thận chút, hấn sẽ không thành vấn đề nhỉ, đối với Nghiễn Thai, y tự tin bản thân vẫn có thể dễ dãi.

Huống hồ giờ đã đi tới nước này rồi, chân chính là tên đã lên dây không thể không bắn, dù bản thân có muốn kiềm chế, Nghiễn Thai cũng kiềm chế không được a.

Cứ vậy, Long Mặc ở trong lòng thay bản thân tìm đại mấy lý do bào chữa, rồi sau đó, y liền tâm lý thanh thần chuẩn bị phát động tiến công cuối cùng.

Trên mặt lộ ra tươi cười như đại hoi lang, đưa tay luôn vào giữa hai chân của Nghiễn Thai, bắt đầu khiêu khích tiểu nha ngậy ngô kia, lúc này Nghiễn Thai ngập tràn xuân tình, tiểu nha kia đã sớm trưởng lớn, ửng sắc phấn hồng diễm lệ cầu xin, bất quá vẫn như cũ đáng yêu vô cùng, bị Long Mặc cầm trọn trong lòng bàn tay.

“Nghiễn Thai, thoải mái hay không.” Long Mặc ở trên ngọc hành nhẹ nhàng xoa nắn, y trước đây chưa từng luyện qua thủ pháp như vậy, chẳng qua là xem qua một ít *** thư nói rằng đại loại phải làm thế nào. Bởi vậy thủ pháp thật sự không thể xưng là thuần thực.

Nhưng Nghiễn Thai giờ phút này làm sao chịu nổi, dù chỉ là tùy tiện chạm nhẹ, hấn cũng cảm giác sóng triều khoái cảm, huống hồ Long Mặc hễ cứ lúc nhanh lúc chậm lúc nặng lúc nhẹ, vì hai chân không thể cựa xát, Nghiễn Thai ôm cổ Long Mặc gọi loạn, chỉ chốc lát sau, cơn sóng bạch dịch liền bắn ra, bắt hết vào lòng bàn tay của Long Mặc.

“Ha ha, Nghiễn Thai, sao lại tiết dễ vậy a.” Long Mặc hôn lên môi Nghiễn Thai một cái, tiếp theo đem bạch dịch bôi lên ngón trỏ, tiến vào trong thung lũng phía sau tìm kiếm tiểu huyết kia, nhẹ nhàng vẽ loạn trên mặt.

Lại cảm giác tiểu huyết kia dường như đã hơi hơi mấp máy, kinh ngạc đẩy ra hai bờ mông trắng nõn nhìn kỹ, phát giác địa phương chưa từng trải việc đời kia lúc này lại đã phiếm màu phấn hồng, không ngừng khép mở, chẳng qua vì là “xử nữ”, nên chỉ hơi mở ra một khe hở cỡ như lỗ kim, thì lại vội vàng khép lại, cảnh tượng này quả thật vô cùng hương diễm.

Long Mặc nuốt ngụm nước miếng, rốt cục chịu không được cảnh tượng khiêu khích *** mỹ này, một tay vừa cầm thanh nha phía trước, mặt khác, đã dùng ngón tay nhẹ nhàng thúc vào.

“A.....” Thân mình Nghiễn Thai bỗng dưng run lên, địa phương tới nay cũng chưa từng bị xâm phạm đột nhiên bị khai phá, mặc dù đang động tình, cũng khó tránh khỏi đau đớn. Song tiểu huyết kia lại giống như gặp được cứu tinh, gắt gao hút kẹp lấy ngón tay của Long Mặc không buông.

Long Mặc vội vàng tăng tốc động tác tay đang nắm ngọc hành phía trước, một mặt thì ở vành tai trên môi trên xương quai xanh nhũ tiêm hôn môi vuốt ve, làm thế trong chốc lát, cuối cùng cảm giác thân mình ái nhân thả lỏng trở lại, thế là Long Mặc lại gia tăng thêm ngón tay thứ hai.

Khai phá chậm rãi như thế, thật sự là vì Long Mặc đối với Nghiễn Thai yêu thương đến tận xương tủy, bằng không lúc này y đã sớm chịu đến khổ không nói hết, định lực hơi kém tí, cũng đã sớm trì cao nhập cảnh, làm sao còn chờ được tới giờ, nhưng cuối cùng tiểu huyết của Nghiễn Thai đã có thể thuận lợi tiếp nhận ba ngón tay ở bên trong ra vào tới lui.

Long Mặc trong lòng niệm một tiếng A di đà phật, thầm nghĩ cuối cùng cũng để ta giải thoát rồi, tiếp theo đem cự vật bưng bưng phần chấn dưới khó nhắm ngay tiểu huyết đã ửng màu điểm hồng, không ngừng nuốt vào nhả ra, từ từ đưa vào.

“A.....” Nghiễn Thai phát ra một tiếng thét đau đớn, hai mắt nhắm lệ mê man nhìn Long Mặc, tay ôm cổ y không tự giác siết chặt, mặt khác khóc kêu lên: “Mặc, đau quá, thứ gì vậy? Lấy ra..... Đem ra..... Lấy ra đi..... Ô ô ô.....”

“Bảo bối ngoan, đừng sợ, sẽ tốt ngay thôi mà.” Long Mặc cũng biết long căn của mình thật sự rất lớn, vậy nên dùng hết kiên nhẫn từ từ đâm vào, lúc được một nửa, lại nhẹ nhàng rút ra chút, liền cảm giác dừng đạo kia chợt siết chặt lại, hiển nhiên dưới tác dụng của hoa hoan hỉ, chủ nhân Nghiễn Thai tuy rằng cực lực la không muốn không muốn, nhưng bộ phận nào đó của hắn lại không phối hợp chút nào.

Đâm vào một chút, rồi lại rút ra một chút, lại đâm vào một chút, rồi lại rút ra một chút, Long Mặc vì không để Nghiễn Thai chịu quá nhiều đau đớn, thật là hao phí tâm lực, cần rằng chịu đựng dục niệm gần như muốn phát cuồng của bản thân, chỉ đem tiểu huyết kia câu dẫn cơ khát không ngớt, gắt gao cắn lấy cự vật của y, một khắc cũng không chịu rời lỏng, e sợ chỉ cần hơi rời lỏng, thì nghiệt căn đáng hận này sẽ đào thoát.

Long Mặc không khỏi cười khẽ thành tiếng, mắt thấy dừng đạo kia đã bị mình khai phá không sai biệt lắm, mới nhất cổ tác khí đem cự vật dưới khó hạ thúc vào hết.

Nghiễn Thai phát ra tiếng kêu sợ hãi ngán ngẫm, nhưng lập tức đã quán hai chân quanh phần eo cường tráng của Long Mặc, miệng phát ra tiếng rên rỉ than thở như thống khổ lại như khoái hoạt, thanh âm kia quả đúng là tiêu hồn vô hạn, trong nhất thời, Long Mặc chỉ cảm thấy tim đập không thể khống chế được.

Lúc bắt đầu vẫn là luật động chậm rãi, e sợ Nghiễn Thai không chịu nổi, nhưng mà thuận theo dừng đạo chặt khít ngày càng nóng lên kia, Long Mặc cũng vô pháp kiềm chế bản thân, y dù sao cũng không phải thánh nhân, dù có là thánh nhân, đối mặt với người yêu dấu của mình, còn là vào tình cảnh này, cũng chưa chắc giống như y chăm lo chu toàn như vậy.

“Nghiễn Thai, tâm can bảo bối, ngươi có biết không? Ngươi chính là mạng sống của ta, ngươi có biết ta yêu ngươi biết bao không, ta yêu ngươi yêu tới ngay cả mình cũng không biết nên làm thế nào cho phải.....”

Tăng mạnh lực đạo ra vào, hai thân thể trần trụi ôm lấy nhau thuận theo từng động tác xô xuyên mà không ngừng lên xuống, đang động tình, Long Mặc nhìn không được kề bên tai Nghiễn Thai, nói lời đường mật buồn nôn cùng lời ân ái miên man bất tận.

“Mặc..... Ta cũng thích ngươi, ta..... Ta cũng yêu ngươi.....” Nghiễn Thai cũng hoàn toàn từ bỏ rụt rè thường ngày, hai chân cùng hai tay hắn đầu quán lấy cổ cùng eo của Long Mặc, phun ra ái ngữ vẫn luôn giữ kín tận đáy lòng. Ánh mắt tuy rằng tán loạn, nhưng ôn như bên trong lại trong suốt như nước.

Dược hiệu của hoa hoan hỉ thật lợi hại, Nghiễn Thai là lần đầu tiên hầu hạ, thế nhưng dưới tác dụng dược hiệu không ngừng tác cầu Long Mặc suốt một đêm. Thẳng đến lúc trời gần sáng, mới thật sự chống đỡ không được nữa mà lịm đi.

Long Mặc lại vẫn tinh thần hưng phấn, tâm nguyện bao nhiêu năm cuối cùng được toại nguyện, hưng phấn của y giống như liệt hỏa một khi bùng cháy thì không dứt, mắt thấy Nghiễn Thai quá mệt mỏi say ngủ, liền tự đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm, cẩn thận mà ôn nhu lau sạch sẽ dấu vết trên dưới toàn thân của hắn, lại tự mình thay một bộ chăn đệm, còn chăn đệm trên mặt lưú đầy tình hoài đêm đầu tiên của hai người, thì được y thu vào trong nhấn trữ vật.

Thu xếp ổn thỏa mọi thứ, mới leo lại lên giường ôm lấy ái nhân, chỉ cảm giác trong lòng thỏa mãn nói không nên lời, chỉ là nhìn gương mặt ngủ yên bình của Nghiễn Thai, thì nhin không được mỉm cười, đến nỗi dù muốn khép miệng lại cũng không được.

Vừa mới nhắm mắt lại, muốn bồi ái nhân ngủ một lúc, thì nghe thấy từ bên ngoài truyền tới tiếng bước chân lộp cộp. Cẩn thận phán đoán, nguyên lai là Ma Khác. Long Mặc bèn vội vàng ngồi dậy, chỉnh lại chăn mỏng cho Nghiễn Thai, rồi mới lặng lẽ đi ra, vừa vận thấy Ma Khác đang đứng ngoài đại môn cùng một ma phó nói gì đó.

“Thái tử điện hạ sáng sớm đã ghé, không biết có chuyện gì đàm luận với nhau?” Long Mặc lên tiếng thăm dò, gạt ngang đối thoại của Ma Khác cùng ma phó, rồi mới đi ra ngoài phòng, chỉ về phía một bàn đá dưới gốc cây đại thụ trong hoa viên, nói: “Nghiễn Thai vừa mới ngủ, chỉ bằng chúng ta qua đó thương lượng thế nào?”

Ma Khác đương nhiên không có ý kiến. Hai người đi qua ngòi vào ghế đá, có hai người hầu đi lên dâng trà nước điểm tâm, Ma Khác liền mỉm cười nói: “Long tử điện hạ cùng Nghiễn Thai đã thành thân sao? Tại sao không thấy Long Triễn đại yển tân khách a? Nhớ khi y cùng Như Mặc thành thân, quang cảnh bày biện cũng khá phô trương, nghe nói long cung hoan yển đăng đẳng ba ngày liền.”

Long Mặc mỉm cười nói: “Ta cùng Nghiễn Thai chưa thành thân.”

Nói xong thấy Ma Khác ngẩn ra, liền nhìn xung quanh, rồi mới tiến sát lại nhẹ nhàng cười nói: “Thật sự không giấu diếm gì điện hạ, đêm qua ta cùng Nghiễn Thai là lần đầu tiên mây mưa, nói đến còn phải cảm tạ gốc hoa hoan hỉ trong hoa viên của điện hạ, bằng không nào có thể dễ dàng thế a, tình tình của Nghiễn Thai, nương ta so ra còn không bằng, rất câu nệ.....”

Ma Khác gật đầu, làm dáng như bưng tỉnh đại ngộ, không khỏi lắc đầu cười, nói: “Nói đến nó, hoa hoan hỉ này quả thật có đại ân với cả ta và ngươi, nhớ ngày đó ta cùng Tiểu Du động phòng hoa chúc, hấn ăn đau, liền không chịu cùng ta mây mưa hoan hảo lần nữa, hết thấy rơi vào đường cùng, ta mới tìm hai gốc hoa hoan hỉ, một gốc trồng trong hoa viên, một gốc trồng trong hoa viên của tấm cung, hiện giờ lại cho ngươi ân huệ.”

Hai người nhìn nhau cười, vì nói đến chuyện cực kỳ tư mật này, nên cảm giác kéo gần khoảng cách giữa hai người rất nhiều. Long Mặc thuận tiện hỏi mục đích Ma Khác sáng sớm tới đây.

Ma Khác cười nói: “Không vì gì khác, ta có một đệ đệ, các người cũng đã gặp qua, nghe Tiểu Du nói ngươi còn cùng hấn ở trong tửu lâu tỷ thí với nhau một trận.”

Long Mặc lòng nói gì mà tỷ thí, chương ngư tình nói nghe thật êm tai, kia căn bản là đánh nhau, nếu không phải hấn xuất hiện, không sai biệt lắm liền liền mạng đập nhau. Bất quá ngoài miệng đương nhiên sẽ không nói vậy.

Nghe Ma Khác vừa cười vừa tiếp tục nói: “Đệ đệ này của ta cùng hải xà Nhiếp Chiêu hơi có phần sâu xa, chắc là do tính tình hấn lãnh đạm, thực lực cũng mạnh. Hải xà tính ranh xảo quyết kia cùng khác ở chung, luôn chiếm thế thượng phong, song chỉ có cùng Ma Khác ở chung, thì lại mọi mặt thua thiệt, dần dà về sau, Nhiếp Chiêu liền sợ hấn, rồi khỏi ma cung tránh né. Ai ngờ Ma Phong trước nay đối với bất luận ai đều giữ thái độ lãnh tình lãnh tính, lại không biết tại sao luôn luôn bám lấy Nhiếp Chiêu, quấy tới cùng, Nhiếp Chiêu bỏ đi luôn.”

Long Mặc gật đầu, thâm nghĩ này còn phải hỏi vì sao nữa? Đệ đệ ngươi khẳng định là đối với hải xà có tình ý chứ gì, nếu không có gì phải như vậy tử triển lạn ủa a. Ân, sự tình xuất hiện tình tiết ngoài ý muốn, nguyên lai Ma Phong không phải kẻ tử thù của Nhiếp Chiêu a. Bất quá cũng không sai biệt mấy, nghe ý tứ của Ma Khác, Ma Phong vẫn có thể áp chế thói hải xà kia.

Nghĩ tới đây, lại nghe Ma Khác nói: “Ta thử phỏng đoán tâm tư của Ma Phong, chắc là đối với Nhiếp Chiêu có phần tình cảm. Điện hạ có điều không biết, hấn là do phụ hoàng cùng ma nữ bên ngoài tư thông mà có, mặc dù sau này đón quay về ma cung, thực lực cũng cường đại vô cùng, nhưng tính tình thật quạnh quẽ, hiện giờ bỗng dưng đối với Nhiếp Chiêu nổi lên tâm tư, ta liền muốn chu toàn cho họ, nhưng Nhiếp Chiêu từ sau lần tử biệt trước, lại bất vô âm tín, mặc dù Ma Phong tìm khắp nơi không được, trong lòng ta đã có tính toán, y hấn là trốn quay về long giới rồi, mới có thể ẩn nấp hành tung, ha ha.....”

Ma Khác nói tới đây, ý tứ đã thực rõ ràng. Còn thiếu mỗi bước mở miệng cùng Long Mặc nói: “Ta hy vọng người có thể giúp ta tóm hải xà kia về đây, thành toàn y cùng đệ đệ ta.”

Long Mặc mỉm cười nói: “Thật không giấu diếm gì điện hạ, lần này ta tới đây, cũng là vì chuyện Nhiếp Chiêu mà tới tìm Ma Phong điện hạ, nếu điện hạ cũng có ý, vậy thì vừa hay. Chẳng qua người cũng biết, Nhiếp Chiêu cùng Chương Du và phụ thân ta là mạc nghịch chi giao, luận tình luận lý, ta cũng không thể ra tay bắt y về ma giới, bằng không, không cần tới ai khác, lão cha ta liền không nói hai lời tháo xương ta mất.”

(mạc nghịch chi giao: bằng hữu tâm đầu ý hợp)

Ma Khác gật đầu, trầm ngâm nói: “Vậy theo ý điện hạ.....”

Long Mặc cười nói: “Cha nương ta tuy rằng che chở Nhiếp Chiêu, nhưng đó cũng không phải là vì tình nghĩa bằng hữu hay sao, nếu Nhiếp Chiêu cùng Ma Phong điện hạ có thể ngọc thành hảo sự, họ không lý nào ngăn cản. Cho nên ta là nghĩ vậy, không bằng để Ma Phong điện hạ theo ta quay về long giới, đã là bằng hữu của ta, quay về long giới du ngoạn cũng là đương nhiên, có Nghiễn Thai ở đây, nói vậy cha nương ta cũng không nói được gì. Đến lúc đó, kết quả chuyện giữa điện hạ cùng Nhiếp Chiêu đến tốt cùng thể nào, thì xem ý trời vậy.”

Ma Khác gật đầu cười nói: “Không tồi, chủ ý này rất hay, đến tốt cùng chuyện giữa hai người, người ngoài không nên nhúng tay quá nhiều, vả lại ta đã sớm vì hai người họ tính qua, là quả kim ngọc lương duyên, nói vậy lần này có thể tu thành chính quả rồi. Ta thật sự phải cảm tạ điện hạ chu toàn việc này.....”

Một mặt nói, một mặt đứng dậy thi lễ với Long Mặc. Khiến cho Long Mặc cũng vội vàng đứng dậy hoàn lễ. Thăm nghĩ Ma Khác người căn bản không biết, ta cũng là vì tư tâm của mình mới tới đây tìm Ma Phong, hắc hắc, thói hải xà, lần này người chờ ta đi, dám trêu chọc ta cùng Nghiễn Thai, ta cho người ăn không tiêu.

Đồng thời suy nghĩ, cũng thấy kỳ quái, lòng thầm nói ma thái tử điện hạ này ngoại giới đều nói lãnh khốc vô tình, nhưng nhìn thái độ hẳn đối với chương ngư tinh, rõ ràng là cực kỳ sủng nịch. Dù là đối với một đệ đệ tư sinh, cũng chiếu cố yêu quý như vậy, cũng không phải là người vô tình a.

(tư sinh: con riêng, vụng trộm mà có)

Tuy rằng nghi hoặc, y cũng không có tâm tư đi tìm hiểu đáp án, Ma Khác đạt thành tâm nguyện, cảm thấy mỹ mãn rồi đi, lúc sắp đi khỏi thì lại nghe Long Mặc gọi lại, nghe y cười nói: “Điện hạ, ta còn có chuyện muốn nhờ vả.”

Nói xong chỉ vài bước đã đuổi kịp, nhìn thấy bốn bề vắng lặng, mới nói nhỏ: “Nếu Nghiễn Thai hỏi điện hạ cái gì gọi là tán hồn ma âm, thỉnh điện hạ nhất thiết phải nói là âm sắc cùng tiếng ca cực kỳ mê người, tới nỗi hồn phách của người khác đều bị mê mất, làm ơn.” Nói xong lại còn chấp tay lạy một cái.

Ma Khác kinh ngạc mở to mắt, nhưng chợt nhìn thấy Long Mặc chỉ chỉ về phía phòng ngủ, y thông minh tuyệt đỉnh, thoáng nghĩ liền hiểu được, bất giác buồn cười, gật đầu nói: “Chuyện này không khó, ta chẳng những nói thế, ta còn sẽ bảo chúng người hầu trong cung nói thế, như vậy mới sẽ không lộ ra sơ hở.”

“Vậy thật cảm tạ.” Long Mặc ôm quyền, lại nghe Ma Khác nói: “Ta mặc dù tới nhờ người, bắt quá việc này cũng không vội, không ngại ở ma giới chơi thêm mấy ngày rồi đi cũng không muộn. Ta giờ phải lâm triều, đợi hạ triều, lại đến mời người cùng Nghiễn Thai theo ta đến hồ chèo thuyền du ngoạn.” Nói xong, thì ở trong vòng vây của chúng ma phó hướng thẳng tiền điện mà đi.

Thế là Long Mặc liền quay về phòng canh giữ cạnh Nghiễn Thai hít thở điều tức, Ma Khác tuy nói sau khi hạ triều thì mời họ, nhưng đi tới bên ngoài, nghe ma phó nói Nghiễn Thai vẫn như cũ chưa tỉnh, thì từ bỏ, tự hồi cung cùng Chương Du cùng nhau tịnh dưỡng.

Thời điểm mặt trời lên đỉnh, Nghiễn Thai một đêm một nhọc cuối cùng từ từ tỉnh lại.

10. Chương 10

Mắt to chớp chớp, lông mi run run, dáng vẻ mơ mơ màng màng kia làm nước miếng của Long Mặc chảy ròng ròng. Chẳng qua còn chưa kịp chảy, hai mắt của Nghiễn Thai chớp cái hoàn toàn mở to. Con người trước nay ôn nhuận, lúc này lại sâu không lường được tình quang lấp lánh.

Bản năng động vật trời sinh nói cho Long Mặc hay, thời khắc này đang có khả năng cực độ nguy hiểm. Y sợ tới vội vàng thu hồi miệng đầy nước miếng, dè dặt trưng gương mặt tươi cười tiến lại, vừa mới nói một câu: “Nghiễn Thai.....” Lời còn chưa dứt, chợt nghe Nghiễn Thai hét lớn một tiếng, từ trên giường bật dậy làm hình dáng như lệ quỷ nhào về phía y.

“Nghiễn Thai, ta..... Ta sai rồi, Nghiễn Thai, nhưng ta chỉ là vì cứu người a.....” Long Mặc từ trên người nhảy lùi ra sau, ở trong phòng chật vật đông trốn tây lui, mà Nghiễn Thai thì đuổi sát theo phía sau không tha, nhất thời, trong phòng bình hoa bay loạn gối đầu lui tứ phía, náo loạn đến bất diệc nhạc hồ.

“Ta phi, lại còn cứu ta, chẳng lẽ trước đó người không biết nó là hoa thôi tình sao? Có sao còn để cho ta nghĩ? Rõ ràng chính là tâm địa bất chính, còn nói giống như ban cho ta ân huệ lớn vậy. Đứng lại, người hảo hảo nói rõ cho ta, lúc trước người cam đoan với ta, nói gì muốn ta cam tâm tình nguyện mới có thể làm loại chuyện này, kết quả mới qua mấy ngày a, Long Mặc, người thứ đồ vô liêm sỉ, đừng chạy, đứng lại cho ta, mẹ nó, hôm nay ta không lột da rồng của người thì ta không phải là phi kiếm Nghiễn Thai.”

Nghiễn Thai rống to, tinh lực dồi dào truy sát Long Mặc. Làm y trong lòng không ngừng buồn bực, thậm chí nghĩ không phải nói nam tử lần đầu tiên hầu hạ rất khó chịu sao? Tại sao Nghiễn Thai lúc này lại là bước đi như bay? Chẳng lẽ bởi vì bản thể của hắn là phi kiếm, nên không có cảm giác đau sao? Không đúng a, trước đây vào lúc hắn mọc cánh, rõ ràng đau muốn chết mà.

Một mặt nghi hoặc, lại vẫn không quên thay bản thân giải oan, hét lớn: “Nghiễn Thai, ta oan uổng a, đêm qua rõ ràng ta đã hỏi qua người có phải cam tâm tình nguyện hay không, sau khi ta nhận được câu trả lời xác đáng của người mới bắt đầu hành động a, hơn nữa trong quá trình, người rõ ràng còn bức thiết hơn ta, ôm riết cổ tay rồi ép ta bắt đầu, ta..... Ngao.....”

Nguyên lai Long Mặc chỉ lo giải oan, nhất thời động tác tránh né hơi chậm lại, kết quả bị một bình hoa lớn đập trúng đầu, đau thì không đau lắm, nhưng cũng sợ tới mức y phát ra tiếng kêu sợ hãi.

“Phi, người còn dám nói người còn dám nói? Người rõ ràng biết tình hình tối qua của ta thế nào, lời ta nói có thể tình sao? Người chờ ta, ta không chỉ phải lột da rồng của người, ta còn muốn rút gân rồng của người, cắt lưỡi rồng của người, hỗn đản, gia hỏa dê tiện vô sỉ, tiểu nhân, đứng lại, đứng lại cho ta.....”

Đám người hầu hạ đều biết rằng phi kiếm Nghiễn Thai đang ở trong tầm cung thuận phục phu quân, cả đám đều nhất trí không tiến vào mắc công làm cá trong chậu bị liên lụy, đều lẫn mất tới chỗ xa thật xa nào đó xem náo nhiệt. Chẳng qua rất nhanh sau đó, Long Mặc đã phản ứng lại, vội vàng thiết lập kết giới, để mình đường đường long thái tử không bị quá mất mặt.

Cứ thế náo loạn nửa ngày, Nghiễn Thai mới dừng lại, mặt đến thở hổn hển, hai gò má đỏ bừng, mồ hôi lóng lánh xuôi theo chớp mũi nhiều xuống, ngay thơ động lòng người nói không nên lời.

Long Mặc thấy cảnh báo đã giải trừ, lúc này mới dám lại gần, bồi cười giữ chặt tay Nghiễn Thai nói: “Mệt rồi? Mau ngồi xuống nghỉ ngơi chút nào, người nói người đánh ta cũng không hề gì, nhưng không nên làm mệt thân thể chính mình a.”

“Thối lắm.” Nghiễn Thai ngẩng đầu rống to, vốn đang muốn đánh thêm một trận, bất quá nhìn thấy trên mặt Long Mặc mấy dấu xanh tím, không khỏi lại không hạ thủ được, ngồi trên ghế oán giận trừng mắt Long Mặc, một câu cũng không nói.

“Nghiễn Thai, người sao biết ta biết đó là hoa hoan hỉ?” Cuối cùng cũng ngồi xuống, Long Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thậm chí cửa ải cuối cùng rồi cũng qua, đừng nói chỉ trúng mấy cái đánh, dù là lột da của ta thật, ta cũng chấp nhận a. Sách, ta ngu thật, vừa nãy đáng lẽ nên trưng ra một bộ ngồi chờ chết lấy cái chết chuộc tội, nói không chừng Nghiễn Thai sẽ không nổi, ngay cả mấy vết thương này cũng khỏi phải chịu.

“Người còn dám nói.” Nghiễn Thai dùng chân hung tàn đá vào cẳng chân của Long Mặc, nghe thấy tiếng kêu thảm của đối phương mới vừa lòng rút chân về, từ từ nói: “Hừ, người cho là vào thời điểm ta ý loạn tình mê cung khai, thì ta không nhớ được sao? Ngày sau còn có thể mượn đó làm có đúng hay không? Phi, chủ ý của người quả thật hoàn hảo, chỉ tiếc, ta là phi kiếm, dù có mê loạn hơn nữa, nhưng từng câu từng chữ của người, tất cả đều khắc tận đáy lòng, lúc đó bất quả không phản ứng lại được, vừa tỉnh lại, thì gì cũng biết.”

Long Mặc trợn mắt há mồm, gần nửa ngày mới thở dài một hơi nói: “Trời ạ, nguyên lai phi kiếm tu thành yêu tinh, ưu đãi nhiều hơn so với người tu tiên cùng động vật tu thần chúng ta. Đúng vậy, sao ta mới đó đã quên, bản chất của người là khoáng thạch, vốn không có thất tình lục dục, nên mặc dù đã tu thành hình người, có đủ loại cảm xúc của nhân loại, nhưng bản tâm không thay đổi, chắc không phải từng câu từng chữ đều bị người nhớ chứ.”

Nghiễn Thai trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, Long Mặc thấy hân cười, trong lòng tự biết không còn rắc rối gì nữa, thế là lại sáp đến cười ha hả nói: “Nhưng Nghiễn Thai a, vi phu có một chuyện chưa rõ.....”

Không đợi y nói hết, đã bị Nghiễn Thai một phen đẩy ra, thấy hân lông mi dựng thẳng quát lên: “Vi phu gì hả, người là phu của ai? Ta còn chưa cùng người thành thân, người bớt sáo rỗng cho ta.”

Long Mặc cười hì hì nói: “Nguyên lai Nghiễn Thai chính là để ý việc này, vậy còn không đơn giản, chúng ta sau khi về long giới, liền lập tức thành thân, lúc cha nương thành thân, không phải thiết đãi yến tiệc ba ngày sao? Không hề gì, chúng ta thiết đãi ba mươi ngày. Họ không phải là mời chính là tiên ma thần nhân vật nổi danh các giới sao? Chúng ta cũng mời tiên thần ma quỷ tất cả nhân vật nổi danh của mình giới.....”

“Người điên rồi? Long cung sẽ bị ăn súp mất.” Nghiễn Thai trợn tròn mắt, không dám tin trừng mắt bại gia tử đang cao hứng bưng bưng nói chuyện. Hân hoàn toàn không ngờ tới đáng lẽ phản ứng đúng đắn lúc này của bản thân hân là chuyện thành thân, hoặc giả, từ tận đáy lòng, hân đã sớm chuẩn bị sẵn, cũng là, bị gia hỏa Long Mặc này bám riết như vậy, đời này còn mộng tưởng đào thoát khỏi vòng tình y dày công đan bện sao?

“Sẽ không bị ăn súp, long cung chúng ta rất có tiền, không nói tới cha nương, chỉ gia gia thôi, ta biết tiền riêng trong tay ông nhiều lắm, khê lắc lắc ngón tay út thôi, cũng đủ chúng ta dùng. Hắc hắc, bảo bối Nghiễn Thai a, nếu chúng ta không nhân dịp này quyết liệt vợ vét vài đồng của họ, muốn tìm lại một cơ hội như vậy nữa thật khó khăn nha.”

Nghiễn Thai đồng tình nhìn về hướng long cung, thở dài nói: “Ta thực bị ai thay long vương bề hạ, sao lại sinh ra một tôn tử như người chứ?”

Một câu chưa dứt, Long Mặc đã ai ái kêu lên: “Nghiễn Thai, ta là do cha nương ta sinh ra, cùng gia gia ta không liên quan a.”

Mặt Nghiễn Thai “xoát” một tiếng hơi ửng đỏ, nhưng lại biết đích xác là bản thân nói nhầm, chỉ có thể liếc xéo Long Mặc, rồi mới xoay mặt đi nói sang chuyện khác: “Được được rồi, người vừa nãy nói có chuyện không chưa rõ, rốt cục là chuyện gì a?”

“Nga, ta kỳ quái chính là, kia..... Khụ khụ..... Nghiễn Thai..... Đẳng..... Đẳng sau của người..... cũng không đau sao?” Mặc dù độ dày da mặt của Long Mặc rất ư kinh người, nhưng hỏi ra những lời này cũng cần ít dừng khí, lắp bắp vài lần, cuối cùng mới hỏi ra.

“Ân, hoàn hảo, không thấy..... đau gì cả, chỉ là có cảm..... giác hơi không thoải mái.” Ngoài ý muốn, Nghiễn Thai thể nhưng không có dùng bình hoa ném y, ngược lại rất phối hợp trả lời vấn đề, tùy rằng đầu cũng đã cúi đến sát ngực, thanh âm so với mũi vo ve cũng không lớn hơn là bao.

“Di, này quả kỳ quái, chẳng lẽ vì Nghiễn Thai là phi kiếm tu thành hình người, cho nên thể chất đặc biệt? Ân, không sai biệt lắm, trách không được đêm qua ta vẫn cảm thấy nơi đó co dãn kinh người..... Ngao.....”

Long Mặc đáng thương ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, dưới đất là một bình hoa bị vỡ nát, tai nghe Nghiễn Thai oán hận nói: “Ta cho người nói tiếp, người mà dám nói tiếp ta thật đem lưỡi người cắt ngay, được tiện nghi còn ở đó khoe mẽ.....” Vừa nói, vừa giậm dõng đứng dậy đi ra ngoài.

“Ừ, ta đã thiết lập kết giới, hai phu thê ở trong khuê phòng nói ít lời tư mật thì có quan hệ gì đâu chứ.” Long Mặc than thở, rồi nhấc một ngón tay chỉ xuống đất, bình hoa sứ màu xanh vỡ nát kia liền ghép lại như ban đầu, y đem cái bình như cũ đặt lại trên bàn, khụ một tiếng nói: “Lần sau nhấc Ma Khác nhớ kỹ, những thứ đại loại như bình hoa đối với các đôi tình nhân mà nói, thuộc vào loại có độ nguy hiểm cao, không nên để trên bàn.”

Vừa nghĩ xong, liền đuổi theo, chỉ thấy Nghiễn Thai đang thi thi nhiên nhiên rảo bước trong ngự hoa viên, xem ra là đi về hướng tẩm cung của Ma Khác, y liền biết là ái nhân muốn đi tìm chương ngự tinh kia.

“Nghiễn Thai, sáng nay Ma Khác đã cùng ta nói chuyện, hóa ra tên Ma Phong kia đối với Nhiếp Chiêu là có một dạng cảm tình đặc biệt, y hy vọng chúng ta có thể giúp đệ đệ y hoàn thành tâm nguyện. Nên ta lập tức thuận nước đẩy thuyền đồng ý rồi, hơn nữa mời Ma Phong tới long giới chúng ta làm khách.” Đuổi theo Nghiễn Thai, Long Mặc đem cuộc đối thoại cùng với Ma Khác buổi sáng thuật lại cho Nghiễn Thai nghe.

Nghiễn Thai dừng bước, đôi mắt trừng lớn như sắp lòi ra, thất thanh nói: “Hóa ra Ma Phong không phải kẻ thù của hải xà a? Thế nhưng, hắc thế nhưng lại thích hải xà, nga, hắc cũng thật xúi quẩy a. Không đúng, người vừa mới nói, Ma Khác từng nói, hải xà là vị trí dưới cơ hắc chỉ có thể chịu thiệt đúng không? Vậy ta nói sai rồi, nga, hải xà tình đáng thương, người thật đúng là xúi quẩy a.”

Long Mặc nhìn không được bật cười, lại nghe Nghiễn Thai lắc đầu nói: “Mời Ma Phong tới long giới làm khách, trời ạ, Long Mặc, uống cho người sao lại nghĩ ra chủ ý ác tâm này. Đến khi đó người không sợ Nhiếp Chiêu chạy tới trước mặt cha nương người cáo trạng, rồi cha nương người đem người ra lột da rút gân sao?”

Long Mặc đắc ý cười nói: “Hải xà tình kia cho dù có muốn cáo trạng, cũng phải xem hắc có thể thoát thân rồi nói sau. Ta cũng không tin, Ma Phong lần này ăn thiệt, còn không chú ý hơn, sẽ để cho y dễ dàng thoát vậy sao? Lại nói, dù y có cáo trạng tới chỗ cha nương ta, ta cũng không sợ, ta tác hợp y cùng Ma Phong, vì hữu hảo hòa bình của hai giới làm nên cống hiến to lớn, họ cảm kích ta còn không kịp.....”

Không đợi nói xong, Nghiễn Thai đã cười gập người ôm bụng, một bên lắc đầu nói: “Ta thật sự phục người, trên đời sao lại có người hạng gia khỏa da mặt dày thế này, nói như bản thân vĩ đại biết bao, thật chất còn không phải là trả thù riêng sao, người lại còn có thể ngay cả mí mắt nháy cũng không nháy, phục phục.....”

Hai người đang nói giỡn, chợt nghe phía trước vang lên một thanh âm quen thuộc: “Di? Là đại chất tử cùng chất tức phụ, quả là trùng hợp, ta cùng Ma Khác vừa mới tới, đã đụng phải các người.”

(đại chất tử, chất tức phụ: cháu trai, cháu dâu)

Nghiễn Thai cùng Long Mặc lập tức ngẩng dậy, quả nhiên Ma Khác cùng Chương Du ngay phía trước, hai người nhìn ngó xung quanh, bụng nghĩ ai là đại chất tử cùng chất tức phụ của chương ngự tinh a? Chẳng lẽ còn có chương ngự khác đi tới ma giới sao?

“Không cần nhìn, ta gọi chính là các người a.” Chương ngự tinh đôi ba bước đã chạy tới, thấy Long Mặc cùng Nghiễn Thai phút chốc trừng lớn mắt, hắc tươi cười khả ái nói: “Cái này có gì kỳ quái đâu, ta cùng Long Triển là hảo huynh đệ, Long Mặc lại là nhi tử của Long Triển, Nghiễn Thai người tuy rằng là phi kiếm của Như Mặc, nhưng hiện tại cũng là thê tử của Long Mặc, ta hôm qua hỏi mọi người, biết luận về vai vế, ta nên gọi các người là đại chất tử cùng chất tức phụ.”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai đều đen mặt, dùng ánh mắt như muốn giết người trừng Ma Khác, đã thấy ý khoát tay nói: “Không cần nhìn ta, hắc cũng không phải hỏi ta, chắc là hỏi ma phó nào đó.”

Chương ngự tinh đối với cách xưng hô đại chất tử này hiển nhiên cảm thấy hứng thú. Nhưng Long Mặc Nghiễn Thai nào có thể chịu nổi, hai người đồng thanh kháng nghị, nói rằng nếu chương ngự tinh không thay đổi cách nói của mình, họ sẽ lập tức quay về long giới. Nghĩ tới Chương Du từ ngày gả tới đây đã mười mấy năm, số lần quay về long giới có thể đếm trên đầu ngón tay, nào có thể chịu cho họ nhanh chóng đi vậy, thế nên đành phải tiếp tục khôi phục cách xưng hô trước đây.

Bốn người đi vào một đình nghỉ mát ngồi, Chương Du liền nhìn Ma Khác nói: “Ta vừa rồi thức dậy, nghe thấy đám ma phó đều đang bàn tán về chuyện tán hôn ma âm, sao vậy? Chẳng lẽ tán hôn ma âm của ma giới chúng ta phải thay đổi định nghĩa sao?”

Ma Khác trong lòng nhảy dựng, thầm nghĩ không xong rồi, với ai cũng dằn dò, duy nhất đã quên nói với Tiểu Du. Chắc hẳn tổng quản cho rằng ta khẳng định sẽ nói với hắn, nên cũng không nói với hắn. Vừa nghĩ tới, trong đầu đã rất nhanh xoay chuyển chủ ý.

Nghiễn Thai nếu không nghe thấy bốn chữ tán hồn ma âm, cũng liền đem chuyện này quăng ra sau đầu quên mất. Nhưng lúc này bỗng dưng nghe thấy, sao còn có thể nhịn xuống tò mò, vội vàng truy vấn nói: “Đúng rồi Chương Du, ta còn muốn hỏi ngươi, tán hồn ma âm của ma giới các ngươi là ý gì? Chẳng lẽ thật sự tuyệt vời có thể khiến người ta thất hồn lạc phách, nên mới kêu tên này sao?”

Chương Du kinh ngạc nhìn về phía Nghiễn Thai, lớn tiếng nói: “Di? Nghiễn Thai ngươi sao mới đó đã biết khái niệm mới của tán hồn ma âm. Kỳ thật trước đây khái niệm của tán hồn ma âm không phải giải thích như vậy, ta nghe Ma Khác nói, tán hồn ma âm là pháp thuật bậc nhất rất khó luyện, một khi luyện thành, có thể hủy thiên diệt địa. Là vì thanh âm kia thật sự quá mức khó nghe, cho nên bị tán hồn ma âm công kích, bất kể là ma quân cao minh hay là ma vật hạ đẳng, hết thảy đều muốn hồn phi phách tán, vậy nên uy lực rất lớn.....”

Chương Du thao thao bất tuyệt, Ma Khác ở một bên muốn ngăn hắn, cũng đã chậm, hướng hồ, Chương Du đang nói rất đắc ý nào còn nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của y, rồi đến cả Nghiễn Thai mặt cũng dần dần phình tím lên, hắn cũng chưa để ý tới.

Long Mặc tức khắc đem ý thức của mình đập xuống bàn, thầm nghĩ cái gì gọi là tự tác nghiệt không thể sống? Ta đây chính là tự tác nghiệt không thể sống a, ngươi nói ta khi không sao lại cùng Ma Khác đề cập tới chuyện tán hồn ma âm chứ, có lẽ nếu không đề cập tới, Nghiễn Thai cũng đã quên mất chuyện này, hiện tại tác dụng ngược hay rồi, ta chính là đem nguyên tảng đá nên vào ngón chân mình rồi, ôi ông trời của ta, như thế này ai có thể tới cứu cứu ta a.....”

“Khởi bẩm thái tử điện hạ, Thanh Chiếu ma quân của Lam ma tộc ở ngoài điện cầu kiến.”

Từ ngoài đình bỗng dưng truyền tới tiếng bẩm báo của thị vệ. Thế là Ma Khác đứng dậy, đối với Long Mặc nói: “Ta đi trước xử lý chút chính vụ, các ngươi cứ ở đây tán gẫu tiếp đi. Chương Du, ngươi cũng theo ta qua đây..... Bảo ngươi qua đây thì qua đây.”

Ma thái tử điện hạ không để ý phản đối của ái nhân, một phen kéo tay hắn lập tức ra ngoài. Y biết nếu tán hồn ma âm bị vạch trần, Long Mặc không có quả ngon để ăn, chỉ sợ y đem ái nhân nhà mình xem như chỗ trút giận, nghĩ cũng biết, với Chương Du có chút bản lĩnh con con, có thể là đối thủ của Long Mặc sao? Cho nên vẫn là tha hắn rời khỏi vòng chiến là tốt nhất.

“Uy, ngươi đi xử lý chính vụ thì cứ xử lý chính vụ, ngươi tha Chương Du theo làm gì chứ?” Long Mặc không phục hô to, trong lòng đem tổ tông tám đời của Ma Khác ra mắng nhiếc mấy lần, bụng nghĩ ngươi tên hỗn đản này, lúc này ngươi tha Chương Du đi, không phải rõ ràng xếp đặt muốn cho ta gặp tai ương sao? Ngươi cũng quá không nói nghĩa khí mà?

“Ngươi muốn Chương Du ở lại đây làm gì?” Phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc mà trầm tĩnh, bất quá dưới thanh âm trầm tĩnh này là sóng ngầm mãnh liệt, hiển nhiên không thể gạt được lỗ tai của Long Mặc.

Y hí hí cười xoay người lại, chỉ thấy Nghiễn Thai cao cao tại thượng vẻn vẹn chân bắt chéo ngồi một chỗ, một đôi mắt ngập nước cao thấp đánh giá y, thật giống như đang cân nhắc xem xẻo miếng thịt nào xuống thì đau hơn.

“Nghiễn Thai, việc đó, ta..... A.....”

Tình cảnh buổi sáng lần nữa tái diễn, không đợi Long Mặc nói xong, Nghiễn Thai đã hành động. Khéo sao nơi này lại là ngự hoa viên, quyền cước pháp thuật đều thi triển hoàn toàn, nhất thời, trong hoa viên xinh đẹp thoáng chốc chính là chim bay trùng chạy, đến cả gà cảnh dùng để ngắm nghía đều bay phành phạch ra ngoài hoa viên, trốn trong bụi cỏ chỉ lộ mỗi phần đuôi ngắn, nói sao cũng không chịu thò đầu ra nữa.

Bất quá Long Mặc tuy rằng bị đánh, nhưng tới chiều, đương nhiên là phải bồi thường lại. Nghiễn Thai tuy ngày thường hung hăng, nhưng cùng y sớm chiều bên nhau, thân thiết gần gũi, trong lòng đối y có tình ý

chỉ là không nói mà thôi, đêm qua hai người lần đầu mây mưa, cũng ném qua ngon ngọt, lí nào vẫn tiếp tục thờ ơ lầy lẹ.

Cứ vậy ở lại ma giới chơi mấy ngày, liền làm Ma Phong nôn nóng, thầm nghĩ hoàng huynh không phải nói nhờ hai gia khóa này dẫn ta tới long giới tìm hải xa sao? Sao..... Sao lại vẫn ở miết trong ma cung không đi chứ? Đều do hoàng huynh, chiêu đãi ăn ngon uống ngon làm gì chứ? Sớm bày ra vẻ lạnh như tiền chút a, còn không sợ họ nhắc chân đi sao, làm hại ta ở đây mỗi mất chờ.

Bất quá nghĩ thì nghĩ như vậy, trên mặt đương nhiên không chịu để lộ ra thái độ này. Kỳ thật Long Mặc cũng là cố ý làm như vậy, chỉ vì lúc mới tới ma giới được ăn lễ chiêu đãi nho nhỏ kia, gia khóa bụng dạ hẹp hòi này vẫn nhớ tới giờ. Ai bảo y xem mạng của Nghiễn Thai so với mình còn quan trọng hơn, Ma Phong thế nhưng muốn cánh của Nghiễn Thai, đây là đại tội, không thể hấn ném mùi khở, Long Mặc tâm tình một trượng phu có thể nào bình ổn chứ?

Lại qua hơn mười ngày, mắt thay cơn tức Ma Phong ngày càng không xong, Long Mặc cùng Nghiễn Thai lúc này mới cười hì hì cáo biệt Ma Khác cùng Chương Du.

Chương ngư tinh nào có thể bỏ qua, lôi kéo tay Nghiễn Thai nói sao cũng không chịu để họ đi. Sợ tới mức Ma Khác vội vàng kéo hấn ra, một bên giả vờ chính nghĩa nói: “Tiểu Du, long tử điện hạ cùng Nghiễn Thai còn phải dẫn Ma Khác đi long giới lo liệu chính sự, ngươi yên tâm, Ma Phong sau khi tới đó, không cách mấy ngày bằng hữu hải xa kia của ngươi sẽ quay về. Hoặc giả ngày khác ngươi nhớ Nghiễn Thai, cũng có thể mời họ tới đây làm khách a, ngô, chúng ta đi long giới tìm họ cũng không phải không thể.....”

Không đợi nói hết, Chương Du đã thở hồng hộc nói: “Phi, ta tin ngươi sao? Lúc trước khi chưa cùng ta thành thân ngươi nói sao, đi long giới không thành vấn đề. Kết quả giờ sao hả? Mỗi ngày nhật lí vạn ky, ta muốn một mình quay về long giới, ngươi lại không cho. Hừ, nhớ ngày đó lúc ngươi theo đuổi ta, một ngày có thể đi long giới một chuyến, khi đó sao lại không thấy ngươi chính vụ như núi?”

(nhật lí vạn ky: hình dung chính vụ rối ren phải xử lý mỗi ngày của đế vương, hiện tại dùng nhiều để hình dung công việc nặng nề của người lãnh đạo quốc gia)

“Được rồi được rồi, Tiểu Du cũng đừng oán giận, không hiện giờ các ma tộc đang dần dần gia tăng sao? Còn có giữa các ma tộc không cùng chủng tộc cũng đang tăng cường qua lại, nên bên ta bận thành vậy, ta đáp ứng ngươi, ngày sau nhất định cùng ngươi đi được rồi chứ? Giờ ngươi để Long Mặc cùng Nghiễn Thai về đi.”

Nói xong, Chương Du vẫn lôi kéo tay Nghiễn Thai, ngay cả đôi mắt cũng đã ửng đỏ, lại nói mấy lời lưu luyến không rời, Ma Khác thấy không xong, tiếp tục trì hoãn lát nữa, ái nhân lại đề xuất dùng xong bữa trưa hấn đi. Thế là nói hết lời khuyên can Chương Du, mới để Long Mặc và Nghiễn Thai cùng với Ma Phong thuận lợi rời đi.

Chương Du ở đây thấy mọi người đã đi rồi, vội vàng muốn dứt ra quay về phòng, lại bị Ma Khác một phen giữ chặt, chỉ thấy y lau lau mồ hôi lạnh trên trán, giận nói: “Tiểu Du a, ngươi cứ cố giữ người, chẳng lẽ không biết Ma Phong gần đây đã biến thành dáng vẻ thế nào sao? Nếu không để hấn đi long giới, trên đầu đều có thể bốc ra khói đó. Nga, ngươi muốn đi thông tin cho hải xa phải không? Nghĩ cũng đừng nghĩ, từ giờ trở đi trong vòng hai canh giờ, đừng vọng tưởng rời khỏi người ta..... A..... Không được, ngươi cản ta ta cũng không thả ngươi, a..... Ngươi cản thật a.....”

Lại nói về Long Mặc Nghiễn Thai cùng Ma Phong, sau khi rời khỏi ma giới, cũng không trì hoãn, trực tiếp dùng thời không xuyên việt thuật quay về long giới.

Ma Phong chưa từng tới long giới, lúc này vừa nhìn thấy xung quanh, chỉ cảm thấy cùng ma giới thật là hai nơi hoàn toàn bất đồng, hơn nữa cảnh trí nơi đây biển này, càng đẹp không sao ta xiết.

“Sao vậy? Long giới của chúng ta so với ma giới thế nào?” Long Mặc cùng Nghiễn Thai nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Ma Phong, cũng cảm thấy hả hê. Không khỏi vênh mặt ưỡn ngực hỏi hấn.

Ma Phong thoáng yên lặng, rồi mới thản nhiên nói: “Tất nhiên là rất đẹp, nhưng ta chỉ nghi hoặc một điều thôi.”

Nói xong thấy Long Mặc cùng Nghiễn Thai lộ ra thần tình tò mò, liền chỉ tay về đủ loài cá nhiều màu sắc phía xa xa nói: “Thủy tộc Đông Hải xinh đẹp như vậy, rốt cuộc là thế nào dường dục ra hoàng tẩu ta thứ xấu xí như vậy hả?”

Một câu tức tới Nghiễn Thai mũi cũng gần lệch, nhảy tới trước mặt hấn hét lên: “Uy, người nói chuyện cần thận chút, ai nói Chương Du xấu? Hấn không biết xinh đẹp thanh tú biết bao nhiêu, bằng không có thể khiến cho ma hoàng tử điện hạ ái mộ yêu thương sao? Mắt ngươi rốt cuộc là mọc đâu thế?”

Ma Phong bị hấn mắng, cũng không sinh khí, hơi hơi khiêu mi, vẫn thản nhiên nói: “Hình người của hấn tất nhiên xem như xinh đẹp, nhưng nguyên hình của hấn, thật sự không dám tâng bốc, ngày đó ở ngự hoa viên nhìn thấy nguyên hình của hấn, các huynh đệ đều miễn cưỡng bị dọa ngất, nếu không phải ta định lực siêu nhân, cũng nhất định muốn ngất ngay tại chỗ rồi.”

Hấn vừa nói tới nguyên hình của Chương Du, Nghiễn Thai liền không nói một lời, chớp chớp mắt, khụ khụ hai tiếng nói: “Đó..... Đó là ngoại lệ, hơn nữa, loài động vật bạch tộc này, bộ dáng vốn không đẹp, hoàng huynh của ngươi còn phối hợp với tâm tư của chương ngư tinh dùng sức uy hấn, kết quả đem hấn uy thành bộ dáng kia, có thể trách ai a?”

Nghiễn Thai nói tới đây, Ma Phong cũng không thể nói gì hơn. Cũng đúng thôi, phương thức sủng nịch của đại ca nhà mình đối với chương ngư tinh kia, ngấm lại cũng đủ khiến người ta toàn thân nổi da gà, thật sự là không thể không hoài nghi, đó là đã hơn mười năm, sao hai người kia chẳng những không có chút xú bất hòa nào, ngược lại ngày càng dính? Cho dù là yêu, cũng không có ma lực lớn vậy chứ.

Nghĩ tới đây, nhin không được ngẩng đầu nhìn qua Long Mặc, thản nhiên nói: “Ta ở ma giới, xem như bị hai người kia khuất phục, mỗi ngày đánh nhau cũng không đủ thật phát hoảng, nhiệt tình tới nỗi, không phân trường hợp, cứ thế tình ý miên miên liếc mắt đưa tình lời ngon tiếng ngọt. Long Mặc, ta cảm thấy với khí phách của long thái tử, hấn so với hoàng huynh của ta mảnh mẽ hơn nhiều?”

Long Mặc trầm nghĩ chỗ nào a? Còn không phải giống như đại ca cùng chương ngư tinh của các người sao, hai người còn kém không gắn liền nhau. Bất quá ngoài miệng đương nhiên không thể làm lão cha thất vọng, lời thề son sắt nói: “Đương nhiên rồi, tuy rằng cha ta cùng nương ta cũng rất ân ái, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như ma thái tử điện hạ và chương ngư tinh.”

Y nói như vậy, nhưng trong lòng kỳ vọng gì, bất quá suy đi tính lại, trầm nghĩ cha nương chung quy cũng không thể ở trước mặt khách nhân, nhất là Ma Phong của ma tộc trưng ra bộ dáng chàng chàng thiếp thiếp, nên nghĩ tới đây, cũng hơi yên lòng.

Ma Phong thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Vậy thì tốt rồi, ta thật vất vả thoát ly hai gia khổ buồn nôn kia, thật sự là không mong lại ở long giới bị buồn nôn.”

Nói nói một hồi, đã đi tới long cung, vì là long tử điện hạ, nên cũng không cần thông truyền, sau khi hỏi rõ Long Triền cùng Như Mặc đều đang ở hậu hoa viên, Long Mặc Nghiễn Thai liền mang Ma Phong đi tới hậu hoa viên.

Trong chốc lát đã tiến vào hậu hoa viên, còn chưa đợi tới lúc Long Mặc lên tiếng, đã nghe thấy từ cách đó không xa truyền đến một thanh âm quen thuộc: “A, người lại chơi xấu, hỗn đản, sao lại luôn chơi xấu, ta không bao giờ chơi với người nữa đâu, ô ô ô, hôm nay ta đã thua mất ba mươi con cá nhỏ, người đi xử lý chính vụ, mau xử lý chính vụ đi, người không phải là long thái tử sao? Khẳng định có rất nhiều chính vụ phải xử lý a, nhanh đi.....”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai vừa nghe thấy thanh âm này, mồ hôi trên ót đã chảy xuống, nghĩ bụng cha a, nương a, các người có cần phải vậy không? Ta vừa mới ở trước mặt Ma Phong xây dựng hình tượng cao lớn của các người, các người lại phá sập, liếc mắt đưa tình lúc nào chả được, phải khẳng khẳng ngay tại lúc này.

Ma Phong cũng sững sờ, trầm nghĩ không có nghe người ta nói long thái tử ngoại trừ thái tử phi ra, còn có phi tử khác a. Nhưng thanh âm này, kiểu ngữ khí làm nũng này, hấn không phải là bốn thảo long đã sinh ra long tử nên có?

Bất quá nói qua phải nói lại, đường đường long thái tử, muốn nạp mấy phi tử cũng bình thường thôi, thảo long kia mẫu bằng tử quý, đã là dưới một người trên vạn người, dù có chia sẻ chút ít tình yêu của trượng

phu cho người khác, thì có sao đâu?

Đang suy nghĩ, chợt nghe phía trước lại truyền tới tiếng cười to sang sảng, tiếp theo một thanh âm hùng hậu trầm thấp vang lên: “Hảo hảo hảo, không khi dễ người, không phải chỉ ba mươi con cá nhỏ thôi sao? Nhìn xem người sốt ruột, chớp mũi cũng đổ mồ hôi kìa, đến mức này sao? Đừng nói ba mươi con cá nhỏ, dù cho ba trăm con ba nghìn con ba vạn con ba mươi vạn con, nếu người muốn, ta còn không lập tức cho người chơi sao?” Ngờ khí sùng nịch vô cùng.

Lúc này Ma Phong càng thêm khẳng định phán đoán của mình. Thăm nghĩ giữa vợ chồng mới không có đối thoại ngọt ngào như vậy, giống như hoàng huynh cùng hoàng tẩu quái thai, trên đời này có thể có mấy đôi a? Xem ra quả nhiên là phi tử mới nạp a, nếu không sao có thể sùng thành vậy?

Lại quay đầu nhìn qua sắc mặt của Long Mặc cùng Nghiễn Thai, cảm giác mơ hồ phát xanh, thăm nghĩ cũng khó trách Long Mặc sinh khí, phụ thân đối với người khác ngoài mẫu thân thân mật thể, đương nhiên bất bình, nhưng đây cũng là bình thường thôi, tương lại người tự nhiên cũng vậy.

Hắn lúc này bởi vì còn chưa biết bản thân đối với hải xà Nhiếp Chiêu áp ủ tình cảm, nên ngược lại cho rằng tình cảm toàn tâm toàn ý là không bình thường, cường giả có tam thê tứ thiếp mới là thiên kinh địa nghĩa.

Đang suy nghĩ, thì thấy từ phía sau hòn non bộ hai người vòng ra. Ma Phong thấy bên trái một người cao lớn uy vũ khí thế kinh người, hiển nhiên đó là Long Triển không thể nghi ngờ. Người bên phải cũng nhỏ nhắn xinh đẹp, tươi cười trên mặt hạnh phúc vô cùng, hiển nhiên là phi nữ mới nạp. Nghĩ bụng khó trách người này có thể làm Long Triển sủng ái, đích xác là rất xinh đẹp khiến người vui vẻ, mặc dù không phải gọi cảm như báu vật, nhưng lại có một cỗ khí chất trong lành xinh đẹp.

“Di? Mặc nhi, Nghiễn Thai, các người đã về?” Vào lúc Long Mặc Nghiễn Thai đồng thời đen mặt không nói gì nhìn cha nương mình, thì Long Triển cùng Như Mặc cũng nhìn thấy họ. Nhất thời kinh ngạc, Như Mặc liền vui sướng nhào qua, đầu tiên là cho nhi tử cùng phi kiếm nhà mình một cái ôm thật nồng nàn, rồi mới nói: “Sao lại đi lâu vậy? Nương nhớ gần chết luôn.”

“Dáng vẻ người có chút nào giống tưởng niệm chúng ta sao?” Nghiễn Thai giương mắt nhìn trời, nghĩ bụng chúng ta vắng mặt, người cùng long thái tử điện hạ chơi vui vẻ biết bao a, người ta là vui quên trời quên đất, người là vui quên con quên cái, hừ!

Ma Phong bĩu môi, nghĩ bụng đây là bi ai của phận thiếp thất, bất luận thế nào lấy lòng nhi tử của trượng phu, vẫn thủy chung là lấy không được lòng, mẫu tử liền tâm, người ta hiển nhiên là đừng về phía mẫu thân, nhìn người sao thuận mắt được.

“Nghiễn Thai, người..... Người sao có thể nói vậy chứ? Ta mỗi ngày nằm mơ, đều mơ đến các người, không tin người hỏi Triển.” Như Mặc vội vàng phân bua, rồi mới kéo Long Triển qua, tha thiết mong chờ nhìn ái nhân, mong chờ y làm chứng cho mình.

“Mặc nhi, vị này là.....” Long Triển lại không như ý nguyện của ái nhân, hai mắt y bắn ra tinh quan sắc bén, cao thấp đánh giá Ma Phong.

Đây là một cường giả ma tộc, thực lực so với Ma Khác không thấp hơn nhiều. Chỉ thoáng liếc qua, Long Triển liền đưa ra phán đoán. Ánh mắt lại quay về trên người nhi tử, nghĩ bụng chẳng lẽ là bằng hữu của Mặc nhi sao? Nhưng hình như không giống, người này toàn thân toát ra một cỗ khí chất lãnh đạm, loại người mặt lạnh tâm lạnh huyết này, sao có thể cùng Mặc nhi chân thành kết giao.

“Cha, nương, đây là bằng hữu của con ở ma giới, cũng là đệ đệ của thái tử Ma Khác, hẳn gọi là Ma Phong.” Long Mặc mỉm cười, rồi mới từ trong tay áo lấy ra một chuỗi minh châu đưa cho Như Mặc: “Nương, đây là ma hồ lâm châu con mua ở ma giới cho người, ban đêm sẽ phát ra hào quang giống như dạ minh châu, con cùng Nghiễn Thai nghĩ rằng người sẽ thích, nên liền mua tặng cho người.”

“A, lấp lánh quá nga, trời ạ, mượt mà như thế, không kém chút nào so với trân châu của Đông Hải chúng ta, a a a, Mặc nhi, nương yêu con chết mất.” Như Mặc cao hứng vừa la vừa nhảy, hẳn tuy là thảo long, nhưng cũng cùng đại đa số long tộc giống nhau, thích những thứ sáng lấp lánh.

Ma Phong đáng thương miệng há đến có thể nhét nguyên quả trứng ngỗng, may mắn định lực của hắn đã được Chương Du rèn luyện qua. Vừa tiếp xúc với ánh mắt của Long Triển, liền vội vàng tự động khôi phục

thái độ bình thường, chỉ là trong ánh mắt vẫn đang lộ ra ngạc nhiên vô cùng.

“Long Mặc..... Người..... Người nói đây..... Đây là..... là nương người? Chính là..... Thảo..... Thảo long kia sao?” Ma Phong kinh ngạc nhìn dáng vẻ Như Mặc cầm hạt châu ngậy ngô cười, nghe rất rõ tiếng rên rỉ từ trong lòng mình truyền đến.

“Không phải người thì còn ai vào đây?” Long Mặc bắt đầu dĩ thử dài, trong lòng thì đang kêu rên, thầm rên cha a cha nương a nương, các người cũng thật đủ khiến ta mất mặt, vừa mới đây ta còn cùng Ma Phong vỗ ngực cam đoan, các người hoàn toàn khác..... Quên đi quên đi, là do bản thân sai lầm, cũng không nên vì mặt mũi mà nói mạnh miệng, cha nương nhà mình một khi ân ái là đức tính ra sao, cũng không phải không biết.

“Là khách nhân ma tộc à, đến, chúng ta đi vào đại sảnh ngồi nào.” Như Mặc nhiệt tình mời, một bên dẫn đầu đi tới trước đại sảnh, một bên cười hỏi: “Người có quen thái tử phi của các người không? Đó là hảo bằng hữu của ta cùng Long Triển, chớp mắt một cái, thì đã một thời gian rất dài rồi không gặp, nghĩ tới thật hoảng, không biết hân hạnh ra sao?” Lúc Như Mặc nói lời này, đã tự động quên hẳn chuyện Long Mặc giới thiệu Ma Phong là đệ đệ của Ma Khác.

“Hân hạnh tốt lắm, hân hạnh là so với lần cuối cùng các người gặp hân hạnh còn béo hơn không chỉ một vòng. Đề nghị các người lúc gặp lại hân hạnh nên chuẩn bị tâm lý tốt trước đã, nếu không rất dễ bị dọa ngất.” Ma Phong hướng trời ném một ánh nhìn xem thường, nhắc tới hoàng tẩu bạch tuyết đã tham ăn còn ngu ngốc kia, hân hạnh cảm giác trên mặt hơi nóng rần lên.

“Không đến nỗi khoa trương thế chứ?” Đừng nói Như Mặc, đến cả Long Triển cũng kinh ngạc: “Chương ngư tinh tuy là tham ăn lại hơi ngốc, bất quá ở long giới, hân hạnh coi như có tiết chế, sao có thể lại..... lại biến thành như vậy.”

“Thái tử điện hạ cũng biết nói, hoàng tẩu ở long giới có tiết chế, nhưng sau khi hân hạnh tới ma giới chúng ta, thì không còn tiết chế gì nữa, hoàng huynh ta sủng hân hạnh sủng lên trời, dù hân hạnh muốn ăn thịt hoàng huynh ta, cũng sẽ cắt cho hân hạnh, còn có thể cắt miếng thịt ngon nhất trên đùi, hướng chi thức ăn khác chứ? Cứ thế nên giờ hân hạnh sau khi biến về nguyên hình trong chốc lát, liền thở không ra hơi.”

Ma Phong ác liệt phun trào, những lời này đã ngen trong lòng hân hạnh thật lâu rồi, mà lại không dám nói trước mặt hoàng huynh, lại không có qua lại với các huynh đệ khác, giờ cuối cùng rời khỏi ma giới, rốt cục có thể thoải mái phun trào.

Long Triển cùng Như Mặc đều hết chỗ nói, bất quá suy đi nghĩ lại, hai người lại thập phần cao hứng, nghĩ bụng ma hoàng tử quả nhiên thực hiện lời hứa của mình, đối đãi chương ngư tinh tốt như vậy, chúng ta cũng có thể an tâm, lúc trước đưa hân hạnh đi hòa thân quả không sai mà.

Vừa vào đại sảnh ngồi xuống, người hầu đã dâng trà điểm tâm. Nghiễn Thai liền nhin không được hỏi: “Như Mặc, hải xà đi đâu rồi?”

“Người hỏi Nhiếp Chiêu hải? Nga, y mấy ngày nay đều bế quan. Từ sau khi biết các người đi ma giới, gia khóa này cũng phá lệ trở nên chăm chỉ, đại loại là muốn quay về ma giới.” Như Mặc uống một hớp trà, nhàn nhả trả lời.

Long Mặc cùng Nghiễn Thai không dám được thoáng liếc nhìn nhau, nghĩ bụng không thể nào? Chẳng lẽ hải xà thể nhưng đoán được chúng ta đi ma giới là vì mối kờ thù của y tới đối phó y? Nên đừng chuyện nói đối đầu tẩu?

Nghĩ vậy, lại nhin không được nhìn về phía Ma Phong, quả nhiên thấy trên mặt hân hạnh hiện lên thần sắc không kiên nhẫn. Hai người đang định mở lời, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm kiêu ngạo quen thuộc vang lên: “Ha ha ha, cuối cùng lão tử cũng luyện thành ma hoa thân công, cho dù tên đối thủ đáng chết kia đến đây, lão tử cũng không cần sợ, hắc hắc, Long Triển, Như Mặc, mau đi diên tịch hoành tráng thay lão tử khánh công.”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai nghĩ thầm này nên gọi là gì? Đây chân chính gọi là gió thổi ngược a? Hắc hắc, giờ thì tốt rồi, có trò hay để xem, Ma Phong đang lo tìm không được người, người ngược lại tự đâm đầu vào, vậy là cùng chúng ta không có đến nửa điểm liên can a.

Vừa suy nghĩ, ánh mắt mang theo chút ý vị hả hê khi người gặp họa đồng thời nhìn về phía đại môn. Vì những lời của Ma Khắc, họ biết Ma Phong đối với Nhiếp Chiêu kỳ thật là có tình ý, nên đối với việc dẫn Ma Phong đến áp chế Nhiếp Chiêu, hai người xí xít ầy ầy cũng không có.

Long Triển lắc đầu nói: “Tình tình hải xà này thật sự là một chút cũng không thay đổi, bệ quan bao nhiêu cũng vô dụng.” Lời còn chưa dứt, đã thấy Nhiếp Chiêu kích động chạy ào vào cửa.

Như Mặc đang định tiến ra đón, thì thấy Nhiếp Chiêu vẻ mặt vốn đang hăm hở phần khởi đột nhiên khựng lại ở cửa, đôi mắt trừng to đến độ muốn rớt ra hốc mắt, hai tay nâng lên giống như cương thi, run rẩy chỉ vào Ma Phong đang ngồi, miệng mở như đang hít gió, chỉ liên tiếp “Người người người người người người.....” Liên tiếp nói mấy chục lần chữ “Người”, đến cuối cùng mới nói hết câu: “Người sao lại đến đây?”

Ma Phong thần nhiên cười, dùng dư quang khỏe mắt liếc qua khe chớp, biểu hiện đầy đủ hấn đối với Nhiếp Chiêu hèn mọn cùng khinh thường, đồng thời chậm rãi nói: “Ta là theo bằng hữu đến long giới du ngoạn, thuận tiện nhìn xem lão bằng hữu có ở đây không, không nghĩ tới còn chưa kịp tìm, lão bằng hữu của ta đã tự mình đến, Nhiếp Chiêu, một thời gian không gặp, người so với trước đây nhiệt tình không ít a.”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai nghe xong những lời này của Ma Phong, hai người không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm khó trách Nhiếp Chiêu ở dưới tay hấn luôn luôn chịu thiệt, đừng nhìn ma vương tử điện hạ này ngày thường không nói một lời, đây là không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng có thể tức chết người a.

Lại nhìn Nhiếp Chiêu, chỉ thấy lông mày đối phương đều dựng thẳng, nhưng ẩn dưới thần sắc tức giận, lại là vẻ sợ sệt mãnh liệt hơn.

“Khụ khụ..... Này..... Tể tướng đồ lí năng xanh thuyền, ta không cùng ma vật lãnh huyết nào đó chấp nhặt.” Nhiếp Chiêu miễn cưỡng bản thân ngẩng đầu ưỡn ngực, lại ở trong lòng hít mạnh một hơi, mới có thể thuyết phục bản thân nâng chân run rẩy bước vào cửa.

(Tể tướng đồ lí năng xanh thuyền: hình dung người khoan hồng độ lượng)

Nhiếp Chiêu không có việc gì cả, nơi này không phải ma giới, nơi này là long giới, nhìn thấy không, người đang ngồi ở chủ vị, là bằng hữu thân thiết nhất của người, là long thái tử a, Ma Phong có mạnh hơn nữa, cũng có thể mạnh hơn y sao? Nhiều nhất cũng là đáng ngang tay, đến lúc đó người ở sau lưng bất thành linh cho hấn mấy phát, chẳng những sẽ không chịu thiệt, nói không chừng còn có thể báo được thù xưa, đây là chuyện tốt đẹp biết bao a.

Nhiếp Chiêu một bên tự thuyết phục chính mình, một bên ép buộc bản thân đi tới ghé bên cạnh Long Triển ngồi xuống, hoàn hảo hoàn hảo, trong suốt quá trình này, đầu y từ đầu đến cuối đều ngẩng cao ngực trước sau vẫn ưỡn, càng không có quay đầu bỏ chạy, tuy rằng trong đầu y từng mấy lần dâng lên ý niệm này, nhưng đến cuối y vẫn chiến thắng chính mình, điều này làm y tự đáy lòng cảm thấy kiêu ngạo.

“Nhiếp Chiêu, người xảy ra chuyện gì? Ta lần đầu tiên chứng kiến cố hữu tương phùng lại vui sướng đến run rẩy vậy nha, nghe nói, mức độ cao nhất bất quá cũng chỉ là vui sướng cực độ mà khóc thôi? Hải xà người thật đúng là không chỗ nào giống người thường.”

Như Mặc tò mò nhìn chằm chằm hai chân run rẩy của Nhiếp Chiêu, trên mặt tràn đầy hiếu kỳ biểu hiện hấn không hề xảo trá, đến cả Ma Phong cũng nhìn không được bị hấn chọc cười.

“Đúng a Nhiếp Chiêu, nếu đã thật vui như vậy, nên qua cùng cố hữu ôm một cái, trút hết cảm xúc trong lòng a, giảm bớt cường hỉ bị người mạnh mẽ đè nén trong lòng, lỡ đâu ghen hứ thì không tốt lắm đâu.” Long Mặc vênh chân bắt chéo, dán mắt nhìn hải xà tinh lần đầu tiên bị rơi xuống thế hạ phong, cười hắc hắc.

“Người gia khóa này, thực không phúc hậu, biết rõ Nhiếp Chiêu giờ trốn còn không kịp, còn bảo y đi ôm Ma Phong.” Nghiễn Thai cũng nhìn không được cười, tiến đến bên tai Long Mặc thì thầm đôi câu, thần thái vô cùng thân thiết kia làm Nhiếp Chiêu hận đến hàm răng đều ngứa ngáy.

Đến thời khắc này, nếu Nhiếp Chiêu còn không biết cục diện hôm nay chính là do hai tên xú tiểu tử trước mắt giở trò quỷ, y cũng không phải Nhiếp Chiêu.

Nhưng có thể có biện pháp gì chứ? Y ở ma giới cùng Ma Phong giao thủ mấy chục lần, vô luận là đấu trí đấu dũng, cũng không phải đối thủ của gia hỏa âm hiểm giả dối dễ tiện vô sỉ kia, để giờ chỉ vừa nhìn thấy hồn đản kia, bản năng trước hết dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi, có thể nào nói với chính mình phải trấn định cũng vô dụng, giờ y còn có thể nghiêm chỉnh ngồi ở đây, đã nên cười trộm rồi, còn đâu dư lực đi phản bác Long Mặc.

Chờ đi, các ngươi hai tên tiểu bối bại hoại giáo hoạt này, món nợ này ta nhớ kỹ, nếu tương lai ta không cho hai đứa ngươi sâu sắc ghi nhớ tác hại đặc tội với ta, thì ta không phải đường đường hải xà tinh Nhiếp Chiêu.

Nhiếp Chiêu tức giận suy nghĩ, mặt tái mét không nói một lời. Ánh mắt Long Triển qua lại vài lần mặt y cùng Ma Phong, trong lòng đại khái cũng đã hiểu rõ. Mà Như Mặc không được trả lời, còn đang ở tại chỗ tò mò liên tiếp truy hỏi, cũng may mắn có hắc, nếu không lúc này sớm im ắng.

“Đúng rồi, mới nãy ngươi vừa vào liền hô hào, nói là luyện thành ma hoa thần công gì đấy, sau này không cần phải sợ nữa, giờ ta đích xác đã tới rồi, sao? Không bằng để ta kiến thức kiến thức ma hoa thần công gì đấy.” Ma Phong nhìn chằm chằm mặt Nhiếp Chiêu, thoải mái trêu chọc, gạt lại oan gia này làm tâm tình hắc rất vui.

“Không phải không phải, ma tử điện hạ đừng hiểu lầm, mới nãy Nhiếp Chiêu nói là kẻ thù của y tới, thì không cần sợ, không phải nói ngươi.” Trí nhớ của Như Mặc lúc này quả thật khiến người khác khen ngợi, bất quá chỉ số thông minh nổi điên.

Long Mặc cùng Nghiễn Thai trên trán đã chảy mồ hôi lạnh. Y ghé sát Nghiễn Thai, nói nhỏ: “Lúc ngươi đi theo người chính là vậy sao? Tại sao ta cảm giác mười mấy năm qua, nương chẳng những không tiến bộ chút nào, ngược lại còn có khuynh hướng càng ngày càng ngốc vậy chứ?”

“Nga, ban đầu, ban đầu quả thật so với giờ tốt hơn chút chút, nhưng vẫn rất ngốc. Hiện tại còn không phải do cha ngươi sùng ái sao, mọi chuyện đều chiều theo hắc, cho dù có mấy tên mất mụ muốn tôi luyện chỉ số thông minh của hắc chút, kết quả còn chưa kịp tiếp cận đã bị cha ngươi đánh chạy mất, nên đương nhiên càng ngày càng ngốc.”

Nghiễn Thai hướng trần nhà quăng một ánh nhìn xem thường, lần này chỉ dùng thần thức để trao đổi với Long Mặc, bởi vì thấy Nhiếp Chiêu đối diện mất đã bắt đầu nổi lên tơ máu, nếu mình còn cùng Long Mặc thân mật tiếp xúc nhau thì có chút rất không phúc hậu.

“Ấn, bằng không, chúng ta thuyết phục cha nạp mấy phi tử? Cho nương mấy đối thủ để tôi luyện tôi luyện? Nghe nói tranh đấu trong thâm cung phương pháp tôi luyện chỉ số thông minh tốt nhất, ngươi xem tiểu thuyết truyền kỳ của nhân gian, nói không chừng nương chịu một kích thích, có thể thông minh lên đó.” Long Mặc càng nghĩ càng cảm thấy rất có lý, hưng phấn liếc mắt nhìn ái nhân.

Nghiễn Thai phút chốc mở to hai mắt, thần tình khả ái vô cùng, hắc không dám tin nhìn Long Mặc, dùng thần thức hét lớn: “Ngươi điên rồi? Long Triển sẽ làm thịt ngươi. Dù ngươi là nhi tử của y, cũng không đủ để y có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi đi phá hoại tình cảm của y cùng Như Mặc, huống hồ còn là đi lay động địa vị của Như Mặc, ngươi giờ còn chưa phải là thần long, lão cha ngươi chỉ một chiêu thần hỏa cầu đủ đem ngươi ra luyện rồi.”

Ha hả, vẻ mặt này của Nghiễn Thai thật sự rất mê người a. Long Mặc nhìn dáng vẻ của ái nhân, liền cảm giác nước miếng trong miệng có xu thế tràn ra.

Y nhìn nhìn Nhiếp Chiêu cùng Ma Phong ở đối diện, phát hiện họ đang mắt to trừng mắt nhỏ. Quay đầu nhìn qua cha nương trên chủ vị, cũng đã sớm dời tầm mắt qua đây, rồi mới khẽ sát tai nói nhỏ, cũng không biết Long Triển nói gì, chọc Như Mặc cười đến vui vẻ.

Long Mặc liền hiểu rõ tình hình trước mắt, còn không bằng người nào mạnh người này cùng ái nhân quay về nhà vui hơn nhiều, cảm dám ngồi đây, tâm tư thì không biết đã sớm bay đến nơi nao, huống hồ vì thế làm lỡ thời gian mình cùng Nghiễn Thai đơn độc bên nhau chứ?

Nghĩ tới đây, vừa định mở miệng đề nghị giải tán. Chợt nghe Ma Phong ung dung nói: “Đã lâu gạt lại, nếu không thể thân thiết, quên đi. Bất quá ngươi vừa mới nói ma hoa thần công gì đấy, ta nhưng thật rất muốn kiến thức kiến thức, sao? Không bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó luận bàn luận bàn?”

Ma hoa thần công? Long Mặc lúc này mới nghe rõ tên của thần công này, không khỏi sâu sắc bội phục Ma Phong. Hải xà tinh này lúc mới vừa vào, chỉ nghe thấy y kêu gào trong cổ họng, thanh âm đều hưng phấn đến thay đổi âm điệu, cụ thể bản thân không nghe rõ lắm, nhưng Ma Phong lại lắng nghe từng chữ từng chữ, hiển nhiên là vào khoảnh khắc hải xà tinh lên tiếng, lỗ tai hắn liền dựng thẳng lên, nếu nói hắn đối với hải xà tinh không có tình cảm, ai mà tin, sợ chỉ có chính hắn cùng Nhiếp Chiêu là còn tỉnh tỉnh mê mê thôi.

Nghĩ tới đây, lại không khỏi nhìn về phía Nhiếp Chiêu, thầm nghĩ hải xà tinh này cũng tính là một đời thông minh a, sao trong vấn đề tình cảm của bản thân thì hồ đồ thế chứ? Cự nhiên nhìn không ra Ma Phong thích mình, nhất quyết muốn phủ đầu mà đối nghịch với hắn. Người không thể biểu hiện một mặt diêm đạm đáng yêu sao? Hay là vào giữa lúc đối chiến té xỉu vài cái được không? Người sợ Ma Phong không hấp tấp tiến lên che chở người trong lòng a. Như vậy cũng tốt xức tiến tăng nhiệt tình cảm giữa các người a, sao lại ngốc thế chứ.

Lại suy nghĩ, cũng đúng, quan tâm ắt loạn a. Mình là người đứng xem, tự nhiên thấy rõ rõ rành rành, nhưng Nhiếp Chiêu lại là người trong cuộc, hơn nữa tâm lý e ngại đối với Ma Phong, sao nghĩ vậy được.

Nghĩ vậy, ánh mắt không khỏi lại liếc về phía Nghiễn Thai, thầm nghĩ bản thân thật đáng bội phục, vào lúc lần đầu tiên nhìn thấy Nghiễn Thai thì đã lập tức xác định tâm ý bản thân, khi đó hắn vẫn còn là một thanh phi kiếm, ta đều có thể đối hắn nhất kiến chung tình, nhân quan lão tử ta đây gọi là gì, tuyệt đối là thông thiên triệt địa a, hắc hắc, tương lai con đường tu luyện thần long của ta, khẳng định so với cha ta còn nhanh còn lợi hại hơn, với thông minh tài trí cùng căn cơ thực lực của ta chỉ là việc trong tầm tay mà thôi.

Y bên này tự biên tự diễn trong lòng, Nhiếp Chiêu bên kia lại đến sắc mặt cũng đổi, trong lòng âm thầm rên khổ. Bất quá suy đi nghĩ lại: di, ma hoa thần công của mình đã luyện thành, có gì còn phải sợ tên hỗn đản này? Huống hồ đây là long cung, một khi đánh không lại hắn, triệu tập ngư miết hà giải lại, mỗi người phun một ngụm nước miếng cũng đủ chìm chết hắn, hơn nữa còn có Long Triển a.

Nghĩ vậy, cảm giác bản thân không thể cứ tiếp tục hèn nhát như vậy nữa, thế là ưỡn ngực ra, lớn tiếng nói: “Đánh thì đánh, ai sợ ai. Người còn tưởng rằng ta là hải xà ở ma giới tùy ý người khi dễ sao? Phi, hôm nay ta cho người kiến thức kiến thức lợi hại của ma hoa thần công.”

Nói đến khúc cuối, nhìn thấy Long Mặc Nghiễn Thai cùng Long Triển đều cúi đầu cười thầm, hải xà cũng tự mình cảm thấy có chút xấu hổ, thầm nghĩ cái tên ma hoa thần công này quả thật là con mẹ nó quá khó nghe lọt tai. Nhưng hết cách, ai biểu đây là thần công tương truyền từ xưa của hải xà tộc chứ, cũng không phải ta có thể thay tên, mẹ nó, chẳng lẽ lão tổ tông của ta là vào thời điểm đang ăn ma hoa (bánh quai chèo) thì ngộ ra môn thần công này? Thật sự là rất rất rất mất mặt.

Mắt thấy Ma Phong cùng Nhiếp Chiêu đi ra ngoài, Nhiếp Chiêu còn vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, dường như đang cầu xin Long Triển đi cùng y. Bất quá Long Triển ý chí rất sắt đá phát tay cự tuyệt.

Sau khi thấy Long Triển cự tuyệt, hải xà tinh nhìn qua như là muốn rút lui, chỉ tiếc Ma Phong không để y có cơ hội này, trực tiếp xách đi.

Đợi sau khi họ khuất dạng, Long Mặc đang định kéo Nghiễn Thai cáo từ, đã thấy sắc mặt Long Triển trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Ma Phong này rất cục lại lịch thế nào? Vì sao dẫn hắn tới long giới? Hắn đối Nhiếp Chiêu quấn chặt không tha đến cùng là thái độ gì? Nói.”

Long Mặc mới không sợ gương mặt diêm vương của lão cha. Lớn tiếng nói: “Cha, hắn thật sự là đệ đệ của Ma Khác, là kết quả phong lưu của ma vương lão nhiên – con riêng, bất quá sau này được đón về ma cung, nhưng tính tình có chút quái gở, thực lực siêu cường. Còn về chuyện hắn đối với Nhiếp Chiêu, ngoài mặt là cừu nhân, nhưng Ma Khác từng nói đệ đệ y thích Nhiếp Chiêu, chúng ta cũng phát giác chút ít manh mối, nên đáp ứng Ma Khác dẫn hắn tới long giới tìm Nhiếp Chiêu, nếu có thể phối thành một đôi hữu tình, chẳng phải một chuyện công đức to lớn sao?”

“A? Là cừu nhân sao? Hải tử này người sao có thể mang cừu nhân của Nhiếp Chiêu về đây, hơi quá đáng, vạn nhất hắn đem Nhiếp Chiêu bẻ thành mấy khúc thì sao hả?” Như Mặc vừa nghe thấy lời của Như Mặc liền nóng nảy, kéo tay Long Triển nói: “Chúng ta mau đi cứu Nhiếp Chiêu đi.”

“Không sao cả, ta đã tự có tính toán.” Long Triển vỗ vỗ tay ái nhân bày tỏ an ủi, trong mắt cũng mang theo vẻ trầm tư.

Nghiễn Thai ở dưới đột nhiên cười rộ lên, mọi người chuyển tầm mắt về phía hắn, lại nghe hắn nhin cười nói: “Vừa nãy nghe mấy lời Như Mặc nói, làm ta bỗng nhiên nghĩ tới một cảnh tượng rất đáng cười. Các người nghĩ a, Nhiếp Chiêu là hải xà, năng lực tái sinh không ai có thể sánh bằng, sau khi bẻ thành mấy khúc, khẳng định sẽ tái sinh thành mấy Nhiếp Chiêu, lúc đó Ma Phong đối mặt với bao nhiêu ái nhân như thế, ha ha ha, hắn thấm rồi, không nói chuyện khác, chỉ là mỗi đêm.....”

Nói tới đây, đột nhiên nhớ tới những lời liên quan đến vấn đề phòng the thế này nếu như cùng Long Mặc nói nói còn được, đương nhiên, như trước đây, cùng Như Mặc nói cũng được đi. Nhưng hiện tại, tuy rằng Như Mặc vẫn là chủ nhân của mình, nhưng hắn cùng Long Triển cũng gần như chẳng khác gì công công bà bà (cha mẹ chồng) của mình, những lời này sao có thể nói trước mặt họ.

Nghĩ tới chữ công công bà bà này, mồ hôi Nghiễn Thai đều chảy xuống, thậm chí nghĩ đến do Long Mặc xử tử này làm xằng làm bậy, lại thượng ta không buông tay, này..... Này đều biến thành vai vế gì trời. Vốn là chủ nhân cùng bằng hữu, chỉ chớp mắt biến thành công công bà bà, không đúng, là công công cùng công công, cả hai đều là công, trời ạ, ta muốn hôn mê.

Như Mặc suy nghĩ, bỗng nhiên cũng ngây ngô cười hắc hắc lên, vỗ tay nói: “Đúng nha, Nghiễn Thai nói không sai, Nhiếp Chiêu cũng thật là, ngày thường khôn khéo như vậy, hiện tại lại ngốc thế, còn luyện ma hoa thần công gì đó nữa, trực tiếp đem mình ra chặt thành mấy khúc, rồi sau lại sinh trưởng thành mình, hắc hắc, này không phải giống như có thêm mấy phân thân thật chất sao? Oa, Long Triển, người là thần long, vậy bất quá cũng có thể làm đến bước này nha, ân, chỉ có điều là hơi đau chút thôi, thời điểm chặt thân mình khẳng định sẽ rất đau rất đau.”

“Đủ rồi Như Mặc, chúng ta quay về phòng thôi.” Long Triển thật là bá phúc ái nhân nhà mình, người nói hắn ngốc, trong bộ óc nhỏ bé của hắn không biết là vào thời điểm nào đó có thể nảy ra một ít kỳ tư diệu tưởng, y nhớ tới ái nhân từng nói qua trong mười hai yêu tinh ngoại trừ ngư ngư ra, những người còn lại cùng hắn không khác gì mấy, có người còn ghê gớm hơn, trong lòng không khỏi càng thêm bội phục con ngư yêu kia, cũng không biết vì mười một con yêu tinh, ngư yêu kia có phải hay không tìm đều bị đem ra dẫm nát.

Cha nương nhà mình đều đã đi rồi, Long Mặc cùng Nghiễn Thai đương nhiên cũng không lý nào ở lại đây. Hai người một đường quay về phòng mình, bảo người hầu lui xuống, Long Mặc liền ôm Nghiễn Thai nhào lên giường lớn, lăn lộn vài vòng, nhìn ái nhân dưới thân gương mặt hơi xấu hổ buồn bực, không kìm lòng nổi hôn lên đôi môi đỏ bừng ướt át một lần lại một lần.

“Đủ rồi, người chung quy sẽ không dưới thanh thiên bạch nhật động dục chứ? Giờ hình như còn chưa tới mùa động dục của giống long các người a.” Nghiễn Thai đẩy y, lại đẩy không nhúc nhích, thấy trong con người của Long Mặc quả nhiên nhuộm đầy sắc màu ***, một bàn tay to cũng đã hạnh kiểm xấu luôn vào trong y phục của mình, hắn sợ tới mức vội vàng bắt lấy bàn tay của đối phương, thấp giọng nói: “Không được, bị người nhìn thấy quả thật là không tốt, người dù sao cũng phải đợi tới tối a.”

Long Mặc lưu luyến rút tay mình về, trong lòng thật sự không cam lòng, đúng là thời khắc xuân tình nảy nở mà.

Bất quá suy đi nghĩ lại: cũng không tội, trước lúc tối ma giới, mình ở trong phòng này, Nghiễn Thai chính là sờ cũng không cho y sờ chút đỉnh, giờ có thể cùng y nói đợi tới tối, trái ngược với ngày xưa, đây là đột phá hạnh phúc to lớn to lớn biết bao a, ân, làm người hắn phải thấy đủ, làm long cũng hắn phải thấy đủ, nếu không thực sự chọc giận ái nhân, mấy ngày không cho mình trèo lên giường của hắn, ngược lại mất nhiều hơn được.

Long Mặc biết Nghiễn Thai không phải xà hồ tinh, trời sinh tính ***, chỉ cần để hắn ném thử một lần tính sự, liền thực tủy tri vị. Bản thể của ái nhân là phi kiếm, nghiêm túc mà nói, bản tâm của hắn là vô tình vô dục, chẳng qua là hiện tại tu thành hình người, nên trong đầu mới thêm thất tình lục dục, giờ hắn không bài xích tính sự, đây đã là hiếm có rồi.

“Được, đã nói được là tới tối nga, tới lúc đó người không cho người trốn.” Long Mặc điểm nhẹ mũi của ái nhân, rồi mới nhắc người lên, cười nói: “Ồ lại ma giới thời gian dài như vậy, có tưởng niệm mỹ vị của long cung chúng ta hay không? Người muốn ăn gì? Nói cho ta biết một tiếng, ta tự mình đến phòng bếp bưng lên cho người.”

“Ta cũng không dám làm phiền người, ta biết vô công bất thụ lộc, đến lúc đó còn không biết muốn đổi thành đủ dạng gì đó dày vò ta.” Nghiễn Thai hừ một tiếng, bĩu bĩu môi ngoảnh đầu.

“Trời đất chứng giám, bảo bối Nghiễn Thai của ta, tâm ý của ta đối với người nhật nguyệt khả biểu thiên địa khả chứng. Ngay đến cấp bậc đãi ngộ này, nghe nói vẫn là thời điểm trước đây lúc nương mang thai ta mới được. Hiện giờ ta cũng không thấy cha lúc nào tới phòng bếp bưng thứ gì cho nương, các người đều nói cha ta đối với nương ta sủng ái vô cùng, hừ, cho phép ta nói a, cha so với ta kém hơn.”

Long Mặc ngồi xuống cạnh Nghiễn Thai, ngữ khí thề non hẹn biển chọc cười Nghiễn Thai, nguyệt y một phát, Nghiễn Thai lắc đầu nói: “Đủ, cha người cùng Như Mặc đã đủ chán ngấy rồi, nếu như người so với họ còn ngấy hơn, ta cùng sinh vật trong long cung này sớm hay muộn cũng bị người ngấy chết thôi.”

11. Chương 11

“Thiết, nói thì nói vậy, chẳng lẽ người lại không muốn ta đối xử tốt với người? Ân, thứ phương thức sủng vô biên vô hạn vô pháp vô thiên này, người lại không nghĩ muốn?” Long Mặc đơn giản nằm bên cạnh Nghiễn Thai, thưởng thức những sợi tóc đen tán loạn trên gối của Nghiễn Thai.

“Không nghĩ. Nếu người có thể để ta tự do một hai ngày, ta mới cảm tạ trời đất đó.” Nghiễn Thai cười ha hả, một phen hất tay Long Mặc ra.

“Hừ, người không nghĩ cũng không được. Ta nói sẽ sủng người, thì nhất định sẽ sủng người, ai cũng không ngăn được, đến ngay cả người cũng không ngăn được.” Long Mặc bá đạo kéo Nghiễn Thai qua, lại hạ một nụ hôn lên mặt hần, rồi mới nhìn hần với ánh mắt đầy nghiêm túc, nói: “Nghiễn Thai, ta rất yêu người, ta sẽ thực sủng thực sủng người, cho dù sông cạn đá mòn, cho dù địa lão thiên hoang, tình này không đổi.”

“Người..... Đang yên đang lành sao đột nhiên nói những lời này.” Mặt Nghiễn Thai hơi hơi đỏ, oán trách liếc nhìn Long Mặc, trong lòng lại vì câu tình thoại tưởng chừng vô cùng giản dị lại vô cùng khoa trương này mà dâng lên cảm giác ngọt ngào không gì sánh bằng.

“Nghiễn Thai.....” Long Mặc thâm tình trao người dưới thân một nụ hôn, rồi mới kề sát bên tai hần nhẹ giọng nói: “Cho ta đi Nghiễn Thai, ta nhịn không được, ai biểu người mỹ vị như thế, khiến ta tựa như một con hôi lang bị bỏ đói suốt ba ngày, thấy người liền không chế không được nước miếng.”

“Người.....” Nghiễn Thai tức giận thật muốn một phen đẩy ra gia hỏa vô liêm sỉ này, nhưng không biết vì sao, tay lại mềm nhũn nâng không nổi, lưng chừng nửa đẩy nửa kéo, y phục sớm rải rác trên đất, cuối cùng, ngay cả màn cũng rơi xuống, che khuất cảnh xuân kiều diễm bên trong.

Sau khi mây mưa, Nghiễn Thai lười biếng dựa vào ***g ngực cường tráng của Long Mặc, nhẹ giọng nói: “Long Mặc, người nói Nhiếp Chiêu không có việc gì chứ? Ma Phong kia có thật là đối với y hữu tình không? Mong là Ma Khác không gạt chúng ta, bằng không lỡ như Nhiếp Chiêu xảy ra chuyện gì, ta nhất định không tha y.”

“An tâm đi, bên họ đã có lão cha ta canh chừng rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Long Mặc miễn cưỡng nói: “Cha cùng nương lại không giống chúng ta tân hôn yến nhĩ, khắc chế không được. Giờ này đương nhiên sẽ không giống chúng ta đang làm chuyện kiêu sài liệt hỏa thể này, hướng hồ thối xà kia là hảo bằng hữu của lão cha, cũng không phải của chúng ta, người không cần lo lắng.”

(tân hôn yến nhĩ: hình dung cuộc sống tân hoan khoái hoạt)

“Người thật còn dám nói, đừng quên Ma Phong chính là do người dẫn về. Nhỡ đâu Nhiếp Chiêu xảy ra chuyện gì, Long Triển nhất định giận đến không thể không lột da người.” Nghiễn Thai lắc đầu, nghĩ thầm long thái tử như vậy sao lại sinh ra một nhi tử vô lại nhường này? Nhìn xem lời nói ra hùng hồn biết bao, hoàn toàn đem chuyện bản thân cũng liên can phải sạch không còn một mảnh.

Bất quá nghĩ đến chuyện ngày xưa, lại nhịn không được bật cười. Long Mặc truy hỏi hần, hần mới nhịn cười nói: “Không có gì, ta chỉ là bỗng nhớ tới quãng thời gian trước đây. Nghe Như Mặc nói, hần giúp cha người chấn thiên lôi hôn mê thật thật nhiều ngày, rồi mới vừa tỉnh lại, cha người hiện ngay trước mặt hần, cũng hần nói gì mà không thể vì ân tình này, y vào nó đòi gả cho y.”

Câu chuyện xưa này quả thật Long Mặc không biết, nghĩ thầm được a, quá trình cha cùng nương tương luyện thú vị thế a. Y nổi lên hứng thú, để Nghiễn Thai gồi đầu lên tay mình, cười ha hả hỏi: “Sau đó thế nào? Sau đó nương đồng ý không? Nương nghe thấy lời này, nhất định rất thương tâm hả?”

“Thương tâm cái rắm.” Nghiễn Thai nhin không được phun ra một câu thô tục, khinh thường liếc Long Mặc nói: “Người cũng không giấu lại, đó là lần đầu tiên Như Mặc gặp Long Triễn, ngoại trừ tôn kính yêu quý đối với long thái tử ra, có thể có tình cảm gì khác sao? Huống hồ thời điểm hấn hạ sơn, vốn là tìm kiếm đáp án phi tiên, còn muốn ngày sau cùng các huynh đệ phi tiên nữa là, đâu thể nào đi yêu Long Triễn.”

“Nguyên lai là vậy à, vậy sau đó thì sao? Sau đó nương vì sao lại yêu cha ta? Có phải vì cùng cha ta chung sống một thời gian, người bị cao lớn uy vũ anh tuấn tiêu sái của cha ta chinh phục hay không?” Long Mặc càng cảm thấy hứng thú, chòm người qua dùng lưới liếm mặt Nghiễn Thai một cái, mới lại cười quay về chỗ cũ.

“Còn không phải Long Triễn, thời điểm chân chính nghe được Như Mặc nói không yêu y, gia khóa chưa từng chịu qua đả kích này trong lòng không thể chấp nhận. Người nói Như Mặc yêu Long Triễn trước, quả thật là bậy bạ, người cũng không giấu lại Như Mặc gốc thành dạng gì sao, hấn có thể có thứ tâm tư đó sao? Đều là Long Triễn, đến sau này không biết có gì lại càng ngày càng thích bốn thảo long này, dùng đủ loại thủ đoạn dối gạt lừa bịp giữ Như Mặc lại bên cạnh y. Haiz, kỳ thật Như Mặc chính là gốc, nếu sớm trốn đi, giờ đã sớm phi tiên rồi.”

“Không gốc không gốc a, nương ta mới là đại trí giả ngu chân chính.” Long Mặc cười ha hả nói: “Nghiễn Thai, người cũng không giấu lại, phi tiên có gì thú vị a? Cho dù tiên cảnh có đẹp thế nào đi nữa, nhưng một mình cô đơn, thì có gì thú vị chứ? Sao có thể so với hiện tại người cùng cha ta là một đôi thần tiên quyến lữ, huống hồ long giới chúng ta cũng không kém gì tiên cảnh kia.”

Y bên nói, bên trong lòng làm một động tác lau mồ hôi, nghĩ thầm nguy hiểm thật a, may mắn nương ta ngu ngốc cho nên bị cha ta vừa giữ liên giữ được, nếu không đừng nói Nghiễn Thai động lòng người này, ta giờ đầu thai ở đâu cũng không biết nữa, ần, đúng là nguy hiểm thật.

Hai người dựa sát vào nhau trò chuyện, chỉ cảm thấy tình ý miên man lưu chuyển bên trong, tốt đẹp ngọt ngào nói không nên lời.

Đang lúc tâm hồn say sưa, chợt nghe thấy từ tiền thính truyền đến một cỗ ma khí ngập trời, tiếng rống to của Ma Phong giống như sét đánh vọng lại: “Long Mặc, ra đây, người ra đây cho ta. Hải xà tinh..... Y đây là xảy ra chuyện gì?”

Long Mặc cùng Nghiễn Thai trở mình bò dậy, tay chân luống cuống mặc y phục vào, một cái thuận di đã tới tiền thính, lại thấy Long Triễn cùng Như Mặc cũng đã có mặt ở đó, bất quá xem chừng là vừa mới đến thôi.

“Nhiếp Chiêu xảy ra chuyện gì?” Long Triễn thấy Ma Phong trong đại thính, hoàn toàn không còn ý khí phong phát lãnh đạm kiêu thế như ban nãy nữa, mà là trong lo âu hiển hiện một cỗ mờ mịt cùng sợ hãi, đến cả thân thể hấn cũng đã hơi hơi run rẩy. Y từng bước tiến lại gần, lại nhìn thấy rõ Nhiếp Chiêu trong lòng Ma Phong xong hoàn toàn im lặng.

Lúc này Long Mặc cùng Nghiễn Thai cũng nhìn thấy hải xà tinh biến về nguyên hình thô to nằm trong lòng Ma Phong, chỉ thấy thân thể y thật sự giống như là ma hoa quấn bện vào nhau, ngay cả đầu nhìn khắp cũng không thấy, lại nhìn kỹ hơn, nga, nguyên lai là xoắn ở dưới người, nhất thiết phải cúi đầu, mới có thể thấy cái đầu tam giác bị kẹp dưới nách của Ma Phong.

“Ta..... Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa. Nói là cùng y luận bàn, nhưng ta phát hiện công lực của y cũng không tiến bộ gì, cho nên..... Cho nên đã nghĩ là truyền cho y một ít. Nhưng..... Nhưng y chưa được một trăm chiêu đã thua rồi, ta..... Ta bất quá giấu cột y vài câu, y sinh khí, bỗng cả người phát run, rồi..... Rồi biến về nguyên hình, ta vốn còn tưởng rằng đây là ma hoa thần công y luyện được, nhưng..... Nhưng ai ngờ chớp mắt một cái, y liền như vậy thẳng tắp ngã trên mặt đất.”

Thời điểm Ma Phong nói những lời này, vừa vội vừa nhanh, biểu hiện đầy đủ lo âu cùng sợ hãi trong nội tâm của hấn, hấn gắt gao ôm lấy hải xà vẫn không nhúc nhích, giống như làm vậy có thể truyền hết khí lực toàn thân cho Nhiếp Chiêu, giúp y sống lại vậy.

Long Mặc cùng Long Triển hai phụ tử liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ khó hiểu. Long Mặc chần chừ nói: “Ma Phong, đây..... Đây chính là ma hoa thần công đi? Người..... Người xem thân thể y kìa, xoắn..... Không phải xoắn so với ma hoa không sai biệt mấy sao? Nga, người từng ăn qua ma hoa chưa? Thứ điểm tâm này chính là hình dạng.....”

“Sao có thể là ma hoa thần công chứ? Lại nói qua, tốt xấu gì cũng là thần công của danh nhân, y không thể còn chưa kịp xuất chiêu đã gục vậy chứ? Các người..... Các người mau tìm đại phu có kinh nghiệm đến xem, có phải do y ở ma giới thời gian dài, cho nên..... Cho nên quay về khí hậu không hợp hay không, rồi cục..... Rồi cục có cấp bách lắm không?”

Long Triển thẳng đến giờ phút này, mới chân chính tin tâm ý của Ma Phong đối với Nhiếp Chiêu. Không chỉ thế, y nghĩ thâm này là phải yêu đến mức nào rồi, mới có thể khiến ma hoàng tử luôn luôn lãnh đạm cường đại trở nên ngu ngốc thành thế này. Cũng không giấu lại Nhiếp Chiêu đã sinh hoạt ở long giới thời gian dài biết bao, nếu như khí hậu không hợp đã sớm không hợp, còn phải đợi tới hôm nay sao?

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Long Mặc đương nhiên cũng cùng một ý tưởng với lão cha, y cúi đầu nhìn đầu Nhiếp Chiêu, nghĩ thâm hay là hải xà tinh này cuối cùng thông suốt, biết dùng chiêu vờ xỉu này sao? Không giống a, nếu giả vờ, lúc này thấy cha ta ở đây, còn không sớm sống lại, khóc kêu để cha ta làm chủ cho y sao? Vậy chuyện là sao đây, hay là nói ma hoa thần công của y kỳ thật chưa luyện thành nhỉ? Cho nên tẩu hỏa nhập ma?

Đang lúc mọi người trăm điều không giải được, mà ma hoàng tử cũng sắp muốn lâm vào thời điểm bạo phát, chợt thấy hải xà thô to trong lòng Ma Phong uốn éo a uốn éo thân thể, rồi một tiếng rên rỉ vang lên.

Điều này nhưng lại khiến Ma Phong cao hứng chết được, vội đặt Nhiếp Chiêu xuống đất, chỉ thấy hải xà tinh chậm rãi giãn thân thể ra, sau một hồi lâu, mới nói lỏng hết vận xoắn, rồi y mới dùng hình dáng hải xà thoáng cái đứng lên.

“Người rốt cục xảy ra chuyện gì a?” Long Triển mặt trợn ngược, nghĩ thâm này không phải rất tốt sao? Nhìn lực hồng này, chỉ sợ cũng không thua ta, sao vừa rồi liền bộ dáng dễ sống dễ chết kia?

“Đừng nói nữa, mẹ xà nó thật xui xẻo, uống ngụm nước lạnh cũng có thể ghen.”

Nhiếp Chiêu nổi giận dùng dùng nhìn Ma Phong, gương nanh múa vuốt hét lớn: “Đều là do người hỗn đản này, dù sao gặp người là biết không tốt lành gì mà, ngay cả ta muốn sử dụng thần công, kết quả thiếu chút dùng quá mức, mẹ nó.....” Y nói tới đây, mới ý thức được đây cũng không phải chuyện về vang gì, vội vàng ngậm mồm không nói.

Nhưng mọi người đời nào chịu tha cho y, đều ép hỏi chuyện gì xảy ra, cuối cùng Nhiếp Chiêu nhịn không được, mới thở hồng hộc dậm chân nói: “Còn có thể chuyện gì nữa? Ta đánh không lại hỗn đản này, muốn dùng ma hoa thần công, kết quả quá nôn nóng, xoắn người quá lợi hại, nên nhất thời không thở được, tạm thời ngắt đi, ai biết hẳn liền ôm ta chạy tới chỗ các người, mẹ nó ngay cả mắt mặt cũng làm ta mất hơn người, người hỗn đản này quả thật là môi tinh của ta mà.”

(môi tinh: môi = nắm móc, tinh = ngôi sao ‘~)

Mọi người nghe thấy những lời này, đồng loạt im lặng. Chợt nghe Ma Phong âm trầm băng lãnh nói: “Người nói là gì của người? Môi tinh? Hải xà tinh, lá gan của người quả nhiên là càng lúc càng lớn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người liền cảm giác giống như là trong phòng đất bằng nổi lên một trận âm phong, đến cả Long Mặc cũng không khỏi run lên.

Nhiếp Chiêu cũng ý thức được bản thân vì nhất thời háo thắng miệng mồm nhanh nhẩu, thế nhưng đã quên lợi hại của tên sát tinh này, không khỏi nhảy thình thịch, nhưng chợt nhớ tới đây là long cung, một long thần ngay bên cạnh mình, sợ gì chứ. Thế là khôi phục tư thế ưỡn ngực ngẩng đầu nói to: “Đúng vậy, ta..... Ta đã nói, người có thể làm gì ta hả?”

Ma Phong thâm sâu nhìn y, trong đôi con ngươi kia thế nhưng ngoài ý muốn không có phần nộ cùng khinh bỉ, chỉ là ngược lại càng thêm thâm thúy, thâm thúy đến cả hải xà tinh đều nhìn không ra tình tự che giấu dưới gương mặt ấy.

Bản năng Nhiếp Chiêu liền cảm thấy nguy hiểm, vừa định cước để mặt du mau lẹ đến bên cạnh Long Triễn, lại không dự đoán được đã muốn chậm rồi. Không đến một cái nháy mắt, thân thể y lại lần nữa rơi vào trong tay Ma Phong, nghe hần cất cao giọng nói: “Quấy rầy thái tử điện hạ đã lâu, chúng ta giờ xin cáo từ.” Nói xong, hần xách đại hải xà không ngừng ngo ngoay giẫy dụa đơn giản nghênh ngang mà đi.

Tiếng kêu thê thảm của hải xà từ ngoài cửa vọng vào: “A, Long Triễn, người này gia khóa không có nghĩa khí, người..... Người thế nhưng không cứu ta. A, buông, báo cho người biết, chúng ta..... hải xà chúng ta cũng có kịch độc, ta cắn chết người, a a a..... Người dám bẻ răng của ta, người nếu dám bẻ răng của ta, ta liền liều mạng với người..... A a a.....”

Thanh âm của Ma Phong từ xa xa vọng lại: “Không sao cả, không phải trước nay người luôn nói năng lực tái sinh của bản thân rất mạnh sao?” Theo sau những lời này, là không gian yên ắng không còn bất kỳ tiếng động nào nữa, chắc là trực tiếp thuận di quay về ma giới rồi.

Trong đại sảnh nhất thời có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, bốn người đều ngơ ngác nhìn ngoài cửa. Thật lâu sau, Long Triễn bỗng hừ một tiếng: “Ta lại để cho một ma tộc ngay trước mặt ta đem hảo hữu của ta gô đi, Mặc nhi, người nói thế này không phải có điểm rất mất thể diện ta đường đường long thần sao?”

Long Mặc giật mình, quay đầu lại cười hì hì nói: “Không có a, cha, ngược lại thì có, ta cảm thấy người thật vĩ đại. Tục ngữ nói, thà phá mười tòa miếu không phá một gia hôn a, đây chính là một chuyện công đức vô hạn.”

Long Triễn hừ một tiếng, phất ống tay nói: “Xú tiểu tử, ít ở trước mặt ta nịnh nọt, ta biết, hết thảy họa này đều do người gây ra. Người chính là vì Nhiếp Chiêu làm lỡ mĩ sự của người cùng Nghiễn Thai, mới cố ý chạy tới ma giới mời kẻ thù của y tới, có phải thế không?”

Nghĩ cũng biết, Long Mặc cùng Nghiễn Thai sao có thể thừa nhận, hồ loạn qua loa mấy câu, liền cước để mặt du chuồn mất. Đợi chúng đều chạy không thấy bóng dáng, Như Mặc mới dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía ái nhân nhà mình: “Triễn, người lợi hại quá, thế nhưng ngay cả chuyện này cũng biết a, ta thậm chí còn không biết.”

Long Triễn đại khái tiếp nhận kích lệ cùng sùng bái của ái nhân ngờ nghệch, khẽ cười nói: “Này có đáng gì, chỉ chút suy luận là biết ngay. Nói thật ra thì, thực chất lần này Long Mặc cùng Nghiễn Thai làm việc vẫn rất sạch sẽ gọn gàng. Hải xà tinh kia mấy ngày nay càng ngày càng lộ rõ bản tính, chỉ sợ tiếp tục ở lại, long cung này của chúng ta cũng sắp bị y lộn ngược, giờ y bị mang đi ma giới, ha ha, để cho y ở đó gây họa đi, chúng ta lại có thể thanh tĩnh, cố sao không làm.”

Như Mặc thoáng lão đảo, kinh ngạc nhìn về phía Long Triễn, sau một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Triễn, người..... Người thật xấu a, hơn nữa ích kỷ, vạn nhất..... Vạn nhất hải xà tinh bị ma đầu kia tra tấn thì sao? Không được, chúng ta tới cứu y về.”

“Ai da, người yên tâm đi mà, chẳng lẽ không tin tưởng ánh mắt của phu quân về phương diện này sao? Lúc trước lúc Chương Du đi ma giới, lúc đó chẳng phải cũng không muốn sao, kết quả ra sao? Giờ hạnh phúc biết bao a. Hơn nữa Nhiếp Chiêu cùng Chương Du không giống nhau, chẳng lẽ người không phát hiện, thực chất Nhiếp Chiêu đối với Ma Phong cũng không phải là vô tình, bằng không y sao có thể an phận thời gian dài như thế, thần thái có đôi khi lại kỳ quái, hơn nữa y vốn am hiểu nhất chính là độc công, nhưng y lại vẫn không dùng trên người Ma Phong.....”

Long Triễn thao thao bất tuyệt, Long Mặc một bên đã sớm choáng váng, hướng hồ hần đối với trượng phu từ trước đây nay đều là tin phục sùng bái, thế nên chỉ có thể đứng tại chỗ gật đầu, đến cuối gật đầu liền giống như gà mổ thóc.

Long Triễn thấy vậy, không được, không thể nói thêm gì nữa, nói thêm gì nữa, đầu ái nhân sẽ rớt mất. Thế nên vội vàng ngậm miệng, kéo tay Như Mặc đi vào hậu thính thân mật, còn cách thức thân mật thế nào, ha ha, trong lòng mọi người hiểu rõ là được rồi, không cần phải nói ra.

Nhiếp Chiêu cứ vậy bị Ma Phong bắt về ma giới, từ đó về sau rốt cục không lộ diện. Long Triễn trong lòng vẫn có chút không yên, phải gọi thư hỏi Ma Khác cặp đôi kia rốt cục tình hình sao rồi.

Hồi âm của Ma Khác ước chừng có đến mấy chục trang, sâu sắc kể lể từ lúc đệ đệ cùng hải xà tinh trở về,

ma cung liền lâm vào trong nước sôi lửa bỏng. Về sau đến lúc mọi người không chịu nổi nữa, ngay bên ngoài ma cung thay họ xây dựng phủ đệ, ai ngờ phủ đệ kia ba ngày hai đầu đã bị phá mất, mỗi một lần đều kinh thiên động địa. Đến sau cùng, Ma Khắc thật sự bất đắc dĩ, liền tiếp ở ngoại thành ma đô thay họ xây mấy chục tòa phủ đệ, từ đó về sau rốt cục nhắm mắt làm ngơ.

Cuối thư đặc biệt nhắc tới mấy chục tòa phủ đệ kia hiện giờ chỉ còn lại mấy tòa, hơn nữa thương lượng có thể để họ tới long tới ở một thời gian hay không. Liền dọa sợ Long Triển, lập tức lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nghĩ thầm họ ở ma giới phá hoại là đủ rồi, long giới thật sự không chịu nổi cách thức gây sức ép của họ.

Mới nháy mắt đã ba năm trôi qua, trong ba năm này, Long Mặc cùng Nghiễn Thai ngày càng ân ái hơn. Long Triển cùng Như Mặc lặng lẽ quan sát họ, cảm thấy Nghiễn Thai cũng thật tình tiếp nhận Long Mặc rồi, thế nên làm cha làm nương cũng nên bắt đầu quan tâm, nghĩ thầm cứ thế này, qua hai năm nữa, đợi Mặc nhi trưởng thành thêm chút, thì thay họ lo liệu hôn sự vậy.

Long Mặc không ý kiến, Nghiễn Thai lại kiên quyết phản đối, hẳn nghĩ thầm làm gì mà phải cử hành hôn lễ a, đều là đại nam nhân, mẹ nó ta lại phải dùng thân phận nương tử gặp người, hừ, ta mới mặc kệ đó. Người Như Mặc bốn lần này đừng so sánh ta với người, người tưởng rằng ta và người giống nhau gia hỏa lòng không chí lớn thích ứng trong mọi tình cảnh lấy gà theo gà lấy vịt theo vịt sao?

Nhớ tới là nổi nóng. Nghiễn Thai nghĩ thầm lúc trước đáng lẽ không nên lên thuyền của Long Mặc mới đúng, ô ô ô, giờ đã qua ba năm, tu vi của ta tiến bộ so với xưa đi còn chậm hơn, y thì ngược lại, tiến bộ thân tốc a, chỉ trong chớp mắt, đã muốn bắt đầu tu luyện long thần, ô ô ô, cứ tiếp tục như vậy, lúc nào ta mới có thể phản công a.

Đúng vậy, Nghiễn Thai của chúng ta là thanh niên vô cùng nhiệt huyết, tuy rằng vì chênh lệch thực lực, hẳn vẫn luôn luôn tuyệt đối ở thế hạ phong, nhưng điều này cũng không chứng tỏ hẳn cam tâm an phận với hiện trạng, hẳn cùng chủ nhân Như Mặc của hẳn là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau. Chẳng qua theo thời gian sự chênh lệch của hai người càng lúc càng lớn, con đường phản công dường như càng ngày càng không thấy đích.

Vào một ngày đang ở hoa viên hít thở tu luyện, vẫn là trong sơn động nhỏ lúc trước hẳn hóa thành hình người. Nghiễn Thai thích ở trong này tu luyện, đại loại nguyên do là vì ở đây hóa hình, nơi này gần giống như nơi hẳn sinh ra vậy, vậy nên tuy đã hóa hình, nhưng Long Mặc cũng không phá bỏ nơi này, mà tiếp tục để cho Nghiễn Thai sử dụng.

Thời điểm Nghiễn Thai điều tức đến lần thứ hai mươi bốn, liền cảm giác phía trước mình hình như có chút khác thường. Tuy rằng Long Mặc có đôi khi mê thứ trò chơi này, nhưng khí tức này cũng không phải của Long Mặc, may mà không có ý đồ công kích gì.

Hắn chậm rãi phân tán nội tức đến kinh mạch trong cơ thể, vào trước lần thứ ba mươi sáu thì mạnh mẽ thu hồi, vừa mở mắt, liền sợ tới mức thiếu điều thét chói tai.

Chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc tươi cười ngay tại chỗ cách mặt mình chưa tới nửa thước, đôi mắt luôn luôn lấp lánh tinh quang lúc này nhưng lại mang theo chút vẻ nịnh nọt, không phải Nhiếp Chiêu thì còn ai vào đây.

Nhiếp Chiêu mắt thấy Nghiễn Thai định thét lên, sợ tới mức vội vàng bưng chặt miệng hẳn lại, dựng thẳng một ngón tay ngay trước môi, phát ra tiếng “Xuyt”, nhẹ giọng nói: “Đừng lên tiếng.”

“Ngô ngô ngô.....” Nghiễn Thai liếc mạng gật đầu, nghĩ thầm vô nghĩa, chẳng lẽ ta không biết không thể lên tiếng sao? Với bộ dạng hiện tại của hai ta, nếu lọt vào trong mắt của Long Mặc vậy dấm chua khổng lồ kia, người nhất định bị y lột da, còn ta nhất định bị y ở trên giường lăn qua lăn lại đi hơn nửa mạng.

Nhiếp Chiêu nhẹ nhàng thở ra, hạ xuống tay đặt ngoài miệng Nghiễn Thai, bĩu môi nói: “Đừng tưởng rằng chỉ mình người sợ, nói người biết, trong lòng ta cũng ôm một con hổ đấy, nếu để Ma Phong biết tay ta đụng người, thế nào cũng không thể không đem miệng người cắt xuống.”

Nghiễn Thai giận tới phun nước miếng, hét lên: “A phi, nên lo lắng cho móng vuốt của người kia, nếu để Long Mặc biết, còn không đem móng vuốt người đập vỡ nát, hơn nữa, rõ ràng là móng vuốt của người đụng

vào ta, dựa vào đâu cắt miệng ta? Các người còn biết nói đạo lý hay không hả?”

“Người giờ mới biết gia khóa kia không nói đạo lý sao? Nói qua nói lại còn không trách người cùng Long Mặc? Thế nhưng cứ vậy nhấn tâm nhét vào tay một gia khóa đã man không nói đạo lý, cái đó và đem ta đẩy vào hồ lửa có gì khác nhau sao.” Nhiếp Chiêu cũng bụng đầy oán giận.

“Đủ đủ rồi, hãy bớt sàm ngôn đi.” Nghiễn Thai cũng không cho rằng hôm nay Nhiếp Chiêu cố ý tới đây chỉ là vì oán giận: “Người từ trong tay hồ lửa nhà người trốn tới đây, khẳng định là có chuyện gì đó? Đừng nói với ta là tới đây để ôn chuyện cũ hay đàm chuyện hữu tình gì gì đấy nha, ta cũng không cho rằng giữa chúng ta có hữu tình gì đâu.”

Nhiếp Chiêu hừ một tiếng, ngồi xuống nói: “Người nói một chút cũng không sai, ta cũng cho là vậy. Sở dĩ tới tìm người, là có một chuyện cực kỳ trọng đại muốn nói với người, kỳ thật cũng là vì Ma Phong, bắt đó, cái đó cùng Long Mặc nhà các người cũng có liên quan.”

Chuyện đề cập tới Long Mặc, Nghiễn Thai sẽ không thể xem như không quan trọng, vội vàng bày ra dáng vẻ đang dụng tâm lắng nghe.

“Long Mặc nhà các người, cũng bắt đầu tu luyện long thần chi long rồi nhỉ?” Nhiếp Chiêu thở dài, trên mặt lộ ra vẻ uể oải: “Ma Phong nhà chúng ta cũng bắt đầu tu luyện ma thần công, thật là, có gì đều phải tu luyện thần công chứ? Họ đã đủ lợi hại rồi, chẳng nhẽ chúng ta còn có thể phản công áp lại họ sao? Cả đám nhất định phải luyện tới cực đỉnh, đáng giận.”

“Vậy thì có sao đâu, ai chẳng muốn trở nên mạnh hơn chứ. Nhất là Ma Phong nhà các người, gặp phải người ái nhân như vậy, hẳn không luyện ngày càng mạnh sao được?” Nhiếp Chiêu cao thấp đánh giá Nhiếp Chiêu vài lần, rất không nể mặt đâm chọt.

Nhiếp Chiêu cũng không để ý, hừ một tiếng nói: “Đừng ở đó châm chọc khiêu khích, ta báo người biết, hai tên ngu kia, vì thành thần gì cũng không quản không ngó. Nhưng ta từ một quyển cổ thư thấy nói rằng, thời gian tu luyện thành thần, là phải đoạn tuyệt ***, người nói hiện giờ hai người họ có hai chúng ta, đừng nói đoạn tuyệt ***, xin họ làm ít một lần còn chẳng được, còn thành thần gì nữa chứ.”

“Nếu không đoạn tuyệt ***, sẽ..... sẽ thành thế nào? Ta..... Ta thấy Long Triển cùng Ma Khác cũng thành thần. Họ..... Họ không phải cũng có ái nhân sao?” Nghiễn Thai thoáng chốc liền sững sốt, nghĩ thầm ta sao chưa từng nghe qua chuyện này, Nhiếp Chiêu gia khóa này, hẳn không phải là đang giở trò gì đi.

“Sẽ thành thế nào? Sẽ tẩu hỏa nhập ma hồn phi phách tán thôi. Hơn nữa a, vì Long Mặc nó là nhi tử của long thần, cho dù may mắn không bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng giả như nó trong suốt quá trình này đều cùng người song tu, kết cục cũng sẽ bị cực đại thần kiếp đánh cho hồn phi phách tán, cho nên, người nói sao cũng không thể cùng nó bên nhau.”

Nhiếp Chiêu bên nói, bên từ trong ngực lấy ra một quyển cổ thư: “Này, người xem đi, ghi chép ngay trên trang này. Còn như người nói Long Triển cùng Ma Khác, người ngu quá a, hai người người ta là thành thần rồi mới yêu Như Mặc cùng Chương Du, Long Mặc cùng Ma Phong sao có thể so với họ chứ?”

Nghiễn Thai tiếp nhận quyển thư, lật tới tờ đã được Nhiếp Chiêu cố ý đánh dấu, liếc sơ mấy lần, sắc mặt liền một mảnh trắng bệch, hần ngẩng đầu nhìn hướng Nhiếp Chiêu: “Người..... Ý của người là, chúng ta..... Chúng ta hiện giờ nhất định phải rời khỏi họ sao? Bằng không..... Bằng không.....”

“Đúng vậy, hiện giờ phải rời đi, thừa dịp họ còn chưa lún quá sâu, Nghiễn Thai, hai gia khóa kia đều là tử tâm nhân. Hai ta đi rồi, họ nhất định sẽ không yêu người khác, như vậy mới có thể chuyên tâm hoàn thành tu luyện thành thần.....”

(tử tâm nhân: ý chỉ người cố chấp)

Lúc này không đợi Nhiếp Chiêu nói xong, Nghiễn Thai đã hét lên: “Tu luyện thành thần? Phải tốn bao lâu? Một trăm năm? Một ngàn năm? Hay là một vạn năm, người để ta..... Người để ta.....” Nói đến sau này, nghĩ đến cùng Long Mặc chia ly lâu như vậy, suýt nữa đến cả nước mắt cũng rơi xuống.

Nhiếp Chiêu bình tĩnh nhìn hần, thật lâu sau bỗng thở dài, cười khổ nói: “Tuy rằng người la hét thế, nhưng kỳ thật người đã ra quyết định rồi không phải sao? Thật ra Long Mặc cũng có thể vì người mà không tu

luyện thành thần, nhưng người nguyện ý sao? Nó cùng Ma Phong giống nhau, đều là cường giả, họ đang yêu chúng ta, đồng thời cũng theo đuổi danh vọng cường giả, với cá tính của Long Mặc, có thể nào cam tâm bản thân không phải long thần? Ma Phong cũng không thể, cho nên, ta quyết định rời đi, ta quyết định chờ.....”

“Người..... Đó là vì tình cảm của người đối với Ma Phong không sâu đậm.....” Nghiễn Thai giống như đang đấu tranh lần cuối, tình thiên phích lịch này giáng xuống quá đột ngột, hắn nói sao cũng không thể tiếp thu được.

“Người nói tình cảm của ta đối với hắn không sâu đậm? Người hiểu rõ ràng buộc giữa chúng ta sao? Người cho là, dưới bề ngoài đối nghịch náo loạn của chúng ta, xúc động dâng trào đó là gì? Quên đi, ta không nói với người, quyết định ta cũng phải rồi rắm suốt ba ngày mới quyết được, không thể ép người, ta ngay tại chỗ ở cũ của Chương Du chờ người một ngày, ta không thể chờ hơn nữa, Ma Phong sắp xuất quan, mà cũng sắp xuất quan, người nếu suy nghĩ xong rồi, thì tới tìm ta.”

Nhiếp Chiêu lưu lại những lời này, thân ảnh liền bỗng biến mất, Nghiễn Thai muốn gọi y lại, cuối cùng lời vẫn không nói ra được. Hắn chỉ ngơ ngác nhìn quyển cổ thư Nhiếp Chiêu lưu lại, cuối cùng nước mắt từ từ nói tiếp nhau rơi xuống, làm ướt cả trang thư cổ xưa kia.

12. Chương 12

Long Mặc từ sau khi tu luyện long thần công, thường xuyên bế quan, bất quá mỗi lần dài nhất cũng không vượt quá hai mươi ngày, y nhớ Nghiễn Thai.

Cho nên, vào lúc Nghiễn Thai tìm đến Long Triển, hỏi y tu luyện long thần công như thế nào, nhận được câu trả lời “Xú tiểu tử kia rất không chuyên tâm, luyện như vậy, không biết tới bao giờ mới có thể luyện thành, ta trước đây chính là bế quan một lần liền từ ba tới năm năm, lâu nhất là mười hai mươi năm cũng không phải chưa từng bế qua.” Sau cùng Nghiễn Thai hạ quyết tâm tới hậu.

Thừa dịp trước lúc Long Mặc xuất quan, Nghiễn Thai đi tới hang động trước đây Chương Du từng sống tìm Nhiếp Chiêu, đã thấy y đang ngồi ngơ ngác nhìn vách tường, hiển nhiên phải rời khỏi người kia đối với y cũng là một đả kích.

Nghiễn Thai trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, thâm nghĩ đa tình bất tự vô tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ, sớm biết có ngày hôm nay, ngày xưa chúng ta hà tất yêu nhau, như vậy cho dù đối mặt chia lìa, có phải cũng sẽ thoải mái dễ chịu hơn chút ít chăng.

Nhiếp Chiêu thấy hắn đến, liền chậm rãi đứng dậy, nói một hơi: “Ta biết người sẽ đến, vì người cũng như ta yêu Ma Phong, yêu Long Mặc, vì y trở thành long thần, đứng ở nơi cao nhất, tiếp nhận sùng bái của thế nhân, vì hoàn thành một tâm nguyện duy nhất của y, nên người nhất định sẽ đến.”

Nghiễn Thai há miệng, lại gì cũng không nói được. Hắn nhìn Nhiếp Chiêu, hiểu được nam tử từ trước đến nay khôn khéo kỳ thật cũng như mình thôi, đã tới nước này, ngược lại thiên ngôn vạn ngữ cũng không cần phải nói.

“Phải đi đâu? Người biết không, đi đâu mà Long Mặc cùng Ma Phong sẽ không tìm được, huống hồ Ma Khác cùng Long Triển nhất định sẽ giúp họ hoàn thành tâm nguyện, họ là thần, nhất định sẽ tìm được chúng ta, không phải sao?” Hiện giờ Nghiễn Thai lo nhất chính là vấn đề này.

“Đừng quên Vụ Ẩn Sơn.” Nhiếp Chiêu xem ra đã sớm tìm được đường lui rồi, y nhắc tới Vụ Ẩn Sơn, Nghiễn Thai mới bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ thâm đúng rồi, Vụ Ẩn Sơn sớm đã bị hoàng ngự giăng kết giới, với công lực của hắn, kết giới kia hiển nhiên thập phần vững chắc.

“Nhưng chỉ là Vụ Ẩn Sơn, còn chưa đủ. Có lần ta nghe Như Mặc nói qua, lúc trước vào thời điểm luyện chế các người, sau phòng của ngự yêu, có một sơn động lớn.....”

“A, sơn động đó, hoàng ngự nghiêm cấm đi vào, nếu đi vào, rất có thể sẽ không quay ra được nữa.” Nghiễn Thai thất thanh kêu to.

Đã thấy Nhiếp Chiêu trình trọng gặt đầu: “Đúng vậy, ta đã tử tử tử qua Như Mặc, tuy rằng hán biết không nhiều lắm, nhưng theo ta nghĩ, đó đại loại là một thượng cổ thần trận, chúng ta chỉ cần trốn ở nơi đó, Long Mặc cùng Ma Phong mới sẽ không tìm được. Tuy rằng sơn động nguy hiểm, nhưng chúng ta chỉ tránh ở bên ngoài là được rồi, loại thần trận này, tuy rằng không có kết giới, nhưng khí tức của thần bên trong vô cùng cường đại, Long Mặc cùng Ma Phong chỉ cần chưa tu luyện thành thần thì sẽ không tìm được chúng ta, còn Ma Khác cùng Long Triển vì không thể cùng chúng ta tâm linh tương thông, cũng sẽ tìm không được.”

Nghiễn Thai hơi do dự, phát giác Nhiếp Chiêu nói có đạo lý. Thế là gặt đầu, hai người liền dắt tay động phủ chương ngự tinh từng sinh sống.

Tu vi của hai người thấp kém, cũng không thể xuyên việt thì không, chỉ có thể tận dụng thời gian hữu hạn bay về Vụ Ấn Sơn. Cũng may thời gian Long Mặc xuất quan còn hai ngày nữa, mà Ma Phong cũng còn hai ngày.

Nghiễn Thai cứ một bước một lần quay đầu, nhìn long cung hướng xa xa. Nhiếp Chiêu cũng không thúc giục, mỗi lần đều kiên nhẫn bồi hấn. Đến cùng vẫn là Nghiễn Thai tự mình nhìn không được, cười khổ nói: “Chúng ta đi thế này, chứng nào mới tới Vụ Ấn Sơn, người sao không thúc giục ta chút nào.”

Nhiếp Chiêu âm thầm cười, nhẹ giọng nói: “Vì ta hiểu tâm tình người thời khắc này, ngày đó ta rời khỏi Ma Phong, cũng là như người bây giờ, vừa đi vừa quay đầu lại, ước chừng đi một ngày, vẫn có thể trong thấy cung điện của ta cùng Ma Phong chung sống. Nếu không phải..... nếu không phải ta muốn để cho hán hoàn thành nguyện vọng lớn nhất trong đời, ta..... quả thật không hạ được quyết tâm này rời hán mà đi.”

“Mới thời gian ba năm, người đã si ngốc, trước đây rõ ràng là kẻ thù không đội trời chung không phải sao?” Nghiễn Thai cười nhạo, nhưng nhớ tới mình cùng Long Mặc, rồi lại rơi lệ, hán vội lau đi, quay đầu nói với Nhiếp Chiêu: “Đi thôi, quay về Vụ Ấn Sơn, nếu không đi, thật sẽ không kịp, người đã có thể vì Ma Phong hy sinh, ta có sao không thể vì Long Mặc hy sinh, tình yêu của ta đối với y, một chút..... cũng không ít hơn của người đối với Ma Phong..... chỉ có nhiều hơn.....”

Nhiếp Chiêu chưa xót cười, cũng không biện giải, hai người bay khỏi mặt biển, thẳng hướng Vụ Ấn Sơn mà đi, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Nghĩ cũng biết, Long Mặc sau khi xuất quan nhìn thấy phong thư Nghiễn Thai lưu lại, thì điên cuồng thế nào. Trên thư kia chỉ vẽ vện tám chữ to: “Tương kiến chi nhật, thành thần chi thì.”

Cả Đông Hải đều dùng thần thức tìm kiếm khắp nơi, cũng tìm không được Nghiễn Thai. Thậm chí ngay cả cửu thiên thập địa y cũng tìm kiếm qua, vì quá mức hao tổn tinh khí tinh lực, dĩ nhiên mệt đến hộc máu. Long Triển khuyên bảo y, y cũng không nghe. Chỉ vì y tin chắc rằng Long Triển không thể cùng Nghiễn Thai tâm linh tương thông, nên hiệu quả tìm kiếm khẳng định không cao.

Điên cuồng như thế chừng mấy tháng, ngay cả cửu thiên thập địa y cũng tìm kiếm cả rồi, người thì gầy một vòng lớn, cũng tìm không được tung tích của Nghiễn Thai. Long Mặc gần như tuyệt vọng, chỉ cảm giác tim như bị hút ra khỏi thân thể, từ nay về sau rốt cuộc không chỗ nào để dựa dẫm.

Đúng lúc này, Ma Khác cùng Chương Du dẫn theo Ma Phong tới, chỉ thấy Ma Phong ý khí phong phát đáng vẻ một chút cũng không tốt hơn Long Mặc, Long Triển cùng Như Mặc kinh ngạc, vừa hỏi, nguyên lai Nhiếp Chiêu cũng mất tích.

Long Mặc lập tức bị sốc, chỉ trích Ma Phong không canh chừng Nhiếp Chiêu đằng hoàng, để y bắt cóc Nghiễn Thai. Mà Ma Phong cũng không cam chịu yếu thế, chỉ trích Long Triển cùng Như Mặc tại sao ngay cả Nhiếp Chiêu đến đây cũng không biết, nhất thời, cả phòng đều nhanh bị thanh âm ầm ầm của họ làm sụp.

Cuối cùng Long Triển cùng Ma Khác thương lượng qua, theo như thư do Nhiếp Chiêu cùng Nghiễn Thai lưu lại thì không khó nhìn ra, hai người là vì Long Mặc cùng Ma Phong tu luyện thành thần công mới đi xa, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng điểm này không thể nghi ngờ.

Long Triển cùng lười cùng hai nam nhân hăm sâu trong vòng tình kia so đo, cũng không nói lời vô ích, trực tiếp phát ngôn mang tình tổng kết: “Hiện tại xem ra, các người nếu muốn tìm được Nghiễn Thai cùng Nhiếp

Chiêu, phải tu luyện thành thần, hơn nữa lúc đó các người cùng họ tâm linh tương thông, tất nhiên có thể tìm được họ.”

“Có một nơi các người tìm chưa? Chính là Vụ Ấn Sơn.”

Ma Phong bỗng nhiên mở miệng, hắc vốn tưởng rằng đây là hy vọng cuối cùng, ai ngờ lại nghe Long Triển cười lạnh nói: “Điều này còn cần người nhắc sao? Ta trước tiên nghĩ tới nơi đó, nhưng dùng thần thức tìm kiếm hai ba lần, lại tự mình đi tìm kiếm hai ba lần, không có, căn bản không có khí tức của hai người đó.”

Ma Phong đến tận giờ mới hoàn toàn tuyệt vọng, trong tay cầm thư Nhiếp Chiêu lưu cho mình, bỗng cười thầm nói: “Ai nấy đều nói người thông minh, kỳ thật người là đồ ngốc, trên đời người ngốc nhất là người, người rõ ràng biết, vì người, ta có thể không thành thần, người rõ ràng biết, ta chỉ muốn cùng người cùng nhau sống qua quãng đời còn lại, ta luyện thần công, đều chỉ là vì dành cho người vinh quang lớn hơn mà thôi, người..... người thật sự quá nhẫn tâm.....”

“Hiện tại nói những lời này còn ích gì. Nếu chỉ có thể thành thần mới có thể tìm được họ, chúng ta đây phải thành thần, không tiếc hết thảy cũng phải thành thần.” Trên mặt Long Mặc bỗng rạng rỡ hào quang. Đó là sau khi hết thảy đều tuyệt vọng, đối mặt với duy nhất một khả năng còn lại, mà không thể không bức bản thân nâng cao đến cùng khí cùng hào quang sống lại.

Ma Phong ngẩng đầu liếc nhìn y, dần dần, trên mặt hắn cũng rạng rỡ hào quang như Long Mặc, từng chữ từng chữ nói: “Đúng, vậy thành thần, không tiếc hủy thiên diệt địa, cũng phải thành thần.”

Ma Khác cùng Long Triển nhìn hai tên nam tử bỗng nhiên sống lại này, trên trán không hẹn cùng chảy xuống mồ hôi lạnh, nghĩ thầm cần gì hủy thiên diệt địa chứ, đừng để cho đại thần kiếp đem các người thiêu hủy là được rồi.”

Trong thời gian của thần tiên, thời gian một ngàn năm cũng như bạch câu quá khích.

Long giới lại phát sinh một hỷ sự thiên đại, nối tiếp Long Triển trở thành thần, nhi tử của y Long Mặc, cuối cùng cũng tu thành long thần, đây quả thật làm một thiên đại hỷ sự khiến người ta hâm mộ ghen tị đến phát điên mà.

Nhất thời, các vị long nữ long tử đồng loạt đi đến chúc mừng, trong lòng lại nghĩ không biết long tử điện hạ có phải bắt đầu nạp phi hay không, có lẽ bản thân nỗ lực, có thể lọt vào mắt xanh của y cũng không chừng.

Nhưng phần đông long tử long nữ lại nhào đầu vào khoảng không, khi họ tới long cung muốn chúc mừng cho Long Mặc, vị long tử điện hạ giống như cha y được vạn dân truyền tụng đã sớm không thấy tung tích.

Trên Vụ Ấn Sơn lúc này đã hơn xa quanh quệ ngày xưa. Mười hai yêu tinh đã sớm cùng nhau tề tụ tại đây, Long Triển cùng đem sự vụ của long tộc giao cho một tộc đệ có năng lực xuất chúng, theo Như Mặc về đây định cư.

Thời gian ngàn năm vội vàng mà qua, nơi này đã sớm trở thành một thế ngoại đào viên, ngay đó mười hai yêu tinh cùng phạm nhân tương thân của mình mang theo tội tổ tiên đến đây, hiện giờ nơi này nghiêm nhiên đã trở thành một tiểu quốc, dân cư đã gần trăm vạn.

Năm tháng lâu dài, thiên địa bất lão, năm tháng của Vụ Ấn Sơn không thể nghĩ ngờ chính là an trử tường hòa. Lúc ban đầu, trong mười hai yêu tinh, cũng chỉ có nhi tử của Long Triển cùng Như Mặc vì phải tu luyện long thần công trì trệ chưa lộ diện, đến nỗi con dâu Nghiễn Thai, ngay cả Như Mặc cũng không cách nào triệu được hắn, tự nhiên cũng là tung tích mờ mịt.

Bởi vậy Long Mặc trở về tạo nên chấn động thật lớn, chẳng những Long Triển Như Mặc cùng phu phu mười hai yêu tinh và nhi tử của họ đều ra đón, đến ngay cả hoặc phạm nhân hoặc yêu tinh khác đều đồng thời ra tiếp đón.

Nhi tử của mười hai yêu tinh kia tuy rằng còn chưa thành thần, nhưng mỗi người đều bất phạm, lập tức Long Mặc cùng họ nhất kiến như cố. Thế nhưng trong tâm còn gút mắc Nghiễn Thai, vậy nên cũng không

cùng mọi người trò chuyện qua lại, liền tìm một nơi, muốn dùng thần thức tìm kiếm dấu vết của Nghiễn Thai lần nữa.

Ai ngờ vừa tìm, lại cảm giác được khí tức rõ ràng của Nghiễn Thai, dường như ngay trong phạm vi này, nhưng không cảm giác được vị trí xác thực.

Long Mặc kinh ngạc không phải nhỏ, vội vàng tỉ mỉ tìm kiếm lại, vẫn không cảm giác được vị trí cụ thể của Nghiễn Thai, nhưng không thể nghi ngờ, ngay tại đây.

Y thu hồi thần thức, “Hô” lập tức đứng lên, mới vừa lao ra ngoài, chợt nghe thấy giữa không trung vang vọng một tiếng thét dài, khí tức ngoan lệ lãnh khốc trong đó, thực rõ ràng là ma âm.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng đen bỗng hạ xuống, xung quanh vừa lúc có mấy tu giả cùng phạm nhân, vừa nhìn thấy liền biến sắc, kêu to “Ma vật đến..... Nhanh đi tìm Ma Khác Chương Du....., tìm Ma Dạ cũng được.....” Chào hỏi vân vân, rồi mới lập tức giải tán.

“Ma Phong.” Long Mặc kinh ngạc bội phần, không nghĩ tới mình tốn thời gian ngàn năm luyện thành long thần công, hắn cũng tốn thời gian ngàn năm luyện thành ma thần công.

“Ta dùng thần thức tìm kiếm, cảm nhận được khí tức của Nhiếp Chiêu ngay tại đây.” Ma Phong đạm nhiên cười với Long Mặc, đó là một loại tôn kính giữa cường giả với nhau.

“Đúng vậy, ta cũng phát hiện khí tức của Nghiễn Thai, nhưng không cách nào xác định. Thật kỳ quái, rõ ràng lúc trước ta đã ở Vụ Ấn Sơn tìm kiếm rất nhiều lần, nhưng căn bản không có khí tức của hắn.”

Ma Phong cau mày: “Vây chuyện này rốt cục là sao? Trừ phi là có kết giới rất cường đại giam giữ họ, nhưng chúng ta đã thành thần, trừ khi kết giới giam giữ họ cũng là thần trận gì gì.....”

Một câu chưa dứt, chợt nghe Long Mặc “A” một tiếng, rồi mới dậm ngực dậm chân kêu lên: “Đúng vậy, là thần trận, trời a, ta thật ngốc, ta..... Ta sao lại quên mất chuyện này.”

“Chuyện gì?” Ánh mắt Ma Phong cũng sáng lên, chịu đựng suốt ngàn năm, cuối cùng sắp được gặp lại ái nhân, phần chờ mong cùng vui sướng này không cần nói cũng biết.

“Nương ta từng đề cập qua, ngay phía sau động của hoàng ngự, có một sơn động rất phức tạp rất phức tạp, ta phỏng chừng đó chính là thượng cổ thần trận gì gì đó, Nhiếp Chiêu cùng Nghiễn Thai hắn đều biết chuyện này, trách không được chúng ta tìm không được, có lẽ họ chính là trốn ở đó.”

“Vây chúng ta còn chờ gì nữa, đi thôi.” Ma Phong lại thét dài một tiếng, nếu không hắn sợ rằng phần kích động này sẽ nhấn chìm mình.

“Nếu người tìm được Nghiễn Thai, việc đầu tiên người muốn làm là gì?” Trên đường đi đến động của hoàng ngự, Ma Phong thật sự ức chế không được tâm tình của mình, đành phải tìm đề tài nói không ngừng.

“Ân, ôm hắn, hung hăng ôm hắn. Không bao giờ buông ra nữa.” Long Mặc cũng kích động rồi tỉnh rồi mù, vừa lúc mượn chuyện nói cùng Ma Phong trấn định tâm tình: “Vây còn người? Sau khi gặp lại Nhiếp Chiêu, người sẽ làm gì?”

“Ta muốn xách y lên hung hăng đánh vào mông một trận.” Ngoài ý muốn, Ma Phong thể nhưng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, bất quá tuy rằng hàm răng bị nghiêng đến vang cọt két, nhưng lo lắng cùng kích động ẩn chứa bên trong, vẫn rõ ràng.

“Đánh một trận? Người hạ thủ được sao?” Long Mặc nhìn trời quăng một ánh mắt xem thường.

“Hạ thủ được. Không biết y là vì sao, tự cho là thông minh rời khỏi ta, nếu không để cho y một giáo huấn nhớ đời, lần sau y lại trốn đi nữa thì sao?” Ma Phong còn rất nghiêm túc nói. Theo giọng nói vang lên, khóe mắt hắn cũng đã dờn ướn.

Long Mặc muốn nói gì đấy, nhưng cuối cùng gì cũng không nói, y thở dài, còn nói gì nữa chứ? Tâm tình Ma Phong lúc này, bản thân không phải lý giải nhất sao? Aiz, hết thấy đều do tạo hóa trêu người, tình tự khắc cốt.

Sơn động trước đây ngưi ngưi sống đã sớm bị bỏ hoang, nhưng vì sợ có người lỡ bước nhập thần trận, cho nên hẳn vẫn thiếp lập một kết giới lợi hại, mặc dù trong mắt Ma Phong cùng Long Mặc không đáng gì, nhưng đối với cư dân của Vụ Ẩn Sơn mà nói, ngoài trừ Long Triển cùng Ma Khác ra, tạm thời còn chưa có ai có thể phá vỡ kết giới này.

Ma Phong cùng Long Mặc đã là một khắc cũng chờ không được, kết giới này cũng không cần đến hai người liên thủ phá trừ, dù sao chẳng qua là do một tiên nhân thiết lập mà thôi, đối với họ người đã thành thần mà nói, phá vỡ quả thật chỉ là như trở lòng bàn tay.

Phá vỡ kết giới, hai người đi vào trong động, nhanh chóng tìm được ao phía sau sơn động lúc trước luyện chế phi kiếm. Nghe nói sau ao này chính là sơn động rắc rối phức tạp thần bí kia, cũng chính là nơi họ hoài nghi là thần trận.

“Nghiễn Thai.....”

“Nhiếp Chiêu.....”

Chỉ mới tiến vào động mấy bước, liền cảm giác được khí tức rõ ràng quen thuộc của ái nhân, thậm chí vị trí cũng không mơ hồ không rõ như trước nữa, chẳng qua làm họ kinh ngạc chính là Nhiếp Chiêu cùng Nghiễn Thai thể nhưng không ở cùng nhau.

Lúc trước nhìn thời điểm hai người trốn đi, liền cảm thấy hai người đó hẳn là cùng nhau dắt tay trốn đi, hiện giờ họ đều ở trong đây, dường như cũng chứng thực phán đoán của hai người, nhưng họ không rõ, là nguyên nhân gì mà khiến hai người Nghiễn Thai cùng Nhiếp Chiêu tách ra, dù sao thời gian một ngàn năm này, nếu hai người ở cùng nhau, còn có thể bầu bạn với nhau. Nếu như không phải, họ thật sự không thể tưởng tượng, Nghiễn Thai hoạt bát cùng Nhiếp Chiêu là sống thể nào qua thời gian dài đằng đẳng như vậy.

Đang định cẩn thận phân rõ vị trí ái nhân mỗi người để đi tìm, bỗng lại thấy từ sâu bên trong sơn động đen hù nhìn không thấy đáy kia, lại bắn ra hai chùm cường quang mãnh liệt, Long Mặc cùng Ma Phong không hề chuẩn bị liền cảm giác bị một lực mạnh tập kích, hút mình vào bên trong sơn động.

Dưới sự kinh hãi vội vàng phát ra hộ thể thần công ngăn cản. Bất quá ngay sau đó, trong lòng hai người đều thoáng động, đồng thời trầm thanh nói: “Không cần chống cự, có lẽ chính là đưa chúng ta hút về hướng Nghiễn Thai (Nhiếp Chiêu).”

Vừa dứt lời, hai người không tiếp tục chống cự nữa, ngay sau đó, thân thể họ liền bị cường quang kia hút vào chỗ sâu trong sơn động.

Long Mặc đã là tu vi cấp thần, mặc dù thân bác do kỷ, vẫn có thể nhãn quan lục lộ nhĩ thính bát phương, y liền cảm nhận được khí tức của Nghiễn Thai càng ngày càng mạnh, cảm thấy mừng thầm, mình tưởng niệm chịu đựng ngàn năm, quả thật cuối cùng cũng có thể gặp lại ái nhân, cuối cùng không cô phụ ngàn năm khổ luyện cùng thống khổ trải qua đại thần kiếp của y.

Lực hút bỗng biến mất, Long Mặc vội vàng thu lại tinh thần, khí đan diên bộc phát, thân thể vốn lao nhanh đột ngột ngừng lại vào khắc cuối cùng vững như bàn thạch, khí định thần nhàn đứng trên mặt đất.

“Nghiễn Thai..... Nghiễn Thai.....” Vừa đáp xuống đất, Long Mặc liền khó nén nổi kêu gào lên. Ngay sau đó, y nghe được một thanh âm mỏng manh nhưng kinh hãi: “Long..... Long Mặc, phải..... phải người không? Thật là người sao?”

Theo thanh âm vang lên, một người tóc tai bù xù y sam lam lũ từ một động khẩu khác nhào ra, vừa nhìn thấy Long Mặc uy phong lâm liệt ngọc thụ lâm phong, gia hỏa như dã nhân này nước mắt nước mũi đều chảy ra, “Ngao” một tiếng liền nhào tới trên người Long Mặc, ô ô khóc lớn nói: “Mặc, ta..... ta vẫn đợi người đến..... Ô ô ô, ta cuối cùng cũng đợi được..... Hết khổ..... Ô ô ô.....”

“Nghiễn Thai.....” Long Mặc quả thật không thể tin được hảo vận của bản thân, nhưng cánh tay y đã phản ứng lại trước, ôm chặt lấy thân thể gầy yếu của Nghiễn Thai, bởi vì ôm quá chặt, đến nỗi ngay sau đó Nghiễn Thai liền thấp giọng kêu lên: “Mặc, người..... người làm gì? Người muốn siết chết ta a.....”

Long Mặc vội vàng buông ra, trong mắt cũng lấp lánh lệ quang. Há miệng, lại cảm giác thiên ngôn vạn ngữ thể nhưng một chữ cũng không thể nói ra.

“Nói, không phải là người bên ngoài có nhân tình, cho nên vừa gặp đã muốn siết chết ta?” Nghiễn Thai không nói lý lên án, hạnh phúc bỗng nhiên nhìn thấy ái nhân đã làm cho thần kinh của hắn sắp hỗn loạn hồng mất rồi, không thể không dùng cách này để bình ổn đôi chút.

“Người có biết không, ta tu luyện ngàn năm, cuối cùng luyện thành long thần công, chính là vì tìm người. Bằng không, ta nào có tâm tư tu luyện long thần công này.....” Long Mặc nói xong, lại nhẹ nhàng ôm Nghiễn Thai vào lòng, thở dài một hơi nói: “Thương thiên không phụ ta, cuối cùng để ta tìm được người, cuối cùng..... để cho ta tìm được người rồi.”

Nghiễn Thai ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn mặt Long Mặc, gương mặt vốn trẻ tuổi tuần lãng tuy rằng vẫn là tuổi trẻ tuần lãng, nhưng lại không biết vì sao, chung quy cảm giác trên gương mặt kia giảng đầy tang thương của năm tháng, nguyên lai tưởng niệm có thể khiến một người thay đổi lớn lao đến vậy, mặc dù thành thần thành tiên, vẫn không thể làm cho phần tưởng niệm này trở lại bình đạm nhược thủy.

Nghiễn Thai nghĩ đến đây, liền cảm giác toàn thân toàn tâm vừa chua xót vừa đau đớn, nhin không được bỏ nhào vào lòng Long Mặc khóc lớn một trận.

Hai người cứ vậy ôm nhau nửa ngày, cuối cùng mới chịu buông ra. Long Mặc dìu Nghiễn Thai đi đến giường đá ngồi xuống, đau lòng hỏi: “Nghiễn Thai, người chính là ở đây trải qua hơn một ngàn năm sao? Người..... sao lại đến đây chứ.”

“Không phải ở đây thì còn có thể ở đâu chứ? Ở nơi khác, có thể thoát được truy lùng của người cùng Long Triển sao?” Nghiễn Thai vuốt vuốt tóc, vươn một bàn tay: “Được rồi được rồi, những thứ này đều đợi sau hãy nói, trên người người có gì ăn được không hả? Ăn tạm trước đã, người nếu không có, ta đại khái sẽ tươi sống chết đói ở đây.”

Long Mặc nằm mơ cũng không ngờ tới việc đầu tiên ái nhân muốn mình làm là cho hắn thức ăn. Nghi hoặc nhìn nhìn Nghiễn Thai: “Không đúng a Nghiễn Thai, thân thể người là thi kiếm, tu rằng tu luyện thành hình người, nhưng đã sớm qua tích cốc chi kỳ, đáng lẽ sẽ không đói a.”

“Vô nghĩa, để người một ngàn năm không ăn gì không uống gì thử xem. Cho dù thần tiên đạt tới tích cốc chi kỳ, được xưng bất thực nhân gian yên hòa gì đó, nhưng chung quy có ăn tiên quả quỳnh tương gì đó, trong sơn động đồ nát này gì cũng không có, ngay cả bò sát cũng không thấy đến một con, càng miễn bàn những thứ khác, ngoại trừ đá cùng bùn đất, cây cỏ tìm khắp không có lấy một gốc, may bản thể ta là phi kiếm, nếu loài vật sống yêu tinh, lúc này không biết đã sớm chết đói mấy lần.”

Nghiễn Thai bên đây tức giận bất bình oán trách, bên kia Long Mặc từ trong giới chỉ lấy ra thức ăn đa dạng tinh mỹ đưa cho hắn.

Nghiễn Thai vừa nhìn thấy những thứ thức ăn tinh mỹ, nhất thời ngay cả mắt cũng đỏ ửng, cầm lấy liền ăn, cũng không quản phong độ gì đó. Long Mặc sợ hắn nghẹn, vội vàng vỗ lưng cho hắn, một bên nhẹ giọng nói: “Chậm chút chậm chút nào, đều là của người, ta không giành với người.”

“Hết cách, đói quá lợi hại.”

Nghiễn Thai vừa ăn vừa lầu bầu: “Người xem người đã thành thần, trong giới chỉ còn để mấy thứ này, cho nên cũng có thể tưởng tượng ta một ngàn năm nay đói thành vậy, thật sự không tính là mất mặt. Ăn, ta hiện giờ ngoại trừ đói muốn chết ra, mặc khác vẫn tốt không bị ảnh hưởng, Nhiếp Chiêu cùng ta vào đây, y là loài vật sống yêu tinh, lúc này còn không biết đói thành thể nào rồi, bất quá hẳn sẽ không chết mất đâu, chờ ta ăn no, hai ta cùng nhau đi tìm y, dù sao người tu luyện thành long thần.....”

“Nhiếp Chiêu không cần người phải quan tâm, Ma Phong đi tìm y rồi, Ma Phong hiện giờ cũng tu luyện thành mà thần.” Long Mặc thay Nghiễn Thai lau vụn điểm tâm bên khóe miệng, đồng thời kể quá trình y cùng Ma Phong tới đây tìm họ.

Nghiễn Thai ngừng tay, kinh ngạc nhìn phía trước, bỗng cúi đầu, buồn bã nói: “Thật tốt, gia khổ kia..... cuối cùng cũng tu thành chính quả, không uống công Nhiếp Chiêu vì hắn hy sinh ngàn năm thời gian.”

“Đứa ngốc, người không phải cũng vậy sao?” Long Mặc đau lòng ôm lấy Nghiễn Thai tựa như dã nhân, bỗng nhìn qua đám thức ăn cười nói: “Người nói là ta để mấy thứ này trong giới chỉ không sai, nhưng không phải dùng để cho ta ăn. Mấy năm nay, mỗi lần nhìn thấy những thứ hiếm lạ, hoặc là người thích ăn, ta sẽ cắt

vào, chung quy cảm giác đây cũng là tưởng niệm, thật không ngờ tới lại trong thời khác này phát huy tác dụng lớn như vậy.”

Tay Nghiễn Thai chậm chậm dừng lại, nước mắt lưng tròng nhìn Long Mặc, thần tình như tiểu cầu cùng đáng về ngàn năm trước ngẫu nhiên nhìn về phía Long Mặc giống như đúc, đến nỗi hồi ức cùng hiện thực nháy mắt cuối cùng lại bắt đầu hoàn toàn chồng chéo lên nhau.

“Mặc, ta đã biết, ta đã biết ngươi sẽ không quên ta, đã biết ngươi sẽ không bỏ rơi ta ở tại sơn động này chịu đựng năm tháng vô tận, mãi đến một ngày nào đó hồn phi phách tán, ta chính là ôm tín nhiệm như vậy, mới có thể chống chọi đợi tới ngày hôm nay, bằng không, ta đã sớm..... đã sớm tự mình tán khai hồn phách, để mặc bản thân tựa như tro bụi du dương trong thiên địa, cũng có thể đổi lấy một ngày tự do.”

Nghiễn Thai vừa nói, nước mắt vừa rơi tóc tóc. Bất quá tức thời bị hắt lau sạch, nghe hắt cười ha hả nói: “Tốt rồi, giờ còn khóc gì nữa, một ngàn năm cũng chưa từng rơi nước mắt, giờ ngươi đã đến rồi, lại lộ ra đáng về không tiền đồ này, ngươi giờ đã là long thần, ta đứng bên cạnh ngươi, cũng không thể quá mất mặt a.”

“Ân, giờ ngươi đã có ta, năm tháng sau này, mặc kệ cam khổ, dù sao vẫn có ta bồi ngươi.” Long Mặc ôm chặt Nghiễn Thai: “Từ nay về sau, ta không bao giờ để ngươi rời khỏi tầm mắt của ta nữa, không bao giờ để ngươi có cơ hội rời ta mà đi nữa.”

Nghiễn Thai cúi đầu, biết năm đó mình chỉ để lại tám chữ cho Long Mặc liền bỏ đi, còn không biết đối phương điên cuồng thành thế nào nữa. Mà đầu này từ lần đầu tiên nhìn thấy mình đã nhận định mình, bao nhiêu năm rồi chưa từng rời xa nữa bước, hiện giờ chia xa biệt ngàn năm, y hôm nay có thể hảo hảo đứng trước mặt mình, hơn nữa luyện thành long thần công, thật đúng là được thương thiên phù hộ.

“Rốt cục năm đó vì sao rời xa ta? Vì sao nói phải tới ngày thành thần mới có thể gặp lại?” Cuối cùng, thấy Nghiễn Thai đã ăn uống no đủ, Long Mặc lại từ trong giới chỉ huyền hóa ra một đầm thanh thuyền, để Nghiễn Thai thống thống khoái khoái tắm rửa, đương nhiên, y không bỏ qua cho đối phương, xa cách lâu ngày trùng phùng, đúng là kiên sài liệt hỏa, đừng nói y nhìn không được, đền cả Nghiễn Thai cũng chọn rộn, cho nên ăn khớp với nhau, hai người liền tại trong thanh thuyền này tắm rửa “chiến đấu”.

Vân thu vũ huyết, Nghiễn Thai cũng tắm rửa sạch sẽ, Long Mặc lại thay đổi y sam mới toanh trong giới chỉ, đem một đầu tóc còn hơi ẩm ướt cột lại, không còn đáng về như đã nhân lúc trước nữa, hai người cùng quay lại nằm trên giường đá, Long Mặc mới hỏi căn nguyên sự tình cùng quá trình.

“Ân, là Nhiếp Chiêu tới tìm ta.....” Nghiễn Thai đem quá trình sự tình nói một lần, chỉ nghe thấy trán Long Mặc gân xanh giật giật, một đôi nắm tay siết chặt vang lên rắc rắc, hai mắt đều muốn phun ra lửa, sau một lúc lâu mới oán hận nói: “Ma Phong, ngươi tốt nhất đừng đem hải xà kia ra trực tiếp đánh chết, lưu cho y một hơi thở để ta còn xả giận, bằng không khó tiêu mối hận trong lòng ta.”

“Mặc, ngươi đừng hận Nhiếp Chiêu như thế, y cũng là vì Ma Phong, mà ta, nếu không phải vì ngươi, nào có thể chịu nổi ngàn năm chia lìa. Tuy rằng quá trình rất gian khổ, nhưng cũng may đều đã là quá khứ, gian khổ của chúng ta đã kết thúc, từ nay về sau đều là trời quang tuyết mỹ không phải sao? Cho nên ngươi hẳn nên cảm tạ Nhiếp Chiêu.....”

13. Chương 13

“Ta cảm tạ y cái rắm.” Long Mặc rống giận, trong nhất thời ngay cả hình tượng long thần cũng không để ý, mạnh bạo nói tục, còn phối hợp thủ thế tức giận, vung vẩy tay lớn tiếng mắng loạn.

“Ta cho tới giờ cũng chưa từng nghe nói qua tu luyện thần công phải đoạn tuyệt ***, thối xa kia từ đâu đào được quyển thư nói lưu nói vượn như vậy chứ? Hẳn sẽ không từ một cửa hàng tạp nham nào đó mua phải hàng giả đi? Lại..... lại chính vì lý do buồn cười này, hại chúng ta chia lìa hơn ngàn năm, tử xà tinh này, ta..... ta không tha cho y.”

“Không phải a Long Mặc, ngươi chưa từng nghe nói không có nghĩa là không có. Nhớ lúc đầu, cha ngươi cùng Ma Khác tu luyện thần công, đều là trước lúc quen biết Như Mặc cùng Chương Du, vậy hẳn cũng là đoạn tuyệt ***.....”

Nghiễn Thai giải thích thay cho Nhiếp Chiêu, bắt quá ngay sau đó, lời nói của hắn bị cắt ngang.

Long Mặc tức giận trừng hắn, cắn răng nói: “Người tiểu ngu ngốc này, người cũng không ngấm lại, nếu nói tu luyện long thần công thật phải đoạn tuyệt ***, cha ta cùng nương ta có thể đối trạng thái ngọt ngào của hai ta không nói một câu sao? Tồi thiếu cha ta cũng phải cùng ta nói một tiếng để cho ta tự mình cân nhắc chứ?”

Y nói xong, Nghiễn Thai thẳng chớp chớp mắt, rụt rè nói: “Có lẽ..... có lẽ Long Triển cũng không biết chuyện này thì sao?”

“Được thôi, nếu cha ta không biết chuyện này, người ngày đó tu luyện thành long thần công là tốn thời gian ngàn năm, tuy rằng người trước nay giữa thân trong sạch, nhưng một ngàn năm này, thân là một công long, người cảm thấy được người có thể cấm dục sao? Tuy rằng tính dục của chúng ta không thể so với xà cùng hồ ly tinh, nhưng cũng là vô cùng thịnh vượng đúng không? Dù sao chúng ta chính là long, sinh vật cường đại nhất.”

Dường như..... dường như Long Mặc nói rất có lý nha. Nghiễn Thai nhìn nghiêng rằng nghiêng lợi, hận đến đi lòng vòng quanh Long Mặc, trong lòng dâng lên ý tưởng này.

Bắt quá hắn vẫn là cực luyện khuyên bảo bản thân phải tin tưởng Nhiếp Chiêu, còn bằng không, khiến hắn khó mà chịu nổi. Ngàn năm chia lìa này chẳng phải căn bản là lãng phí thời gian, nửa điểm ý nghĩa đều không có?

Cho nên hắn không dám tin tưởng lời nói của Long Mặc, vì một khi tin tưởng, chẳng những Long Mặc, đến ngay cả hắn cũng muốn bóp chết Nhiếp Chiêu, hơn nữa hắn càng muốn đập đầu vào tường, đâm chết mình đi cho rồi.

“Dù sao..... dù sao Nhiếp Chiêu cũng sẽ không gạt ta.....” Nghiễn Thai thì thầm nói, rồi mới ôm lấy thân mình của Long Mặc: “Được rồi được rồi, Mặc, hiện giờ không phải lúc nói mấy chuyện này, chúng ta nhanh chóng nghĩ cách đi ra ngoài đi, ta thật không muốn tiếp tục ở lại nơi quỷ quái này nữa.”

“Ân, được rồi, chúng ta hiện tại đi ra ngoài.” Long Mặc yêu thương vuốt ve gương mặt của Nghiễn Thai, trong lòng vì ái nhân mấy năm nay chịu khổ mà khổ sở, lại muốn hung hăng đánh vào mông tiểu ngu ngốc này một trận, lãng phí thời gian một ngàn năm vô ích. Bắt quá lại suy nghĩ đến sau này, hoàn hảo hoàn hảo, sau này có có thời gian bao nhiêu vạn năm có thể bên nhau, cũng không tồi.

Thấy Long Mặc đứng dậy đi ra ngoài, Nghiễn Thai vội vàng giữ chặt y, ử rử nói: “Mặc, người thật sự nghĩ đi thì có thể đi ra ngoài sao? Ta nói cho người hay, mẹ nó nơi này cũng thể lý giải, vào lúc người không nghĩ tới hắn bức người vào đây. Nhưng đợi tới lúc người muốn rời khỏi, hắn lại không cho, người cũng biết, tu vi của ta thấp kém, chỉ có thể dựa vào người.”

“Cái gì mà không cho? Rốt cục mọi chuyện là sao?” Long Mặc nghi hoặc nhìn Nghiễn Thai.

“Chẳng lẽ người không phải bị hút vào đây sao?” Lúc này đổi lại thành Nghiễn Thai nghi hoặc, thấy Long Mặc gạt đầu, hắn rất nghiêm túc nói: “Đúng vậy, chính là vậy đó a. Ta cùng Nhiếp Chiêu vốn tính trốn ngay bên ngoài động, chúng ta ngay cả nồi niêu xoong chảo đều mang đến, còn muốn sau này ngay tại động bên cạnh an gia, chờ các người sau khi tu luyện thành thần thì đi tìm các người. Nhưng ai ngờ đầu vừa mới tiến đến đã bị bạch quang hút vào đây rồi.”

“Ân, lực hút của bạch quang kia rất mạnh, các người là không chống cự được.” Đối với uy lực của bạch quang, Long Mặc vẫn rất thông hiểu.

“Đúng vậy đúng vậy, đáng giận nhất chính là nó còn muốn đem ta cùng Nhiếp Chiêu tách ra. Kết quả đợi đến lúc ta định đi ra ngoài, sao cũng không ra được. Có một thanh âm nói, ta phải phá trận pháp trong một động khác mới có thể rời khỏi, nếu ta trong một trăm năm phá không được, hãm sẽ đem ta luyện hóa ngay trong động.”

Nghiễn Thai vừa dứt lời, thì cảm giác trên người Long Mặc nổi lên sát khí đằng đằng, hắn hoảng sợ, vội vàng trấn an ái nhân nói: “Người đừng nóng đừng nóng, ta giờ không phải vẫn hoàn hảo hay sao?”

Long Mặc hừ một tiếng, chậm rãi thu hồi sát khí, ôm sát Nghiễn Thai âm trầm nói: “Nếu ai dám động vào một sợi tóc của người, ta nhất quyết phải cho hắn chết không được yên. Vậy sau đó Nghiễn Thai? Vậy sau đó thế nào?”

“Còn có thể thế nào, trận pháp kia rất lợi hại, đừng nói thời gian một trăm năm, hiện tại một ngàn năm đều đã qua, ta cũng phá không được. Cũng may vào lúc gia hỏa kia muốn luyện hóa ta, ta nhớ tới người, đợi vạn năm sau lại giết ta cũng không muộn, vì ái nhân của ta còn đang tu luyện long thần công, ta mới trốn ở đây. Ta đem chuyện của chúng ta kể một lần, người kia mới tin, rồi không giết ta, từ đó tới nay cứ vậy bị giam ở đây.”

“Nói vậy, Nhiếp Chiêu chẳng lẽ cũng là tình cảnh này sao?” Long Mặc nghi hoặc lẩm bẩm một mình.

Nghiễn Thai vội vàng gạt đầu không ngừng nói: “Ân, đúng vậy, khẳng định cũng là như vậy. Mặc, người không biết, một ngàn năm qua ta tích mệnh biết bao, ta liền hối hận a, tại sao thời gian chúng ta bên nhau ngắn ngủi như vậy chứ? Mỗi lần hồi tưởng chỉ ba năm ngày là xong rồi. Thật sự chịu không nổi thời gian tích mệnh ấy, ta liền biến về nguyên hình phi kiếm ở trong động này nhảy loạn. Đáng giận nhất là gia hỏa hỗn đản kia, ngoại trừ hai lần ban đầu cùng lúc muốn giết ta ra, mặc kệ ta gọi hắn thế nào, hắn cũng không lên tiếng trả lời.”

Vừa dứt lời, liền nghe trong động vang lên một thanh âm mờ ảo hư vô: “Hừ, quả nhiên là ái nhân đến, lá gan cũng trở nên to hơn, lúc trước thời điểm cầu ta, mở miệng tiền bối đại nhân, kêu không biết tôn kính biết bao, hiện giờ thấy chỗ dựa, ta liền từ tiền bối đại nhân giáng cấp trở thành hỗn đản? Cũng không ngấm lại, nếu không phải ta tấm lòng nhân hậu, sẽ lưu ngươi lại tới giờ sao?”

Nghiễn Thai mặt đỏ bừng, nói tới cùng, độ dày da mặt của hắn vẫn chưa luyện thành, lúc này bị vị tiền bối đại nhân kia vạch trần vết nhơ, bản thân cũng tự biết ngượng ngùng, xấu hổ nói: “Người..... người sao lại tự nhiên xuất hiện? Lúc trước ta nói chuyện với người thế nào, người..... người cũng đâu thấy đâu?”

“Được rồi, không nói nhiều lời, trận pháp ở đâu? Nghiễn Thai ngươi dẫn ta đi, chúng ta nhanh chóng phá xong còn về nhà, người không biết, hiện tại tất cả mọi người đều sống tại Vụ Ấn Sơn, lúc ta tới thoáng ngó một lát, Vụ Ấn Sơn này thật sự là nhân gian tiên cảnh, cảnh vật xung quanh xinh đẹp vô cùng, địa phận lại rất lớn, trăm vạn người sống, lại vẫn như muối bỏ biển, không hổ là tiên cảnh hồng trần a.”

Long Mặc kéo tay Nghiễn Thai, vừa nghe y nói vậy, Nghiễn Thai cũng hướng về phía hư vô, nhảy nhót nói: “Hay, đi, ta mang ngươi đi phá trận, phá xong rồi chúng ta phải nhanh nhanh chạy về nhà, ta cũng nhớ Như Mặc muốn chết. Không biết một ngàn năm qua hắn có gặp phải địch nhân hay không, ta cảm giác đã mấy lần hắn triệu hồi, bắt đắc dĩ sao cũng không ra được, còn có chương ngự tinh, hắn hiện tại cũng đang sống ở Vụ Ấn Sơn sao? Nguyên hình của hắn vẫn to béo vậy chứ.....”

Nhắc tới Vụ Ấn Sơn cùng những người thân thuộc, tâm Nghiễn Thai đều nhin không được nóng lên, một bên cùng Long Mặc đi về phía sơn động bên kia, một bên hỏi han không ngừng.

“Những điều này đều giữ lại tự ngươi đi nhìn đi.” Long Mặc mỉm cười trả lời, một bên lại vuốt ve mái tóc mềm mượt của Nghiễn Thai, trong lòng cuối cùng cũng hiểu được vì sao ái nhân lại gầy đến da bọc xương như thế, hóa ra bao nhiêu chất dinh dưỡng vốn có trong thân thể đều bị mái tóc cướp hết rồi.

“Tiểu tử này có phải không biết lợi hại của tang hồn trận chúng ta hay không a?” Trong hư không bỗng vang lên một thanh âm, chẳng qua Long Mặc nghe không được.

“Không thể? Giang quang lúc trước chúng ta bắn ra nó không phải đã nhận thấy sự cường đại của chúng ta rồi sao?” Thanh âm này chính là thanh âm ban nãy chỉ trích Nghiễn Thai.

“Nhưng nếu trong lòng nó hiểu rõ thực lực của chúng ta, có sao lại chẳng hề để ý cứ tới đây như thế. Phi kiếm yêu kia còn có thể nói hắn tu vi thấp kém, không có khả năng hiểu rõ sự cường đại của chúng ta, người vô tri không biết. Nhưng tiểu tử này lại là sao? Long thần, long thần thì đã sao? Có thể phá vỡ tang hồn trận của chúng ta?” Trong giọng nói của thanh âm Giáp lúc trước có hơi bất mãn, dường như cho là Long Mặc đang khinh thường trận pháp của họ.

“Được rồi được rồi, nếu nó có thể phá được tang hồn trận, không phải rất tốt sao? Chúng ta đã nán lại đây mấy chục vạn năm, cũng xem như có hy vọng. Nếu nó phá không được, cũng để nó biết chỗ lợi hại của

chúng ta, vậy cũng không tệ a.” Thanh âm Ất từng chỉ trích Nghiễn Thai an ủi thanh âm Giáp.

“Ân, không biết lão Tứ bên kia sao rồi, hai tiểu tử kia phải chăng có thể phá được hồng la trận?” Thanh âm Giáp bên này nói, bên kia lại chuyển hướng.

“Đủ, trước quan tâm bên người đi, lúc này còn có hơi sức thanh thoi đi quan tâm bên lão Tứ.” Thanh âm Ất tức giận nói. lát sau, lại cười lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu..... nếu lúc này đây chúng ta thật sự có thể đi ra ngoài, nhất định..... nhất định..... không tiếc hủy thiên diệt địa, sát thần giết ma, chỉ cần..... chỉ cần có thể để chúng ta đi ra ngoài.....”

“Thiên lí tuần hoàn báo ứng xác đáng. An tâm đi.” Thanh âm Giáp cũng thở dài, tiếp theo trong hư không đã không còn thanh âm nào nữa.

Nghiễn Thai dẫn Long Mặc đi vào sơn động kia, vẫn tính là bộ dáng có chút giống, tối thiểu bên trong âm phong bí hiểm ma rơi phiêu tán, cũng có chút vật thể huyền phù không biết tên, nói thế này đi, những thứ mà một trận pháp khủng bố hẳn nên có, nơi này xem như cũng đầy đủ.

Long Mặc gật gù đầu, nghĩ thầm vẫn rất khá, trận pháp này không tính là rất lụn bại, có lẽ bên trong có thể có chút thú vị. Vừa định đi vào, y liền nhìn thấy trên đỉnh sơn động ba chữ to màu đỏ: “Tang hồn trận.”

Cước bộ thoáng lảo đảo, Long Mặc tâm nói không phải chứ? Tang hồn trận? Tên này do ai đặt vậy a? Cũng quá dung tục không chịu nổi mà, thế nào xứng đôi cùng thân phận thượng cổ thần trận, thật không biết người đặt tên suy nghĩ gì nữa.

“Mặc, đừng sợ, lúc này đây có ta và người dựa dẫm vào nhau, cho dù chúng ta xông ra không được, cũng có thể ở trong đây cùng nhau sống qua quãng đời còn lại, người sẽ không hối hận chứ?” Nghiễn Thai kịp lúc bắt lấy cánh tay của Long Mặc: “Người an tâm, thượng cổ thần trận tuy rằng cường đại.....”

“Cường đại cái rắm.....” Long Mặc nhin không được lại tuôn ra một câu nói tục: “Nghiễn Thai ta bảo người nghe, trận pháp bình thường tên gọi dọa người, kỳ thật bên trong cũng rỗng tuếch. Quả giống như nhân gian thường gọi ngoại hiệu linh tinh của ai đó như “kim cương vô địch, thần thương chấn bát phương, nhất đao phách cửu châu.....” gì gì đó, kỳ thật đều là quyền sư hộ viện không dùng được mà thôi.”

“Là thế sao?” Nghiễn Thai mở to hai mắt nhìn, còn muốn hỏi gì nữa, nhưng Long Mặc đã dẫn hắn xông vào.

“A..... Mặc.....” Vừa mới tiến vào trong trận, Nghiễn Thai liền hoảng sợ thét to, vì ngay trong nháy mắt, hắn nhìn thấy Long Mặc bỗng bị một cơn gió lốc cuốn đi, thân ảnh hoàng y minh xán rõ ràng ngay trước mắt mình càng lúc càng xa, khiến hắn sinh ra một thứ cảm giác sinh ly tử biệt.

“Nghiễn Thai, ta ở trong này.” Bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm từ tính quen thuộc. Tiếp theo bàn tay lần nữa bị nắm giữ, Nghiễn Thai quay đầu lại nhìn, gương mặt suất khí của Long Mặc gần trong gang tấc. Nước mắt của hắn liền rơi xuống, nhào vào trong lòng Long Mặc lớn tiếng la hét: “Mặc, ta..... ta tưởng người bị cuốn đi, ô ô ô.....”

“Ngốc, này bất quá là ảo giác, một chút tiểu xảo tầm thường, thế nhưng lại lừa được người, tốt xấu gì ta cũng là long thần, có thể vô dụng vậy sao?” Long Mặc chỉ chỉ mũi của Nghiễn Thai, trong lòng cũng cảm xúc trăm mối ngổ ngang, thầm nghĩ đây là Nghiễn Thai sau khi xa cách lâu ngày trùng phùng, trong lòng rất sợ chia lìa, đến nỗi mới đây đã khóc ra.

“Mặc, chúng ta phải đi hướng nào đây? Ta sao không phân biệt được phương hướng rồi.” Nghiễn Thai nhìn mây mù bốn phía, mặt nhăn nhu: đáng ghét a, phá trận này dường như so với lần trước hắn tiến vào cường đại hơn, tối thiểu lần trước hắn còn có thể bay hai vòng trong trận, nhưng hiện giờ, có sao lại cảm giác giống như có rất nhiều thứ từ tứ phía dồn ép về phía này vậy?

“Hóa ra chính là lợi dụng ảo giác cùng mây mù làm cho chúng ta mất phương hướng, vào thời điểm người khác lo lắng nóng nảy nhất, đoạt hồn nhiếp phách, sách sách, chút tài mọn, không đáng nhắc tới.”

Long Mặc cười nhạo, chợt thấy từ trên cánh của Nghiễn Thai rơi xuống một cọng lông vũ, thế là lập tức bắt lấy tiện tay ném đi, chỉ thấy lông vũ kia phiêu phiêu dang dang hướng về phía trước, y ôm lấy Nghiễn

Thai, kẻ sát tai hấn nói: “Bảo bối, hôm nay vì phu không để người phải ra chút sức lực nào, đưa người về nhà.” Tiếng nói vừa cất lên, người đã như nộ tiễn bắn ra, theo sát phía sau cộng long vũ kia.

Long vũ phiêu phiêu dang dang, lại nhanh đến hiếm thấy, Nghiễn Thai ở trong lòng Long Mặc, chỉ nhìn thấy trên con đường phía sau lưng lúc Long Mặc bay qua, vô số ngọn lửa sáng lên, các loại binh khí hình thù kỳ quái giống như phi hoàng thạch lượn lờ không ngừng, nhưng kỳ quái chính là, luôn là sau khi Long Mặc bay qua, mấy thứ này mới xuất hiện. Đại loại là do tốc độ của Long Mặc quá nhanh, Nghiễn Thai cho rằng nếu ngược lại là mình, dám chắc đã bị mấy thứ này chính diện tiếp đón rồi.

Xông khỏi trận, nửa canh giờ cũng chưa tới, vào lúc Long Mặc đứng trên mặt đất, tia sáng bỗng trở nên sáng ngời. Một căn phòng lớn cảnh quang thanh u nhã trí xuất hiện trước mặt họ.

“Oa..... Đây là sao? Ta..... ta sao tới nay cũng chưa từng thấy qua?” Nghiễn Thai sợ hãi than, một bên nhìn cảnh vật xa hoa lầy lăm ngạc nhiên.

“Quả nhiên bị các người xông qua tới đây.” Thanh âm lúc trước chỉ trích Nghiễn Thai vang lên phía sau, hai người bỗng quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử tuyệt mỹ lãnh diễm đứng sau lưng họ.

“Thứ này đáng là gì, còn chưa sánh bằng ta ngày đó xông khỏi du nhiên trận trên đảo Giang Tâm, người thật sự là thái tiểu nhân khoa. Cùng là thần quân, Giang Thiên thần quân vô luận là từ công lực hay là bố trận, đều mạnh hơn người rất nhiều.”

Tiểu mỹ nhân lãnh diễm phía sau kịch liệt run rẩy lên. Nghiễn Thai kéo kéo tay áo Long Mặc, nhỏ giọng nói: “Uy, người chờ chút khẩu đức đi, tốt xấu gì người ta cũng là thần quân mà.”

“Người nói..... người nói Giang Thiên thần quân? Chính là..... chính là Giang Thiên thần quân hơn mười vạn năm trước thành thần sao?” Nam tử lãnh diễm kia bắt lấy cạnh cửa kế bên, nắm ngón tay dùng sức, nhưng khung cửa chưa vỡ, móng tay hấn lại chảy máu.

“Không sai, chính là y, không ngờ người cũng biết.” Long Mặc âm thầm cười, trong lòng lại kinh ngạc, thậm chí phản ứng của nam tử này rất kỳ quái, hay là hấn cùng Giang Thiên thần quân có quan hệ nào đó hay sao?

Vừa nghĩ tới đây, chợt thấy nam tử kia đột nhiên lẩn về hướng mình, một chùm hào quang bảy màu từ đầu ngón tay của hấn xuất hiện, trong đó ẩn giấu tiếng sấm, y vội ôm Nghiễn Thai bay lùi về phía sau, vung tay lên, một hỏa cầu màu đen đánh về phía hào quang bảy màu kia, sau khi giao nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh âm ỉ.

Lãnh diễm nam tử ngẩn ngơ, nhưng không chút nào lơ lửng, run tay, lại là một sợi chỉ bạc đột kích về phía Long Mặc.

Long Mặc cười giễu cợt, khinh thường nói: “Khốn long ti, đối với Long Mặc mà nói, nó cũng chỉ là chút tài mọn.” Vừa nói, đầu ngón tay liền bắn ra, chỉ thấy khốn long ti kia vậy mà đột nhiên hóa thành tro tàn.

Công kích của nam tử ác liệt, nhưng Long Mặc ôm Nghiễn Thai, vẫn là nhàn nhã có thừa. Cuối cùng nam tử xuất ra phi kiếm, Long Mặc lại chỉ dùng vỏ kiếm nghênh địch, sau khi đánh mấy trăm chiêu, vỏ kiếm áp chế được phi kiếm của đối phương, bức đến ngay trán của đối phương, mới chịu dừng lại.

Nghiễn Thai chỉ cảm giác trong lòng lúc cao lúc thấp, một thân xiêm y bị mồ hôi thấm ướt. Nhưng vẫn nắm chặt vạt áo Long Mặc, mãi đến cuối y chế phục được nam tử kia, mới hoàn toàn yên lòng. Vui sướng kêu lên: “Mặc, người chỉ tốn một canh giờ, đã thắng được thần quân này, oa, người lợi hại quá.”

“Đừng quên, giờ ta là long thần.” Long Mặc mỉm cười, nhéo nhéo khuôn mặt phỉm hồng hưng phấn của Nghiễn Thai. Rồi mới giương mắt nhìn về phía lãnh diễm nam tử, thì thấy gương mặt của hấn hiện lên thần sắc tro tàn. Chỉ ngơ ngác nhìn vỏ kiếm kề ngay trán, trong mắt từ từ nổi lên lệ quang.

Long Mặc thân thủ hắt lên không trung, vỏ kiếm lập tức bay về trong tay y, mỉm cười nói: “Tiền bối không cần thương tâm, thắng bại là chuyện thường trong binh gia, ngàn năm qua, người không thương tổn Nghiễn Thai, ta thực cảm kích người.”

Mắt thấy sắp dẫn được ái nhân về nhà, tâm tình Long Mặc cũng tốt lên, y biết thần quân này tuy rằng thu kém mình, nhưng muốn giết Nghiễn Thai, quả thực dễ như trở lòng bàn tay, bởi vậy ngữ khí cũng trở nên

khách khí.

“Công lực của ngươi, so với Giang Thiên thần quân như thế nào?” Lại thấy lãnh diễm nam tử kia ngẩng đầu, yếu ớt hỏi một câu.

“Ta vẫn chưa phải đối thủ của y, bất quá nếu cùng y đối chiến, trong vòng một ngày không đến nỗi lộ ra điểm thất bại.” Long Mặc kỳ quái nghĩ thầm nam tử này sao cứ hỏi về Giang Thiên thần quân a? Chẳng lẽ thực cùng thần quân giống như lưu manh kia có quan hệ sao? Không đúng a, Giang Thiên thần quân là cao thủ bài danh tiền thập của thiên giới, địa vị vô cùng cao quý, sao có thể quen biết một tiểu thần nghèo túng ẩn cư nơi đây chứ.

“Ha ha ha, tốt..... rất tốt..... Nguyên lai thời gian hơn mười vạn năm qua, cũng bất quá là lãng phí mà thôi, nguyên lai dù là cừu hận, cũng không thể giúp ta.” Lãnh diễm nam tử bỗng cười thầm, ngữ khí tang thương thê lương, hoàn toàn bất đồng với phần đáng yêu giả vờ nghiêm túc chỉ trích Nghiễn Thai.

“Quên đi, ngươi cùng ta quen biết một lúc, xem như hữu duyên. Ổng sáo này là vật tùy thân của ta, tặng cho ngươi, làm kỷ niệm.”

Nam tử bỗng cúi xuống ổng sáo lục ngọc nơi thắt lưng, nháy mắt phóng qua cho Long Mặc. Tiếp theo hắn chậm rãi bước vào trong phòng, đi ngang qua người Long Mặc cùng Nghiễn Thai, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới họ, thẳng đến lúc nằm trên giường lớn xa hoa kia, hơi hơi khép mắt.

“Ta đưa các ngươi rời khỏi đây, từ nay về sau, không cần quay lại nữa.” Đôi môi đỏ mọng của nam tử khẽ động, rồi mới nhẹ nhàng nhấc tay trái ưu mỹ trắng ngần, chỉ nhẹ nhàng vung lên, Long Mặc cùng Nghiễn Thai liền nháy mắt rơi vào trong thời không khác.

“Sở Thanh, ngươi đồ ngốc này, rõ ràng vẫn còn hy vọng.....” Đây là thanh âm cuối cùng Long Mặc cùng Nghiễn Thai nghe được, đó là thanh âm của một người nôn nóng, mà hiện giờ cảnh tượng cuối cùng trong mắt họ, là một mảnh màn đen nuốt lấy căn phòng thanh u nhã trí kia.

Ngay sau đó, họ liền rơi vào trong vòng xoáy, nhưng không mất bao lâu, trước mắt lại là một trời ánh sáng, có gió thổi nhẹ nhàng khiến người khác thoải mái, trong không khí mang theo hương khí hoa cỏ, đây là khí tức đã lâu lắm rồi không thấy làm cho Nghiễn Thai hốc mắt đều nóng lên.

“Về rồi.” Long Mặc nhẹ giọng nói, rồi mới ôm Nghiễn Thai, mỉm cười sủng nịch nói: “Nghiễn Thai, ngươi xem, đây chính là Vụ Ẩn Sơn, có phải so với lúc ngươi vừa mới tới, càng muốn ưu mỹ hơn vài phần nào nhiệt hơn vài phần hay không?”

Đúng là tịch dương tây hạ, khói bếp xa xa bốc lên, có tiếng cười của đám nhỏ xa xa truyền đến. Cảnh tượng nhân gian ấm áp này làm cho Nghiễn Thai không tự kìm hãm được nước mắt tuôn rơi, xoay người lao vào vòng tay của Long Mặc, hắn nghẹn ngào nói: “Mặc, chúng ta đã về rồi, chúng ta cuối cùng đã về rồi, chúng ta..... Chúng ta sau này vĩnh viễn bên nhau, rất cực..... không bao giờ rời xa nhau nữa, ô ô ô.....”

(tịch dương tây hạ: mặt trời chiều ngã về phía tây)

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe trong không trung một tiếng vang nhỏ, còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn, chợt nghe thấy một thanh âm vừa xa lạ vừa quen thuộc: “A a a, lão tử cũng xem như hết khổ, trời a, nhân gian a, Đông Hải a, ma giới a, hải xà tinh ta lại quay trở lại rồi, khề khề khề.....”

Thanh âm “khề khề khề” khúc cuối hẳn là tiếng kê của hải xà? Bất quá hải xà lại phát ra thứ thanh âm này sao? Mà nói ra, không phải độc xà trên đất liền mới có thể phá ra thứ quái thanh này sao? Hay là nói, vì sống trong sơn động hơn ngàn năm, hải xà tinh đã muốn tiến hóa thành xà tinh trên đất liền?

Long Mặc cùng Nghiễn Thai đều bị thanh âm “khề khề khề” của Nhiếp Chiêu biến cho thành thạch hóa. Mà Nhiếp Chiêu bên kia sau khi la hét xong, mới phát hiện hai người vẫn không nhúc nhích đứng bên này, nhất thời, y hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, không nói hai lời liền nhảy ra sau Ma Phong, qua một hồi lâu, mới run rẩy dứt đầu ra hướng bên này nhìn quanh.

Này gọi là kẻ trộm mới sẽ chợt dạ, nhìn thấy dáng vẻ này của y, đến ngay cả Nghiễn Thai cũng nghi hoặc. Nghĩ thầm mặc dù ở trong sơn động đến cả chim cũng không thêm ị kia khôn hơn ngàn năm, nhưng Nhiếp Chiêu cũng là vì tốt cho Long Mặc cùng Ma Phong, có tất yếu sợ hải thành thể kia không?

Long Mặc gắt gao trừng mắt Nhiếp Chiêu trốn phía Ma Phong, bỗng sải bước tiến về phía trước, hừ lạnh một tiếng nói: “Nhân tiện ta nói a, cho tới giờ chưa từng nghe qua quy củ quỷ quái này, gì mà nói thành thần không thể song tu, còn phải đoạn tuyệt ***. Ta lúc ban đầu còn tưởng rằng ngươi cũng bị bản thư giả kia lừa gạt, bất quá hiện tại nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi, thì ta biết, người khởi xướng chính là ngươi, cần bản chính là ngươi.....”

“Không..... không có.....” Nhiếp Chiêu miễn cưỡng ú ớ một câu, nhưng sức lực rõ ràng không đủ. Y gắt gao giữ chặt vạt áo của Ma Phong, rất có tư thế “chín trâu cũng kéo không ra”.

“Một ngàn năm đã qua, bất luận nói sao, ta cũng Nghiễn Thai cũng đã gặp lại nhau, hiện tại, ta chỉ là muốn biết rõ chân tướng sự việc.” Long Mặc ngữ khí dịu đi, dừng lại cước bộ đằng đằng sát khí, chờ Nghiễn Thai bắt kịp, rồi mới kéo tay hắn.

“Chân tướng..... chân tướng..... chân tướng gì chứ..... chân tướng chính là như ta cùng Nghiễn Thai nói. Bản thư..... bản thư kia Nghiễn Thai cũng đã xem qua a.....” Nhiếp Chiêu nuốt nuốt nước miếng, tầm mắt dao động đảo quanh, dường như đang tìm một chỗ thích hợp để chạy thoát thân.

“Bịa đặt, ngươi còn muốn tiếp tục bịa đặt với ta, có dám đưa bản thư kia cho ta xem không?” Long Mặc tiếp tục hùng hổ hăm dọa. Mà hiện tại không chỉ có y, đến cả Nghiễn Thai trong lòng cũng nghiêm trọng hoài nghi, thái độ của Nghiễn Thai thật sự rất có vấn đề, đồng dạng chịu khổ một ngàn năm, cho dù là y dẫn mình tới Vụ Ân Sơn, cũng không cần phải sợ hãi vậy chứ.

“Sự thật chính là, hải xà này vào một ngày nhìn thấy ta cùng một ma nữ mỹ diễm nói đôi ba câu. Cho nên ghen tị, thế là nghĩ ra chủ ý độc ác, đầu tiên là sau khi để lại tờ giấy kia cho ta thì chạy mất. Bất quá trong quá trình chạy mất, nhớ tới là người cùng Nghiễn Thai dẫn ta tới long giới, cho nên lại không cam tâm chạy tới long giới bịa đặt ra những lời dối trá kia, lừa Nghiễn Thai cùng nhau chạy.....”

Ma Phong diện vô biểu tình thay Ma Phong nói ra đáp án chân chính. Liền đem Long Mặc cùng Nghiễn Thai tức giận đến sôi máu. Long Mặc thét lớn một tiếng muốn tấn công về phía Nhiếp Chiêu, bất quá bị Ma Phong ngăn lại, nghe hắn thản nhiên nói: “Lúc ở trong động, y đã bị ta hung hăng giáo huấn qua rồi, cho nên Long Mặc ngươi hãy thủ hạ lưu tình, thân thể y suy yếu, chịu không nổi một kích lôi đình của ngươi.”

“Phi, lúc mới vừa xuất động, tiếng hét không phải mười phần trung khí hay sao?” Long Mặc nổi giận quát. Nhìn Nhiếp Chiêu liền cảm giác cơn giận từ trong lòng ào ạt dâng lên.

“Đó là do ta truyền ít tinh nguyên sang cho y, chỉ là nhất thời, sau khi trở về phải hao hao điều dưỡng, y không thể so với Nghiễn Thai, một ngàn năm không có thức ăn nước uống cùng thiên địa linh khí bồi dưỡng, lúc ta tìm được y, y chỉ còn thoi thóp một hơi thở, ta nghĩ nếu giả như ta đến muộn một năm, y đại khái đã hồn phi phách tán, thân thể hóa thành tro tàn.” Ngữ khí của Ma Phong vẫn thản nhiên như cũ, nhưng trong đáy mắt cũng đau lòng vô tận.

“Hừ, tai họa như vậy, nên.....” Long Mặc vốn định quăng thêm vài câu nói ngoan độc, nhưng nhìn đến sắc mặt của Ma Phong, lại nghĩ tới nếu như là mình nhìn thấy Nghiễn Thai dáng vẻ chỉ còn thoi thóp một hơi thở, còn không biết có thể ngay tại chỗ đau lòng tới chết không nữa. Bởi vậy nghĩ tới đây, liền không nói thêm gì nữa.

“Nhiếp Chiêu, ngươi..... ngươi thật sự không nên. Ngươi..... ngươi sao có thể gạt ta chứ? Ta..... ta ở long giới thương tâm muốn chết như vậy, dáng vẻ ta nhất bộ tam hồi đầu ngươi rõ ràng cũng thấy được, một người lúc ấy còn thê thảm cùng ta nói dáng vẻ của ngươi khi ở ma giới cũng thế, ngươi..... Nguyên lai đều là gạt người, ngươi..... Ngươi sao có thể như vậy? Sao có thể vì ta cùng Long Mặc dẫn Ma Phong tới long giới cứ vậy mà gạt chúng ta, làm cho chúng ta chia lìa hơn ngàn năm, ngươi.....”

Nghiễn Thai tức giận đến mặt đều đỏ cả lên. Nếu là vì tốt cho Long Mặc, không chỉ nói một ngàn năm, chia lìa một vạn năm hắn cũng nguyện ý chấp nhận. Nhưng..... nhưng hiện tại, hết thấy vậy mà là mưu mô của Nhiếp Chiêu. Chỉ là vì trả thù mình cùng Long Mặc, liền làm cho chia lìa ngàn năm, đừng nói Long Mặc muốn một ngụm xơi tái Nhiếp Chiêu, đến cả chính hắn, cũng tính toán tuyệt giao cùng hải xà tình này, thật sự là quá phận.

“Không..... không phải Nghiễn Thai.” Nhiếp Chiêu thấy dáng vẻ tức giận của Nghiễn Thai, chính là một phen hoảng hốt, vội vàng từ sau lưng Ma Phong chui ra, liên tục lắc đầu nói: “Nghiễn Thai không phải như

người nghĩ đâu, tuy rằng lúc trước ta lừa người, nhưng..... nhưng là ta thật sự không..... không ngờ đến kết quả lại là như vậy.”

“Vậy người nghĩ chính là thế nào? Nghĩ chính là làm cho chúng ta vĩnh viễn chia lìa sao? Người có phải nghĩ đem Nghiễn Thai lừa tới đây, rồi mới âm thầm hạ thủ giết hấn hay không, làm cho chúng ta thiên nhân vĩnh cách?” Long Mặc đang trong cơn thịnh nộ, những lời nói đã thương người như thế ngay cả do dự cũng không do dự, liền thốt ra.

Mặt Nhiếp Chiêu cũng tức giận đỏ bừng, oán hận trừng y nói: “Xú tiểu tử, đừng quên ta là trưởng bối của người, người..... Người sao có thể nói ta hư hỏng như vậy chứ?” Y xem chừng như muốn nhào lên, bất quá ánh mắt chuyển qua người Nghiễn Thai, thì lại trở nên áy náy.

“Nghiễn Thai, kỳ thật ban đầu, ta chỉ là muốn gạt người chút thôi, chỉ là nghĩ..... đùa dai chút thôi, ta nghĩ mang người tới đây trốn hai ngày, đợi cho Long Mặc cùng tên hỗn đản này.....”

Y nói tới đây, bỗng cảm giác tầm mắt bên cạnh đang trừng mình, thế là y dừng cảm trừng lại, lớn tiếng nói: “Vốn là vậy, người vốn chính là hỗn đản, thấy người ta ma nữ mỹ diệu, liền cùng người ta nói không ngừng.....”

“Người còn nói vậy, ta đã bảo với người, đó là thượng thư trong cung của hoàng huynh, tới tìm ta là có chuyện, người không hỏi rõ trắng đen phải trái đã chạy mất, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho ta, cuối cùng mới phát sinh chia lìa ngàn năm này, còn dám nhắc lại chuyện cũ, tin ta đem người đưa cho Long Mặc để y làm xà canh không?”

Thực hiển nhiên, cơn giận của Ma Phong vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Thời gian một ngàn năm lận a, cứ thế lãng phí mất, nếu là ở nhân gian, hai người đều đã đầu thai mấy kiếp, có thể không sinh khí sao?

Nhiếp Chiêu lại rụt rụt cổ, bất quá chốc lát sau lại ưỡn ngực lên, khụ hai tiếng nói: “Ta là đang cùng Nghiễn Thai nói chuyện, người đừng ngắt lời.”

Nói xong, y lại chuyển hướng Nghiễn Thai, đối ngón tay ai oán nói: “Ta vốn nghĩ, hai ta trốn ở cạnh sơn động này mấy ngày, để cho hai người họ lo lắng, tìm không thấy chúng ta, đợi thêm đôi ba ngày nữa, ta liền nói rõ chân tướng với người, rồi mới xuất hiện. Nhưng ai ngờ..... ai ngờ chúng ta vừa mới tới gần, đã bị hút vào, nháy mắt đã một ngàn năm. Thật mà Nghiễn Thai, người tin ta, nếu ta biết kết quả thế này, ta thà tự mình đến, ta cũng sẽ không kéo theo người..... Thật mà, người xem ánh mắt chân thành của ta.....”

“Đi thôi, chúng ta không cần để ý tới gia khổ này. Dù sao hiện tại cơn giận của Ma Phong cũng đang dâng cao, sau khi quay về hấn là sẽ thay chúng ta chậm rãi trừng trị y.” Long Mặc căn bản không cho Nghiễn Thai nhìn xem ánh mắt của Nhiếp Chiêu chân thành hay không, kéo hấn đi về phía chân núi, một bên nói: “Trong lòng cha nương còn không biết lo lắng tới cỡ nào nữa, giờ người bỗng xuất hiện ở bên cạnh họ, họ khẳng định sẽ rất cao hứng.”

Đã đi xa rồi, vẫn còn có thể nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Ma Phong: “Người vừa nãy mới nói gì hả? Người nói người thà rằng tự mình đến, cũng không kéo theo Nghiễn Thai đến đây, ý là người vẫn chưa hoàn toàn ăn năn, dự định đến lúc nào đó lại đến đây phải không?”

“Không..... không có nha, ta..... Ta vừa nãy chỉ là thuận miệng nói mà thôi, nơi quỷ quái này, bệnh thần kinh mới có thể muốn đến lần thứ hai đó, ta..... Ta quả thực chịu đủ rồi, sau này đừng nói là ma nữ mỹ diệu, dù là..... dù là tiên nữ tìm người, ta cũng không ghen tị..... A a a, ta..... ta còn cần điều dưỡng a, vừa nãy người mới nói với Long Mặc mà, a, người này đại phôi đản, đừng bay nhanh thế..... Nghiễn Thai, Long Triển, Như Mặc, cứu ta a.....”

Thanh âm “bi thảm” của Nghiễn Thai tiêu thất trong gió. Long Mặc cùng Nghiễn Thai quay đầu lại, đã sớm nhìn không thấy bóng dáng hai người kia. Long Mặc nhìn không được bật cười nói: “Hải xà tinh này thâm rồi, ta từng nói Ma Phong sẽ không bỏ qua cho y đâu mà, cũng đúng, một trò đùa diễn biến thành cục diện hiện tại, nếu là ta, ta cũng không tha cho y.”

“Người là đang gián tiếp trách ta sao? Mặc, cũng đúng, đều do ta quá ngốc, thế nhưng không nhìn ra bản thư kia là giả, chính là..... chính là lúc ấy ta vừa nghe Nhiếp Chiêu nói vậy, liền tâm loạn như ma, làm sao còn có thể nhận ra bản thư kia thật giả.....”

Nghiễn Thai mím chặt môi, biểu tình vừa ủy khuất vừa khổ sở. Long Mặc nhìn thấy tâm liền hóa thành xuân thủy nhu, vội vàng đỡ dành hẳn nói: “Sao có thể chứ? Chuyện này sao có thể trách Nghiễn Thai, người là vì tốt cho ta thôi mà, tục ngữ có nói, quan tâm tất loạn, này chứng tỏ trong lòng người yêu ta, mới có thể loạn, ta cao hứng còn không kịp nữa là. Chính là hải xà tình kia quá mức xấu xa đáng giận, bất quả không sao cả, lúc này trở về, Ma Phong khẳng định không tha cho y, đáng đời y.”

“Ân.” Nghiễn Thai ngẩng đầu nhìn Long Mặc, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạng: “Mặc, người không trách ta thì tốt rồi. Bất quá lại nói, người nói người trong động chúng ta rốt cục là sao vậy? Trong sơn động của Ma Phong cùng Nhiếp Chiêu, có thể cũng có một trận pháp không? Hoặc là ai đó? Ai nha, vừa nãy quên hỏi họ rồi.”

Long Mặc thờ ơ như không: “Chuyện đó không liên quan tới chúng ta, dù sao sau này họ khẳng định cũng muốn ở đó, về sau lại đến thăm hỏi. Bất quá ta dường như nghe được có người gọi nam tử kia Sở Thanh, đó hẳn là tên của hắn?”

“Ân, ân, ta cũng nghe thấy, là gọi Sở Thanh.” Nghiễn Thai gật gật đầu, rồi mới từ bên hông Long Mặc lấy ra ống sáo kia, chỉ thấy cả ống sáo đều là dùng ngọc bích chạm trở thành, màu xanh biếc mượt mà, nếu là ở nhân gian, đây có thể xem như hi thế kỳ trân, nhưng ở tiên thần giới mà nói, một ông sáo thế này, thật sự cực kỳ bình thường, không biết tại sao lại được nam tử lãnh diễm kia xem như vật trân quý tặng cho Long Mặc.

“Mặc, người có phải cũng có cảm giác này không? Chủ nhân của ống sáo này, hẳn là có một cổ sự thực thê lương.” Không biết tại sao, chẳng qua là chú mục nhìn ống sáo mà thôi, Nghiễn Thai liền cảm giác trong lòng thế nhưng tràn ngập phiền muộn cùng thương cảm.

“Ân, ta không có cảm giác a. Nghiễn Thai, người không cần suy nghĩ nhiều, cho dù là thê lương thương cảm, cũng không liên quan đến chúng ta. Trên thế gian này có rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng là không thể hoàn toàn thuận theo ý người, chúng ta có khả năng giúp đỡ, tự nhiên phải giúp, nhưng không có khả năng, cũng chỉ có thể khuyên chính mình đừng quản quá nhiều, nhiệt huyết thiện lương cũng phải có một chừng mực, bất luận nói sao, hiện giờ hai người chúng ta cuối cùng khổ tận cam lai, đạt được hạnh phúc chân chính, với ta mà nói, như vậy là quá đủ rồi.”

Long Mặc bên nói, bên lại cúi đầu xuống hôn lên môi Nghiễn Thai, bên trong hoa mộc thấp thoáng, có làn gió nhẹ nhàng thổi qua, xa xa không biết là ai đang đề ngâm thiễn xương, giai điệu khi thì vui thú khi thì ai oán, giống như xương hết thấy kết cục của thiên hạ hữu tình nhân mỹ hảo, lại thán hết thấy bi thương của người si tình không thể đạt được.

Tịch dương tây hạ, đôi chim một mỗi cùng nhau bay về, trong hoa thụ xa xa, dần dần sáng lên mấy điểm đầy sao như đốt lửa.

Long Mặc ôm sát Nghiễn Thai, khẽ hôn lên mái tóc hẳn, rồi mím cười nói: “Đi thôi Nghiễn Thai, chúng ta về nhà.”

14. Chương 14: Phiên Ngoại 1

Long Mặc cùng Nghiễn Thai trở về Vụ Ân Sơn dẫn đến náo động rất lớn.

Đông Hải long cung của Long Triển cùng Như Mặc mỗi ngày đều như xuyên lưu bất tức. Ai ai cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của đôi bích nhân Long Mặc cùng Nghiễn Thai. Người có chút quan hệ cũng nghĩ đủ các cách chui vào đây, vốn còn có lui tới giờ thì công khai đăng đường nhập thất, thoải mái làm cho Long Triển Như Mặc gọi nhi tử tức phụ đi ra nhìn mấy lần, cứ thế trong khoảng thời gian ngắn, số lượng người hầu trong Đông Hải long cung tăng vọt, gấp đến quy tổng quản sắp gãi nát cả da đầu.

Thật sự nhìn không được, thế là một ngày, lão quy triệu tập mọi người đứng lên phát biểu: “Ta biết trong số các người có rất nhiều người là trà trộn vào, mục đích chỉ là chiêm ngưỡng phong thái long tử điện hạ cùng phi kiếm Nghiễn Thai của chúng ta, điều này ta có thể hiểu được. Nhưng ta cảnh cáo các người, giả mạo người hầu ta không truy cứu, nhưng các người không được phép cuối tháng tới quấy mao muội lãnh bạc, bằng không ta quyết không tha.”

Lời này vừa nói ra, người hầu phía dưới liền cười vang thành một đoàn. Trong đó có người hét lên: “Quy tổng quản, người cứ việc an tâm đi, chỉ cần không để con đường công kê kia trà trộn vào đây, chúng ta sẽ không mạo muội lãnh bạc đâu.”

Nguyên lai Vụ Ấn Sơn tuy là tiên cảnh, bất quá vì có nhiều phàm nhân sinh sống như thế, hiện tại đã có thể nói là một nơi giống như hồng trần đào nguyên, nơi có người, tự nhiên sẽ có giao dịch gì đó, huống hồ hiện tại nhân gian dưới Vụ Ấn Sơn, cũng đã hình thành một đại thành thị, cho nên nơi này hình thức cũng ví như nhân gian vậy, chẳng qua không có người bán cùng cùng không âm no thôi.

Lại nói tới Nghiễn Thai Long Mặc giống như hầu tử bị người liên tục gọi ra ngoài nhìn mấy ngày, không kiên nhẫn. Một ngày đang thương lượng với nhau len lén trốn đi, chợt nghe Như Mặc bên ngoài hưng phấn kêu gọi: “Nghiễn Thai, Nghiễn Thai, người mau ra đây nhìn xem, nhìn xem ai tới?”

“Nghiễn Thai, không cần quản người, nương ta tới giờ vẫn như vậy, thấy một con ruồi, cũng có thể hưng phấn trứng nó nửa ngày. Có thể là ai chứ? Nói không chừng lại là muốn xem chúng ta như tinh tinh cho người ta chiêm ngưỡng.”

Long Mặc ngăn cản Nghiễn Thai đứng dậy, mẫu thân nhà mình tinh thần tốt đẹp chuyện bé xé to, y rất rõ ràng.

Nghiễn Thai ngấm lại, cảm thấy rất có lý. Vừa định cúi người xuống tiếp tục cùng Long Mặc nghiên cứu kế hoạch, chợt nghe bên ngoài một thanh âm nói: “Đi? Nghiễn Thai ở đâu? Chẳng lẽ đi ra ngoài rồi sao? Bằng không chắc không đến nỗi có ái nhân long thần, liền quên mất những lão bằng hữu chúng ta chứ?”

Thanh âm này nghe vào tai Nghiễn Thai, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, cũng có một cổ thân thiết từ dưới đáy lòng dâng lên. Hắn ngây ngẩn cả người, bỗng nhảy dựng lên, giấy cũng chưa kịp mang đã vội vã chạy ra ngoài, một bên hét lớn: “Bạch Thái, Bạch Thái, là người sao? A..... A a a..... Hắc Lộng, các người..... các người đều tới đây..... Các người thế nhưng đều tới đây, ô ô ô, các người không phải ở trong hư không sao?”

Long Mặc ở trong phòng nghe thấy cũng thoáng sửng sốt, nghĩ thầm gì vậy? Bạch Thái? Hắc Lộng? Đó là ai với ai a? Tên gọi gì vậy trời?

Bất quả nghĩ đi nghĩ lại, thần sắc không khỏi cũng là một trận chấn động, thầm nghĩ chẳng lẽ là đám bạn của Nghiễn Thai, phi kiếm trong hư không sao? Nếu là vậy, quả thật không thể chậm trễ, không phải vì họ là phi kiếm linh tính, mà là tồn tại của những phi kiếm này có thể nói như huynh đệ của Nghiễn Thai, nói theo một cách nào đó, cũng là đại cứu tử tiểu cứu tử của ta a.

Nghĩ vậy, cũng vội đứng dậy đi ra phòng ngoài, mới vừa bước vào trong phòng, liền cảm giác một trận lạnh khí dày đặc, cẩn thận nhìn lên, không khỏi thụt lùi hít một ngụm lạnh khí, chỉ thấy trong căn phòng vừa phải tinh tế, lúc này có rất nhiều phi kiếm đang bay lượn vòng quanh Nghiễn Thai, tiếng hô to gọi nhỏ vang lên không dứt bên tai.

Thấy Long Mặc, mấy phi kiếm này một tiếng “phần phật” đều bay sang, mũi kiếm lạnh lẽo chỉ chỉ, làm y hoảng sợ.

“Long Mặc Long Mặc, đây chính là binh khí của mười hai yêu tinh đó, cũng là huynh đệ tốt nhất tốt nhất của ta, đến, ta giới thiệu với người, bắt đầu giới thiệu từ binh khí của lão thử tinh đi.”

Nghiễn Thai hưng phấn đi đến bên cạnh Long Mặc, rồi mới mười thanh phi kiếm đang bay lượn liền tự động xếp thành một hàng, nghe Nghiễn Thai từ đầu nhất nhất đọc tên chúng.

“Mặc, đây là Đại Mễ, phi kiếm của lão thử tinh. Đây là Uy Phong, phi kiếm của lão hổ tinh, đây là hàng nga, phi kiếm của hổ tử tinh. Hắc hắc, kể đến chính là ta Nghiễn Thai. Nga, đây là Hắc Lộng, phi kiếm của hắc xà tinh. Đây là Mã Tào, phi kiếm của mã yêu. Đây là Mị Mị, phi kiếm của dương yêu. Đây là Sơn Đào, phi kiếm của hầu tử yêu. Đây là Bạch Thái, phi kiếm của công kê tinh. Đây là Trư Thảo, đương nhiên là phi kiếm của trư yêu rồi. Cuối cùng, ha ha ha, là phi kiếm có bề ngoài uy vũ nhất tên dễ nghe nhất giữa chúng ta Chỉ Qua, vì chủ nhân của nó là hoàng ngự tinh lợi hại nhất, hắc hắc.....”

Long Mặc nghe xong thân mình không ngừng run lên, nếu không phải vì ở trước mặt đám bạn của Nghiễn Thai, y thật sự muốn cười ngã ngửa.

Đây..... đây là tên gì vậy trời, trách không được nương ta gia khảo ngu ngốc vậy trước khi gặp được phụ thân lại có thể ở trên núi này sống thoải mái đến thế, nguyên lai ngoại trừ hoàng ngự ra, những yêu tinh khác đều ngu ngốc a.

Mà Nghiễn Thai nói tới đây, đột nhiên thoáng sững sốt, nhìn xung quanh, kinh ngạc nói: “Di? Cốt Đầu đâu? Cốt Đầu chạy đi đâu rồi?”

Chỉ Qua cười ha hả nói: “Cốt Đầu a, người đợi tí nữa là có thể nhìn thấy hắc, hôm nay bởi Khẩu tử nhà hắc đi ra ngoài, đợi tí nữa mới có thể về, đã sớm ầm ĩ muốn gặp người, bất quá đúng lúc chúng ta đang bế quan, đợi chúng ta cuối cùng đi ra, hắc lại ở ngoài chạy về không kịp.”

“Khẩu tử nhà hắc? Không phải chứ? Cốt Đầu không phải vẫn thích Bạch Thái sao?”

Nghiễn Thai mắt đều nhanh rút ra, nhìn về phía Bạch Thái xinh đẹp, đã thấy hắc nghịch ngợm bay lượn lên xuống hai vòng, cười hắc hắc nói: “Hắc thích ta, ta không thích hắc, bất quá giờ tốt rồi, hắc bị người khác chiếm giữ, bớt phiền toái cho ta, bằng không mọi người từng một thời huynh đệ, hắc không thổ lộ tâm ý thì thôi, nếu thật sự thổ lộ tâm ý, ta phải cự tuyệt, sau này làm thế nào nhìn nhau, khẳng định xấu hổ muốn chết.”

“Ái nhân của Cốt Đầu là ai?” Nghiễn Thai đứng giữa đám bạn, nhìn bộ dáng phi kiếm của tất cả mọi người, nhin không được trong lòng ngứa ngáy, thế là giương cánh bay lên giữa không trung, cũng biến về hình dạng phi kiếm trước đây.

“Còn có thể là ai, Cốt Đầu cũng gặp phải cảnh ngộ giống người, chưa kịp bay về hư không, để cho nhi tử của cậu yêu nhìn thấy, từ đó về sau là ngày tháng không thể trở mình nữa.”

Hắc Lộng đắc ý cười: “Cho nên mới nói các người ngu ngốc, tiểu hài tử là thứ nhực đầu nhất, trốn còn không kịp, thế nhưng còn hướng nó sáp tới, ha ha ha, có kết cục này các người có thể trách ai được?”

Long Mặc nghe xong đầu đầy hắc tuyến, lúc này một phòng phi kiếm bay loạn, biến thành y đi không được, ở không xong. Đang định thoát ra đi vào phòng trong, chợt nghe ngoài phòng lại có tiếng bước chân, y tâm niệm vừa động, không khỏi ngừng cước bộ.

Quả nhiên, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài truyền đến một thanh âm khó chịu nói: “Náo loạn đòi quay về, không phải là gặp chuỗi phi kiếm thôi sao? Vì hắc người ngay cả ta cũng không cần, còn muốn len lén rời đi, hừ.....”

“Uy, tất cả mọi người tới gặp Nghiễn Thai, chỉ thiếu một mình ta người có biết hay không, còn dám nói, nếu không phải vì người, ta chậm trễ thời gian tới nỗi này sao?”

Theo tiếng nói truyền đến, từ đại môn hai nam tử dắt tay nhau tiến vào, đều là nhân vật như thần tiên. Chẳng qua một người trên mặt mang tiểu ý có vẻ nhu trung hậu, trong mắt cũng tinh quang lấp lánh. Một người bĩu môi thần tình tức giận, bất quá sau khi thấy đám phi kiếm, nam tử đang tức giận lập tức chuyển giận thành vui.

Long Mặc liền biết nam tử đang tức giận này chính là chuỗi phi kiếm gọi là Cốt Đầu, chỉ nhìn biểu tình hai người, y liền dễ dàng kết luận ai là người bị đặt dưới, trong lòng buồn cười, thầm nghĩ tên này của người quả nhiên gọi không sai, Cốt Đầu Cốt Đầu, cũng không phải hiện giờ bị người gặm tới bột phấn cũng không còn sao?

Một bên suy nghĩ, trên mặt sớm đã lộ ra tươi cười, đối với nam tử bị Cốt Đầu vút sang một bên ôm quyền nói: “Chắc là nhi tử của Đông..... Ách, nhi tử của thúc thúc, ta là Long Mặc, mau mau mời ngồi.”

Nam tử kia hồi đáp tên mình, liền cùng Long Mặc ngồi một bên bắt đầu tâm tình. Cốt Đầu ở bên kia cũng biến về hình dáng phi kiếm, tiếng cười đùa không dứt bên tai, hai nam nhân ngồi giữa nói đôi ba câu lại muốn liếc nhìn họ, nhìn thấy ái nhân vui vẻ như vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra mỉm cười.

Lại nói về cung điện của Đông Hải long cung bị nhiều người vây xem như vậy, cánh cửa cũng bị giẫm nát mấy cái. Long Triển cùng Như Mặc thấy thế, cũng không biết phải làm sao nữa.

Đang phiền não, một ngày hoàng ngự tới thăm, nói với họ: “Đa số mọi người là muốn nhìn xem Tiểu Mặc cùng Nghiễn Thai, chính là Vụ Ân Sơn gần trăm vạn người, mỗi người cho dù đến năm nghìn, cũng muốn

mất nửa năm, và lại nơi này của người sao chứa nổi, chỉ bằng thay chúng náo náo nhiệt nhiệt đãi một lần đại hôn, tại nơi lộ thiên tiên thai bày mười vạn bàn yến tiệc, một phen phổ sơn đồng khánh, để ai ai cũng được thấy họ, tự nhiên sẽ không tò mò, vừa hay bên chúng ta cũng đã lâu không náo nhiệt như vậy.”

(phổ sơn đồng khánh: ý như là phổ biến để mọi người biết cùng chúc mừng)

Tuy rằng đã qua ngàn năm, nhưng tôn kính của Như Mặc đối với hoàng ngưu vẫn nguyên vẹn ngàn năm như một ngày. Cho dù hiện tại tu vi của hoàng ngưu đã sớm không phải lợi hại nhất Vụ Ấn Sơn, thậm chí rất nhiều hậu bối nhi tôn tu vi so với hắn đều hơn xa, nhưng hắn vẫn như cũ là thủ lĩnh của Vụ Ấn Sơn, chỉ vì mười một yêu tinh đối với hắn nói gì nghe nấy, mà đám trượng phu sủng ái lão bà yêu tinh, tự nhiên cũng phải thủ thế tùy theo.

Như Mặc lập tức không phản đối đề nghị của hoàng ngưu. Mà Long Triển thoáng suy nghĩ, cũng hiểu được đề nghị này không tồi, y biết nhi tử cùng Nghiễn Thai khẳng định không muốn đứng trên đài giống như tình tình bị người ta vây xem. Hai tiểu tử này còn rất phản nghịch. Bất quá chuyện này không do chúng quyết định, mọi người lại không có ác ý, một phen phổ sơn đồng khánh cũng không có gì không tốt.

Thế là mọi chuyện cứ thế được định đoạt. Long Mặc cùng Nghiễn Thai đương nhiên cực lực phản đối, nhưng mà phản đối vô hiệu.

Như Mặc thì trấn an Long Mặc cùng Nghiễn Thai: “Mặc nhi, Nghiễn Thai a, so với mỗi ngày đều bị mọi người chen chúc đến xem, không bằng chủ động để cho mọi người xem, chỉ cần nhìn thấy rồi, không còn hiếu kỳ nữa, Đông Hải long cung chúng ta có thể thanh tịnh, có phải hay không? Quy tổng quản cũng nói, rất nhiều người đến giả mạo người hầu, ăn, mặc, ở, đi lại đều là tiền a. Các người sớm để mọi người xem, sẽ không ai tới giả mạo người hầu, bằng không ngày này qua ngày khác, quy tổng quản cũng chịu không nổi nữa a.”

“Bớt nói.....” Long Mặc cùng Nghiễn Thai trầm miệng một lời phản đối. Rồi Long Mặc mới cười lạnh nói: “Nương, đừng tìm thứ lý lo thôi nát này, nếu nói ăn, mặc, ở, đi lại thứ tiền vật này hai người cũng luyện tiếc, vậy sao lại không tiếc tại lộ thiên tiên nhai bày mười vạn bàn yến tiệc, hừ, muốn thành thân để người ta nhìn hai người đi thì đi, hai chúng ta mới không đi.”

“Không đi cũng phải đi, ai biểu các người sau ngàn năm mới hiện thân tại Vụ Ấn Sơn. Hơn nữa đại hôn thì sao? Đại hôn náo nhiệt biết bao, nhìn xem các người hai xú tiểu tử, thế nhưng còn bày ra vẻ mặt không tình nguyện. Chuyện này cứ quyết định thế đi, không có đường phản đối, coi như là các người bồi thường ngàn năm qua không ở bên ta cùng Như Mặc tận hiếu.”

Long Triển nói xong, cũng không nhìn biểu tình của nhi tử cùng Nghiễn Thai, kéo Như Mặc nghênh ngang mà đi.

Đi thẳng một đường đến chỗ không có ai, Như Mặc mới nhẹ nhàng thở phào, dựng thẳng ngón cái với phu quân nhà mình: “Triển, cũng là người lợi hại, xem ra quả nhiên chính sách trấn an đối với hai gia khóa kia không hữu hiệu, hiện giờ người cường chế chúng, chúng có chịu nghe theo không? Vạn nhất lại đào tẩu thì sao đây?”

“Sẽ không, hai đứa chúng nó là hài tử biết có chừng có mực, thật sự muốn đào tẩu, phụ mẫu chúng ta thất tín trước mặt trăm vạn người, chúng sẽ không làm ra loại chuyện này đâu. Huống hồ Mặc nhi tuy rằng không muốn bị người khác dòm ngó, nhưng trong lòng nó, khẳng định cũng muốn cho Nghiễn Thai một danh phận chính thức, bởi vậy đại hôn tuy không phải mong muốn của nó, nhưng nó nhất định cũng sẽ không cực lực phản đối.”

Không hổ là phụ thân, đúng là hiểu rõ nhi tử nhà mình. Long Mặc quả nhiên chính là nghĩ vậy, bởi vậy sau đó, ngược lại y khuyên bảo Nghiễn Thai bằng lòng ở lại cử hành hôn lễ này.

Mất thấy ngày hoàng đạo do ngưu ngưu tự tuyển chậm rãi sắp đến gần, thế là một số tiên thần ma quỷ loại đường xá xa xôi được mời liền đến trước thời gian, thế nên, tuy rằng đám người hầu giả mạo trong long cung đều rút quân, nhưng khách nhân thì chật ních, liền đem quy tổng quản mệt đến kêu khổ thấu trời.

Vào một ngày, Long Mặc cùng Nghiễn Thai đang ở hậu viên luyện công, chợt nghe hạ nhân thông báo lại, có một vị tiên bối đại thần quang lâm, nhưng Long Triển cùng Như Mặc đã đi tới chỗ của ngưu ngưu, bởi

vậy thỉnh Long Mặc cùng Nghiễn Thai đi ra nghênh tiếp.

Long Mặc biết Nghiễn Thai không thích gặp những tiên thần kia, gia khóa này mỗi lần nhìn thấy Nghiễn Thai, ánh mắt liền lấp lánh phát sáng, phải biết rằng, phi kiếm tu ra linh tính còn luyện thành hình người cũng không nhiều, ở trong mắt họ, Nghiễn Thai chính là bảo bối hi thế, lý nào không hảo hảo nghiên cứu một phen, thậm chí có một tiên nhân không câu nệ tiểu tiết ngay tại chỗ cầu Nghiễn Thai biến về hình dạng phi kiếm để xem.

Thế là Long Mặc để lại Nghiễn Thai một mình ở lại hậu viên chơi, y đi tiếp đãi vị tiên bối đại thần kia, đều là tới tham gia hôn lễ, hiện tại chưa tới hôn lễ, bất quá ứng phó một hồi, nói đôi ba câu, để cho hạ nhân an bài khách phòng là xong xuôi.

Ai ngờ vừa tới tiền thính, mới phát hiện vị tiên bối đại thần kia không phải ai khác, đúng là Giang Thiên thần quân. Long Mặc là trong quá trình tu thân, cùng y nhân duyên xảo hợp tương ngộ, vừa gặp đã hợp ý, được y chỉ điểm cùng tôi luyện không ít, vậy nên hai người là huynh đệ kết nghĩa, thập phần thân thiết.

Lập tức vui vẻ vô cùng, vội mời y ngồi vào thượng tọa, Long Mặc tự mình ngồi vào phía dưới, bọn người hầu bưng lên các loại tiên quả quý hiếm, Giang Thiên thần quân cũng không thèm liếc mắt nhìn tới, Long Mặc biết Giang Tâm đảo của y là bảo địa tiên giới, kỳ trân dị quả gì mà không có, Vụ Ấn Sơn mặc dù thanh tú vô cùng, cũng chưa hẳn lọt được vào mắt y, vậy nên chỉ nhàn nhạt cười, cũng không nói gì cả.

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe một tràng tiếng sáo truyền đến. Chẳng qua giai điệu thất nữ bát oai, không hề tạo cảm giác du dương.

Long Mặc liền cảm giác trên trán dường như có mồ hôi chảy xuống. Nghĩ thầm Nghiễn Thai tám phần lại là đi luyện sáo rồi. Hắn phi kiếm yêu này thật sự thì cũng rất cố gắng, nói muốn học thổi sáo, dĩ nhiên rất nghiêm túc bỏ ra thời gian. Ai, đều do ta, lúc trước không nên vì hắn thích ống sáo kia, liền cho hắn, dẫn đến y mỗi ngày đều muốn phát điên, có thời gian rảnh là luyện khúc, trình độ âm nhạc của Giang Thiên thần quân thập phần cao thâm, lần này chắc chắn sắp bị y giễu cợt rồi.

Nghĩ tới đây, chỉ thấy sắc mặt của Giang Thiên thần quân quả nhiên trở nên vừa xanh vừa hồng, vả lại hai màu này biến ảo không ngừng. Long Mặc cảm giác khó chịu, thầm nghĩ Nghiễn Thai cho dù thổi có hơi khó nghe, thần quân nhà người cũng không cần phải trưng ra một bộ như thế để nhạo báng hắn chứ.

Đang định nói mấy câu, chợt thấy Giang Thiên thần quân phóng khoáng đứng dậy, trầm thanh nói: “Tiểu hữu Long Mặc, không biết người thổi sáo này là người thế nào, có thể dẫn ta đi gặp hay không?”

Long Mặc thoáng sửng sốt, cũng nhận ra có điểm không đúng. Thầm nghĩ Giang Thiên thần quân khẳng định không phải vì giễu cợt Nghiễn Thai mới muốn gặp hắn, y là đại thần, sao có thể hẹp hòi như thế, vậy thì nguyên nhân thật sự là gì?

Một bên nghĩ, một bên mỉm cười nói: “Để thần quân chê cười, đó là bà xã, hắn gần đây đang tập luyện khúc, vậy nên thổi hơi khó nghe. Bất quá hắn rất chịu khó, thiên tư lại cao, chắc hẳn qua mấy ngày, thì có thể thổi đúng giai điệu rồi.”

Giang Thiên thần quân nghĩ thầm thiên tư cao cái rắm, thiên tư cao lại thổi không ra giai điệu gì sất. Bất quá hiện giờ y không có tâm tư cùng Long Mặc nói chuyện này, trong lòng thấp thỏm nghĩ đến một việc, bởi vậy nhất định muốn Long Mặc dẫn y đi gặp Nghiễn Thai.

Long Mặc biết vị Giang Thiên thần quân này trước nay cởi mở ngang ngược không câu nệ tiểu tiết, thái độ làm người còn có chút tính lưu manh. Bất quá đây là ở trước mặt mình, y dù sao cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá khác người, bởi vậy vẫn là dẫn y đi tới hậu viên, gọi Nghiễn Thai lại, giới thiệu hai người với nhau.

Nghiễn Thai vừa nghe thấy bốn chữ “Giang Thiên thần quân”, thì không khỏi mở to hai mắt, thất thanh kêu lên: “Gì? Mặc, người nói y là Giang Thiên thần quân? Y..... y chính là Giang Thiên thần quân kia à?”

“Đúng vậy, di? Nghiễn Thai, người sao lại biết thần quân?” Long Mặc kỳ quái nhìn ái nhân, nghĩ thầm không đúng a, Nghiễn Thai hẳn là không thể nào có cơ hội cùng Giang Thiên thần quân gặp mặt.

Lại nhìn Giang Thiên, đã thấy ánh mắt y đang gắt gao nhìn chăm chăm Nghiễn Thai, chính xác mà nói, là đang nhìn chăm chăm ống sáo trong tay Nghiễn Thai.

“Mặc, trí nhớ của ngươi cũng quá kém đi? Ngươi quên rồi sao? Thần quân trong sơn động kia từng nói qua tên này.” Nghiễn Thai nói xong, nhin không được dùng ống sáo gõ lên đầu Long Mặc một cái, ngay sau đó, ống sáo của hắn nhảy mất đã bị đoạt lấy.

Long Mặc lúc này mới nhớ tới từng có chuyện như thế, y căn bản không đem chuyện trong sơn động để trong lòng. Thần trận đó, tuy ngày ấy ngư ngư nghiêm túc nói, nhưng hôm nay trong mắt một long thần như y, căn bản không xem ra gì. Mà vị thần quân thua dưới tay mình, y lại sớm đã quên từ đời nào.

“A, ống sáo của ta.” Nghiễn Thai tức giận nhìn Giang Thiên thần quân, đã thấy y cùng đang lạnh lùng nhìn chăm chăm mình, từng chữ từng chữ âm lãnh hỏi: “Ống sáo này, ngươi từ đâu có được?”

“A, ngươi nhận ra ống sáo này có phải không? Đúng vậy, chủ nhân ống sáo này cũng biết ngươi đó.”

Nghiễn Thai chuyển giận thành vui, vui vẻ la lên: “Xem ra ngươi quả nhiên là Giang Thiên thần quân mà hắn nói rồi. Ngô, ống sáo này là hắn tặng cho Mặc. Cũng không phải chúng ta trộm hay cướp a, đúng rồi, hắn gọi là Sở Thanh, có phải ngươi quen hắn không?”

Nghiễn Thai bên nói, trong đôi mắt to tràn ngập hy vọng, hành động kỳ quái ngày đó của Sở Thanh vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, hiện giờ cuối cùng có một người có thể giải thích, đương nhiên cao hứng.

“Hắn..... Hiện giờ ra sao rồi? Tại sao lại đem ống sáo này tặng cho các ngươi?” Giang Thiên thần quân không trả lời vấn đề của Nghiễn Thai, ánh mắt y tập trung vào ống sáo xanh biếc, trong mắt có thương tiếc cùng quyết tuyệt hai thứ thần sắc đầy mâu thuẫn nhu hòa cùng một chỗ.

Nghiễn Thai liếc mắt nhìn Long Mặc, Long Mặc lại chỉ nhìn Giang Thiên thần quân, trong lòng y đại khái cũng đã hiểu chuyện gì rồi, tuy rằng quá trình thì không rõ lắm, nhưng từ biểu hiện của Sở Thanh cùng thần tình vào thời khắc này của Giang Thiên thần quân, cơ sở của cổ sự này thì y đã phần nào xác định rồi.

“Hắn tạo ra một thần trận không ra sao cả, ta cùng Nghiễn Thai xông ra. Rồi hắn nghe được ta nói ra tên của ngươi, còn nói công lực của ta so ra còn kém xa ngươi. Thì đem ống sáo này tặng cho ta. Sau đó hắn đưa ta cùng Nghiễn Thai rời khỏi sơn động kia, cuối cùng ta thấy hắn dường như ở trong sơn động tự tuyệt, dùng ám hắc khanh vụ tự vùi lấp bản thân.”

Lông mi Giang Thiên thần quân khẽ khiêu, trong con ngươi mãnh liệt bắn ra tinh quang, liếc nhìn Long Mặc.

Nhưng không lâu sau, ánh mắt kia lại ảm đạm lại, y yên lặng chăm chú nhìn ống sáo, bỗng cười tự giễu, lẩm bẩm: “Tâm như chỉ thủy, ta đã là thần quân, hiển nhiên nên tâm như chỉ thủy. Sở Thanh a Sở Thanh, ngươi đồ ngốc này, có phải biết bản thân vĩnh viễn cũng không sánh bằng người đã phụ lòng ngươi, nên hoàn toàn tuyệt vọng hay không? Tự tuyệt trong sơn động, ha ha, rất tốt..... Rất tốt.....”

Nghiễn Thai kéo kéo tay áo của Long Mặc, hắn không rõ Giang Thiên thần quân đang lẩm bẩm gì cả.

Long Mặc vỗ vỗ tay hắn, rồi mới xoay người nói với Giang Thiên thần quân: “Thần quân, sơn động kia ngay tại Vụ Ẩn Sơn này, chắc hẳn với khả năng của thần quân, tìm kiếm cũng thập phần dễ dàng. Người dùng ám hắc khanh vụ tự vùi lấp bản thân, hồn phách sau ba tháng sẽ hoàn toàn hóa vô hình, không người có thể giải, bất quá ta nghĩ với khả năng của thần quân, chắc là có thể thử một lần. Hiện giờ cách kỳ hạn ba tháng, còn thời gian một ngày, đương nhiên, nếu thần quân không muốn phiền hà, đương nhiên có thể đến khách phòng nghỉ ngơi.”

Y nói xong, liền kéo tay Nghiễn Thai rời khỏi hậu viên. Tai còn nghe thấy ái nhân không ngừng quay đầu lại nhìn quanh, kêu réo: “Ống sáo, ống sáo còn chưa lấy lại mà.”

Long Mặc bất đắc dĩ cười, nghĩ thầm tiểu ngu ngốc này, sao cứ thế không biết lượng sức vậy chứ, Giang Thiên thần quân liệu có chịu đem ống sáo cho ngươi không? Ai, nói không chính xác lắm, đây là thứ duy nhất của tình nhân cũ mà y có.

Đương nhiên, kết cục cụ thể như thế nào, thật sự khó có thể đoán trước, Giang Thiên thần quân bề ngoài hi hi ha ha, nhưng trong lòng chính là lãnh ngạnh chân chính như băng sơn vạn năm.....

Vừa nghĩ tới đây, chợt nghe một tiếng rống vang tận mây xanh. Long Mặc cùng Nghiễn Thai vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người xanh đen biến mất bên trong tầng mây.

“A, là Giang Thiên thần quân, y đi đâu vậy?”

Nghiễn Thai kinh ngạc quay đầu nhìn Long Mặc, sau khi đợi mãi nhìn thấy dáng cười lãnh hội của y, phi kiếm tinh nhẹn không được đánh một quyền vào vai ái nhân, rít gào nói: “Hỗn đản, người rốt cuộc có chuyện gì giấu diếm ta hả? Mau nói rõ cho ta, bằng không..... bằng không đem tân hôn, ta sẽ không cho người động phòng.”

Câu cuối đề thấp giọng, chỉ có hai người họ mới có thể nghe thấy.

Đây chính là uy hiếp hữu lực. Long Mặc càng buồn cười hơn, vội vàng ôm lấy ái nhân trấn an, mới an ổn được cơn giận của Nghiễn Thai, nghe hần buồn bực nói: “Không cần người nói lời ngon tiếng ngọt, người chỉ cần nói cho ta, rốt cuộc là chuyện gì thì được rồi, Giang Thiên thần quân đi đâu hả? Phải đi đến sơn động kia giải ám hắc khanh vụ không? Y tại sao lại muốn đi?”

“Ha ha, đây là tình ái cổ sự của người khác, quá trình cụ thể ai rõ được chứ? Nếu người muốn biết, đợi tương lai ta dẫn người đi Giang Tâm đảo, tìm Giang Thiên thần quân giáp mặt giải thích nghi hoặc cho người thế nào hả?”

Long Mặc khẽ cười giải thích, xong y lại quay qua lại nhìn thoáng qua hướng sơn động, chỉ thấy trên không ngũ sắc tường vân lượn lờ. Trong lòng thở dài, nghĩ thầm dù là Giang Thiên thần quân lãnh khốc đến vậy, chung quy cũng thoát không khỏi tình tự này. Chỉ không biết Sở Thanh thần quân kia đến tột cùng có mị lực gì, có thể đến giờ vẫn tác động hồn phách tâm linh y, đã không thể vong tình, thì tại sao lại nhẫn tâm vứt bỏ đối phương sơn động này cả vạn năm.

Long Mặc nghĩ tới đây, lại xoay đầu qua, nhẹ nhàng ôm vai Nghiễn Thai vào lòng, từ tốn nói: “Bất luận thế nào, cổ sự bi thương này, cuối cùng là có một kết cục tốt đẹp. Nghiễn Thai, người không cần tiếp tục đau lòng thay cho Sở Thanh thần quân nữa, ta nghĩ hần sau này, hần chính là hạnh phúc, tuy rằng sẽ có khúc mắc, sẽ có hận, nhưng những thứ ấy, kỳ thật đều là từ yêu mà ra, năm dài thág rộng, chung quy dần dần thay đổi trở về tình yêu nguyên bản.”

“Thật tốt, ta thích nhất cổ sự kết cục tốt đẹp. Mặc, vậy sau này người phải dẫn ta đi Giang Tâm đảo một chuyến, không được nuốt lời đó.” Nghiễn Thai cũng thấy ngũ sắc tường vân trên bầu trời sơn động, hần tìm lòng không nổi tràn đầy tươi cười.

“Được được được, đi đi đi, nhưng giờ, hai người chúng ta vẫn là nên thảo luận một chút chuyện đại hôn đi, ha ha ha, đem tân hôn, ngấm lại liền thấy chờ mong.....”

“A, người hỗn đản này, đem tân hôn không phải sớm bị người trải qua rồi sao? Người..... người thế nhưng còn có mặt mũi muốn.....”

Bóng dáng hai người dựa sát vào nhau càng lúc càng xa, ngọt ngào cùng cười vui phủ đầy một đường.

15. Chương 15: Phiên Ngoại 2

Tuy rằng đối với đại hôn, Long Mặc cùng Nghiễn Thai đều rất kín đáo, nhưng thật sự đến lúc thấy hôn kỳ ngày từng ngày tới gần, hai người vẫn là tràn ngập chờ mong.

Người nói cửu hạn phùng cam lâm tha hương ngộ cố tri động phòng hoa chúc dạ kim bằng đề danh thì là tứ đại hỉ sự của đời người. Đương nhiên, động phòng hoa chúc này vào rất lâu trước lúc hai người còn chưa thành thân đã trải qua rồi, mà hiện tại cơ bản là vào mỗi tối đều có quá trình động phòng hoa chúc. Nhưng sau khi thành thân, hai người chính là phu phu chính thức bên nhau bạc đầu giai lão, chuyện ngày nghĩ sao, thì cũng khiến người khác cảm giác vui sướng.

Vào sáng sớm một ngày, Nghiễn Thai còn đang ngủ, Long Mặc nằm trên gối đầu, thâm tình nhìn chăm chú dung mạo ái nhân, một bên dùng ngón tay miêu tả phác họa đường cong đôi mắt cái miệng của đối phương.

“Làm gì đó?” Nghiễn Thai mở mắt ra, dáng vẻ mơ màng làm cho Long Mặc nhin không được cười khê thành tiếng.

“Ta đang nghĩ, qua ba ngày nữa chính là ngày đại hôn, đến lúc đó, Nghiễn Thai đêm tân hôn, có phải sẽ càng khiến vi phu trước mắt sáng ngời hay không.” Tay Long Mặc thay đổi trận địa xuống phía dưới, đi tới đầu vai mượt mà nhẹ nhàng vuốt ve.

“Người có biết đêm qua người gây sức ép cho tới tận lúc nào hay không? Nếu không để ta hảo hảo ngủ, đêm tân hôn có thể khiến cho người trước mắt sáng ngời hay không ta không biết, nhưng ta dám cam đoan chính là, ta nhất định sẽ khiến người trước mắt tối sầm.”

Nghiễn Thai hung tợn trừng Long Mặc, dáng điệu thờ phỉ phỉ kia lại càng hiện rõ hấn đáng yêu vô cùng, thành thử lúc nói ra câu này cũng chẳng hề có uy lực gì đáng nói.

Thật là, từ sau khi tương phùng, hỗn đản Long Mặc này cơ bản không có tối nào để cho mình ngủ trước canh tư. Minh trách cứ y, y thế nhưng còn có mặt dày mày dạn nói rằng bù lại thời gian ngàn năm chia lìa.

Chẳng lẽ có thể vì ngàn năm chia lìa, thì có thể đem thời gian làm tình của ngàn năm qua vào mỗi tối bổ sung lại sao? Không có nghe qua thứ phép tính này nha, bằng không mình đừng nói cùng y bạc đầu giai lão, chỉ sợ ngay cả lúc cánh vẫn còn đen, đã bị y tươi sống làm chết rồi.

Càng nghĩ lại càng bất mãn, bất quá vì bất mãn này, làm đến cả buồn ngủ cũng bay biến. Nghiễn Thai dứt khoát ngồi dậy, sau khi mặc y phục tự ý sai người múc nước tiến vào rửa mặt chải đầu.

Long Mặc thấy ái nhân rời giường, bèn không thể không bồi. Đang định tiếp tục thừa dịp Nghiễn Thai chải đầu trên giường mấy câu, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếp theo màn cửa bị vén ra, Như Mặc mang theo tươi cười tiến vào.

“Nương, sớm a.” Long Mặc miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi. Nghiễn Thai cũng đứng dậy, tà liếc Như Mặc kinh ngạc nói: “Di? Hôm nay Long Triển thế nhưng không theo sau người, tin lạ nha.”

“Tin lạ gì chứ, ai nha Nghiễn Thai, không cần lo cho chúng ta. Qua ba ngày nữa chính là ngày đại hôn của người cùng Mặc nhi, luận đạo lý người từ hôm nay, phải dọn ra nhà khác sống, thẳng đến ngày đại hôn, mới để cho Mặc nhi đi rước người.”

Như Mặc vừa dứt lời, Long Mặc cùng Nghiễn Thai liền ngáy ngẩn cả người, rồi hai người không hẹn mà cùng hét lớn một tiếng: “Không được.” “Thật tốt quá.”

Long Mặc thờ phỉ phỉ liếc mắt nhìn Nghiễn Thai lớn tiếng hét tốt quá, rồi mới lạnh lùng nói với Như Mặc: “Nương, bớt gặt người đi, ngày xưa lúc người và cha đại hôn, ta cũng không nghe nói người đi nơi khác sống dù chỉ một ngày, hiện giờ dựa vào đâu Nghiễn Thai phải đi nơi khác ở ba ngày a?”

“Ai nha, đây là quy củ. Ngày xưa lúc chúng ta đại hôn, không phải không có ai hiểu rõ những quy củ này sao? Hiện giờ trên Vụ Ân Sơn này, mọi chuyện đều có người chỉ điểm, mới biết đó thôi. Được rồi được rồi, ngưu ca ca nói, tiểu biệt thắng tân hôn, bất quá chia lìa ba ngày thôi mà.”

Như Mặc bên nói, bên đã sớm đẩy Nghiễn Thai đi rồi, bởi vì đương sự thập phần phối hợp, cho nên quá trình thập phần thoải mái, đến nỗi Long Mặc muốn ngăn cũng ngăn không được.

Đối với chuyện này, Long Mặc buồn bực biết bao, Nghiễn Thai thì vui vẻ biết bao, cuối cùng có thể ngủ ba buổi tối cảm giác thật tuyệt. Bất quá ba ngày ba đêm không được gặp gia khảo Long Mặc kia, thật đúng là nghĩ đến có hơi hoảng.

Đương nhiên, lời này Nghiễn Thai sẽ không nói ra, bằng không cái đuôi của Long Mặc chỉ sợ sẽ vênh đến tận trên mây. Cũng may có đám bạn bồi, hơn nữa ba ngày này vội vàng chuẩn bị cho đại hôn, nên mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, ảo não duy nhất chính là: cho dù không có Long Mặc bên cạnh, hấn vẫn ngủ không ngon giấc.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến hôn kỳ. Long Mặc đã sớm chờ đến mắt cũng phát xanh, mắt thấy nếu không gặp được Nghiễn Thai, phải đi tìm cha nương y tính số, cuối cùng ngay trước ngưỡng phát diên, để cho y đợi được đến ngày này.

Sáng sớm, Long Mặc mặc vào cát phục đỏ thắm loanh quanh không ngừng trong đại thính, thật vất vả đợi tới giờ lành, nháy mắt tiếng pháo trúc đình tai nhức óc, Long Mặc cười trên thần thú, dưới sự vây quanh của nhi tử mười hai yêu tinh cùng một ít tử đệ long tộc, chậm rãi đi tới Cẩm Tú Cung của ngư ngư, cũng chính là nơi Nghiễn Thai đang ở tạm lúc này.

Đại hôn của long thần, đương nhiên là phong quang vô hạn. Quy củ rườm rà vô cùng, vốn lúc đại hôn Long Triển cùng Như Mặc cũng không phiền toái đến thế. Nhưng ai biểu thời điểm đại hôn của Long Mặc cùng Nghiễn Thai, bên cạnh Như Mặc có hằng hà sa số yêu tinh bày mưu tính kế chứ. Mọi người mỗi người một chủ ý một quy củ, liền dẫn tới tình trạng ngày hôm nay.

Bất quá nghĩ tới chuyện sắp nghênh thú được người trong lòng, không thể không tạm đem những điều đó nhần nại xuống.

Nghênh thú tân nương tử, lại còn phải tới lộ thiên tiên thai bồi mọi người cộng ẩm một ly, tiếp nhận chúc phúc của mọi người ở Vụ Ân Sơn với hai người, thật chất cũng chính là để cho tất cả mọi người chiêm ngưỡng họ, kiến thức kiến thức diện mạo thật của nhi tử cùng phi kiếm yêu của Như Mặc chưa lần nào lộ mặt mà thôi.

Thật vất vả xong xuôi mọi việc, cuối cùng về tới Đông Hải long cung bái đường, hiển nhiên, nơi này cũng sớm cao bằng mãn tọa, vả lại còn là đại nhân vật tiên thần tùm lùm hơi khó lường.

(cao bằng mãn tọa: khách quý chật nhà)

Trước khi bái đường, Long Mặc ở trong đám người nhìn thấy Ma Phong, nhưng bên cạnh hắn không có ai khác, không khỏi kỳ quái nói: “Nhiếp Chiêu đâu? Ta nghe nói không phải các ngươi đã định cư ở đây rồi sao? Hôm nay là ngày gì thế? Y sao lại không đến góp vui? Y chính là gia khóa liễu mạng cũng không tha nào nhiệt.”

Y vừa nói xong, chưa đợi Ma Phong trả lời, thì lại lộ ra một bộ biểu tình bưng tỉnh đại ngộ, rồi mới nhìn trái phải thấy không ai để ý, mới nhỏ giọng nói: “Không phải ta nói ngươi a huynh đệ, mặc dù hải xà kia trước đây có sai lầm nghiêm trọng, cũng không thể đem y ra gây sức ép tới nỗi đứng dậy cũng không thể a, vậy mà nói cũng hơi quá đó. Hiện giờ hải xà tinh nằm ở trên giường, tâm tình bất định nôn nóng thế nào.”

Ma Phong xem thường liếc Long Mặc, hừ một tiếng nói: “Tin hay không ta kiện ngươi phỉ báng? Ai đem y gây sức ép không rời giường được? Bất quá ngươi nói đúng, y sao có thể không đến góp phần nào nhiệt, đang ở trong đám người thôi, bất quá sợ người thấy y, lại nghĩ tới hận cũ, muốn đem y ra làm xà canh, cho nên không dám lộ mặt trước mặt ngươi mà thôi, đến lúc đó nếu ngươi lưu tâm tìm kiếm một chút, ắt có thể tìm được.”

Long Mặc nghe Nghiễn Thai nói vậy, liền không thèm để ý, nghĩ tới hải xà tinh là trốn trong đám người, dù sao lúc này trong đại thính cũng có mấy trăm người, bèn cũng không cố tình tìm y. Dắt tay Nghiễn Thai, ngay trong tiếng xướng “Nhất bái thiên địa” của lễ quan bắt đầu bái đường.

Chính vào lúc nhị bái cao đường, Nghiễn Thai liền cảm giác dưới hỉ quần dường như có thứ gì đó đang loi nhoi, vội vàng nhân lúc cúi đầu nhẹ nhàng đẩy ra hỉ quần đỏ thắm che trước chân, ngay sau đó, một cái đầu rắn tam giác cực đại đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn. Thấy hắn nhìn thấy, cái đầu rắn bỗng ngẩng lên, một cái lưỡi rắn đỏ tươi phun phun, giống như đang chào hỏi.

“A.....” Nghiễn Thai bị dọa nhảy dựng, bất quá rất nhanh liền từ hoa văn hắc bạch tương gian nhận ra là Nhiếp Chiêu. Hắn vừa tức giận lại vừa buồn cười, nghĩ thầm hải xà tinh này thật sự là ở đâu cũng ngoài dự đoán của mọi người, ngươi không hảo hảo dùng hình người đứng trong tân khách, lại chạy đến đây quấy rối ta.

Bất quá đã không còn nhiều thời gian để suy nghĩ, tai nghe lễ quan đã xướng “Phu thê đối bái”, thế là hắn vội vàng xoay người, không ngờ thân thể Nhiếp Chiêu thật sự quá thô to, hắn vừa xoay người, nhưng lại miễn cưỡng đem cả hải xà xoay theo.

Ngay sau đó, trong đại sảnh náo nhiệt bỗng vang lên một tiếng rống to: “A, hải xà tinh, người..... người sao lại chạy tới đây? Người..... người còn dám ở trong hôn lễ của ta quấy rối, lần này xem ta còn không đem người ra chém thành tám khúc.”

Long Mặc vừa phát uy, Nhiếp Chiêu vốn đang chột dạ lập tức sợ tới mức xoay người bỏ chạy. Nhưng y thân thể thô to, này hoảng hốt không chọn đường bỏ trốn, lập tức đem Nghiễn Thai bất ngờ không kịp đề phòng trượt chân té ngã.

Đến lúc này, hải xà tinh càng sợ tới mức vội vàng, cũng may là hình xà, thuận tiện bơi trên mặt đất. Thế là, trong đại thính to lớn chỉ thấy một hải xà hoa văn hắc bạch tương giao đang ở dưới chân chúng tiên thần bơi không ngừng, một bên thì liên tục ngoái đầu lại nhìn xem Long Mặc có đuổi theo hay không.

Tuy rằng trong đại thính đều là tiên thần cấp bậc khác người. Bất quá một con hải xà như đại mãng xà trên mặt đất bơi qua bơi lại, vẫn là dẫn đến một phen rối loạn.

Long Mặc nhìn hải xà tinh bên trốn bên ngoái đầu lại, thường hay đụng phải một ai đó, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ thầm đời này ta cùng Nghiễn Thai quả thật cùng hải xà tinh này không hợp nhau, đến cả lần đại hôn duy nhất trong đời, hẳn cũng phải đến quấy rối.

Vừa nghĩ, vừa nâng Nghiễn Thai dậy. Lại thấy bên kia Ma Phong cũng đi đến cạnh Nhiếp Chiêu, vỗ vỗ đại hải xà, thế là Nhiếp Chiêu như giờ mới nhớ tới khôi phục hình người, sau khi biến thành người, “sư” một tiếng liền trốn sau lưng Ma Phong.

Sau khi âm âm rối loạn một phen, hôn lễ tiếp tục, thật vất vả cử hành xong đủ loại nghi thức, Nghiễn Thai được đưa vào động phòng. Vốn tưởng rằng Long Mặc phải tới sau nửa đêm mới có thể về phòng, ai ngờ thái dương vừa xuống núi, y đã vào cửa rồi.

“Di, người không bồi khách nhân uống rượu sao?” Nghiễn Thai đem khăn tân nương đội lại đằng hoàng, cách khăn hỏi.

Long Mặc đi lại cầm lấy hỉ can, vén khăn đỏ thắm, hai mắt thâm tình nhìn Nghiễn Thai, thật lâu sau mới nhẹ nhàng cười, vuốt ve hai gò má của Nghiễn Thai nói: “Thật đẹp, Nghiễn Thai của ta lúc nào nhìn cũng đẹp như vậy cả. Ba ngày qua không gặp người, thật làm ta nhớ muốn chết.”

“Mới ba ngày không gặp thôi mà, một ngàn năm cũng sống qua đó thôi. Hiện giờ dù có một ngày dài như ba thu, cũng bất quá mới chín năm.” Nghiễn Thai ngồi ở trên giường, thấy Long Mặc cầm rượu giao bôi qua, nhịn không được cười y.

“Chỉ có nhìn thấy người mới an tâm, không nhìn thấy người, dù là một ngày cũng cảm giác trong lòng trống trải.” Long Mặc cùng Nghiễn Thai uống rượu giao bôi, nhịn không được vừa cười vừa nói: “Người nhắc tới chuyện này, ta thật nhớ tới. Ma Phong cùng ta nói, gia hỏa Nhiếp Chiêu, là bởi vì cảm thấy không mặt mũi nào gặp ta, lại sợ ta sinh khí, mới biến thành hải xà tới, vốn định nhân lúc không ai chú ý cùng người chào hỏi một tiếng, ai dè trời xui khiến để ta bắt gặp, biến thành thiên hạ đại loạn.”

Nghiễn Thai cũng nhịn không được cười nói: “Chuyện này ngược lại cũng tốt, hôn lễ của chúng ta bị y làm thành vậy, cái khác không dám nói, nhưng chắc chắn là một hôn lễ riêng biệt nhất.”

“Ân, nếu ngược lại mà nói thì đúng vậy. Nghe nói qua mấy ngày nữa y cùng Ma Phong cũng muốn cử hành hôn lễ, hôn lễ của ma thần, đương nhiên cũng không thể hành sự qua loa, đến lúc đó chúng ta lại đi chỗ của họ nháo động phòng, ha ha.....” Long Mặc cười vang, lúc nói tới nháo động phòng, không khỏi nháy nháy mắt với Nghiễn Thai.

Nghiễn Thai sững sốt, bất quá liền nhanh chóng hiểu ý, biết nhất định là có bao nhiêu người đang lén lút đội nháo động phòng của hắn cùng Long Mặc. Thế là đứng dậy, cùng Long Mặc tay trong tay đi đến cạnh cửa sổ, ngấm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, chỉ nói chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt cùng lời ân ái liên miên.

Thế là, đông đảo phi kiếm trong hư không cùng đám đại thần, cứ vậy lẳng lẳng bởi một đôi tân nhân ngồi tới hừng đông, đừng nói nháo động phòng, ngay cả cho họ cơ hội hiện hình cũng chẳng có nữa là.

Gió núi nhẹ nhàng thổi, thái dương đỏ rực từ chân trời ló đầu xuất hiện, tại thế ngoại đào nguyên này, bao nhiêu đoạn ái tình hạnh phúc tiếp diễn, cũng có càng nhiều cố sự ái tình vừa mới chớp nỡ.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-kiem-duyen>